

Định Mệnh Sắp Đặt

Contents

Định Mệnh Sắp Đặt	2
1. Mở Đầu	2
2. Chương 1: Trở Về	3
3. Chương 2: Cô Gái Đó...	5
4. Chương 3: Nội Gián Dưới Danh Nghĩa Nhà Thiết Kế	7
5. Chương 4: Tình Cờ Gặp Nhau...	9
6. Chương 5: Giống	11
7. Chương 6: Ở Chung Nhà	13
8. Chương 7: Ngày Được Nghỉ Ngơi	15
9. Chương 8: Đôi Mắt	17
10. Chương 9: Bạn Thân Bị Bắt Cóc	20
11. Chương 10: “em Muốn Xử Lí Như Thế Nào?”	22
12. Chương 11: Không Đồng Ý	24
13. Chương 12: Quyết Định	27
14. Chương 13: Họp Mặt	29
15. Chương 14: Sau Cuộc Họp	32
16. Chương 15: Nhà Uyên	34
17. Chương 16: Đối Xử Đặc Biệt	37
18. Chương 17: Người Ta Gọi Tôi Là Cô Gái Bí Ẩn.	40
19. Chương 18: Chuyển Biến	42
20. Chương 19: Quá Khứ, Tổ Tình Và Mơ	45
21. Chương 20: Mối Quan Hệ Giữa Ba Người Họ	47
22. Chương 21: Dám Đưa Người Đi Trước Mặt Tôi? (1)	50
23. Chương 22: Dám Đưa Người Đi Trước Mặt Tôi? (2)	52
24. Chương 23: Giải Cứu	55
25. Chương 24: Em Trả Lời Rồi Đó!	58
26. Chương 25: Tìm Cách Tạ Tội	60
27. Chương 26: Câu Truyện Tình Cảm	63
28. Chương 27: Đạo Phố	64
29. Chương 28: Hôn	66
30. Chương 29: Mất Tích	69
31. Chương 30: Lại Hôn	71
32. Chương 31: Loạn	73
33. Chương 32: Gây Rối	75
34. Chương 33: Bản Khoản	77
35. Chương 34: bị Gài Bẫy!	80
36. Chương 35: Anh Trai	82
37. Chương 36: Ác Mộng. Rời Xa...	85
38. Chương 37: Kết Thúc	88

Định Mệnh Sắp Đặt

Giới thiệu

Em là một cô gái bí ẩn! Những gì liên quan đến em, em đều giấu kín một cách hoàn hảo. Anh là tên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-sap-dat>

1. Mở Đầu

Tôi - Tuyết Linh vốn chỉ là một nữ sinh bình thường như bao người khác. Cuộc sống của tôi tràn ngập niềm vui và hạnh phúc bên gia đình và bạn bè.

Nhưng... Đâu ai biết trước được tương lai... Có một lần năm lớp 10 tôi bị một thằng con trai cưỡng hôn, tên đó là Gia Bảo là người tôi từng rất thích, nhưng sau đó tôi lại rất ghét hắn cũng chính vì vậy mà tôi bị hắn cưỡng hôn. Tuy là thoát được nhưng bị mất nụ hôn đầu đời rồi, tôi càng căm hận hắn vô cùng.

Sau đó tôi có bạn trai tên là Thiên Ưng, tôi và cậu ấy lúc nào cũng vui vẻ với nhau. Tuy không gặp nhau nhiều vì việc học nhưng chúng tôi vẫn thường nhắn tin với nhau. Cho đến một hôm, tôi tự nhiên bị 'mất dây thần kinh' đi nói với cậu ấy rằng tôi trước khi quen cậu ấy đã bị người ta cưỡng hôn. Cậu ấy lập tức nổi giận không nói chuyện với tôi nữa. Thật ra cũng đúng thôi, đâu ai thích người yêu mình bị vậy.

Bản thân đâm ra chán nản bất cần đời sau việc đó, thành tích học tập của tôi cũng sa sút. Ba mẹ cũng lo lắng không biết tôi bị gì... Rồi tự nhiên, bất ngờ ba mẹ tôi bị một nhóm người bắt đi. Tôi vì muốn đưa ba mẹ ra, bản thân đã ở lại làm 'chuột bạch' cho nhóm người đó thí nghiệm.

Từ đó, Tuyết Linh tôi không còn là mình nữa. Tôi biến mất mà không nói lời nào với mọi người kể cả cậu ấy, mối quan hệ của tôi và cậu ấy vốn đang trong tình trạng không rõ ràng, nay tôi lại biến mất như vậy... Có lẽ ông trời muốn tôi suốt đời làm người cô đơn nên mới đối xử như vậy với tôi. Buồn cười thật!

Tôi biến mất năm mười lăm tuổi, biến mất trong thầm lặng...

Năm năm sau...

Ít ra bây giờ tôi cũng được thả ra để sống như con người bình thường mặc dù màu tóc và màu mắt thì hơi bất bình thường...

Rồi như được sắp đặt, tôi gặp lại cậu ấy nhưng... Cậu ấy đã có người yêu mới. Cô gái hiền lành, xinh đẹp không những vậy còn rất yêu thương cậu ấy.

Nỗi đau trong quá khứ lại trở về, tim tôi nhói đau nhưng vẫn phải giữ vẻ bình thản như không quen biết cậu ấy. Chúng tôi lướt qua nhau nhưng hai kẻ xa lạ...

Tôi dầm mưa đi về, vừa đi vừa khóc, khóc điên dại. Lúc đó tôi lại gặp anh, anh cũng là người trong tổ chức đã bắt tôi đi. Tôi ghét anh hận anh, hận cả cái tổ chức đó nhưng... Tôi lại biết thêm sự thật, anh chính là người cho tôi tự do, anh hy sinh bản thân anh để tôi được tự do...

Một lần nữa, cái cảm giác khó tả kia lại xuất hiện... Nhưng... Tôi mệt rồi... Làm ơn hãy cho tôi cuộc sống bình yên, đừng trêu tôi nữa, ông trời à!

2. Chương 1: Trở Về

Được thả rồi sao? Thật khó tin mà?!

Tôi vén mái tóc màu bạch kim qua một bên, tay thì đang hì hục kéo hành lí vào nhà. Nói là được thả tự do thật ra là giam lỏng và bằng chứng là ngôi nhà này đây. Nhưng vậy cũng tốt ít ra bọn họ sẽ không làm hại ba mẹ cô.

Bị đem đi làm chuột bạch thí nghiệm Linh còn được huấn luyện như một sát thủ. Tuy nhiên Linh không bao giờ nhận nhiệm vụ giết người.

Dọn dẹp nhà mới xong, trời cũng đã xế chiều. Tuyết Linh mệt mỏi ngã người xuống giường đánh một giấc.

Đại học Y được thành phố cơ sở 1

Lang thang đi tìm cái phòng học mà Linh muốn phát điên lên, đã vậy mọi người còn nhìn cô với ánh mắt kỳ dị. Gì chứ?! Cô biết rõ mình kỳ dị nên không cần phải nhìn vậy đâu.

Ra rồi! Sau một hồi lết lên lầu 3 rồi đi lon ton khắp hành lang cuối cùng cô cũng thấy lớp học của mình.

Tuyết Linh vào lớp chọn một góc khuất cuối lớp để tránh bị để ý. Xong, cô rút tai phone đeo vào rồi úp mặt xuống bàn.

Từ từ lần lượt tất cả sinh viên cũng vào đầy đủ. Giáo viên dạy học cũng vào. Mở đầu là môn sinh và giáo viên dạy là một ông thầy già nua, Linh ngán ngẩm.

Ra về.

Lúc đang dọn dẹp tập vở Linh vô tình nhìn lên và thấy dáng người quen quen. Như linh cảm được gì đó, Linh vội vã dọn tập vở rồi vọt ra khỏi lớp.

Về nhà

Cái cảm giác khi ở một mình vừa tự do lại vừa cô đơn, thật khó tả.

Tuyết Linh cầm xấp tài liệu của tổ chức giao cho, cô nàng cầm một hồi rồi lại bỏ xuống. Mệt!

Linh mở máy tính lên tra tin tức về Công ty Hoàng Ưng.

Tên nghe rất quen nhưng nghĩ mãi vẫn không ra, haizz

~Thở dài một cái, Linh nhấp chuột vào trang quảng cáo của công ty này.

“Để coi nào...”-Linh lẩm nhẩm một mình.

Chủ tịch là Dương Hoàng Ưng, theo dự định người thừa kế tương lai là Dương Thiên Ưng...

Cô không nhìn nhầm chứ!

Tuyết Linh căng mắt ra nhìn thật kỹ ba chữ ‘Dương Thiên Ưng’.

Linh trầm ngâm một hồi, cuối cùng cô cũng quyết định làm theo lệnh tổ chức: “Lấy trộm viên ngọc của công ty Hoàng Ưng đang trưng bày ở viện bảo tàng thành phố”.

Sở dĩ viên ngọc đó vừa là ngọc quý vừa là một cổ phần trong công ty nên lần này tổ chức của Tuyết Linh mới nhắm đến. Thật bất ngờ mà!

Thực hiện nhiệm vụ...

Cạch!

Tiếng mở khóa mở ra nhẹ nhàng, giữa căn phòng trống không chỉ đặt một cái tủ kính trưng bày. Nhìn thì hơi lỏng lẻo nhưng thật chất xung quanh đã giăng đầy tia la-ze.

Linh nhẹ nhàng bỏ viên ngọc vào túi rồi lại lách, trượt đủ kiểu để vượt qua mớ la-ze chẳng chịt.

“Haizzz!”-Linh thở dài một cái, đưa tay lên nhấn vào chuông báo động rồi chuồn đi.

Không ngờ tập đoàn lớn như vậy mà hệ thống bảo vệ thì lại quá đơn sơ, không chừng mấy tên nghiệp dư còn vào được. Tuyết Linh ngao ngán phóng chiếc mô tô trên đường chạy thẳng về trụ sở tổ chức.

Như một học sinh bình thường sáng hôm sau Linh lại đến trường. Vờ như không biết gì Linh bật điện thoại coi tin tức. Đúng như dự đoán, sau một đêm tin tức về việc tập đoàn Hoàng Ứng đã lan rộng trên mạng truyền thông. Lướt qua lướt lại, toàn những thông tin giống nhau, Tuyết Linh dẹp điện thoại, úp mặt xuống bàn đánh một giấc.

Nói là đi học chứ thật ra Linh vào lớp cho có thôi. Tan học Linh lượn vòng vòng thành phố tìm được một quán cà phê có vẻ yên tĩnh nên Linh ghé vào uống thử.

Quán được trang trí đậm chất cổ điển phương Tây với những tông màu tối kết hợp với những chùm đèn treo trên trần nhà. Đúng với sở thích của Linh. Vào quán, Linh chọn một góc khuất rồi gọi một ly capuchino.

“Capuchino của cô đây!”-lại một giọng nói quen thuộc vang lên. Linh ngược nhìn người phục vụ.

Bảo Ngọc...

Linh chợt thốt lên:“Ngọc!”

Cô gái phục vụ đó cũng nhìn Linh, ánh mắt nghi ngờ :“Sao cô biết tên tôi?”

Tuyết Linh không nói gì, cô vén tóc qua một bên để lộ đôi khuyên tai hình thánh giá giá, đồng thời cô xoắn tay áo bên phải lên, ngửa cổ tay ra để lộ một cái bớt nhỏ hình trăng khuyết.

Bảo Ngọc sững sờ... Linh!

Bảo Ngọc nhanh chóng vào trong cất khay rồi đi ra.

“Cô có phải là Tuyết Linh?”-Bảo Ngọc vẫn nghi ngờ.

Linh cười.

“Màu tóc của cô...?”-Ngọc có chút thắc mắc.

“Bị biến đổi gen.”

“Cô đang nói đùa?”-Bảo Ngọc vẫn không tin.

“Vậy để tôi nói...”-Linh nhấp một ngụm capuchino, nói tiếp “Trương Bảo Ngọc, hai mươi tuổi, chiều cao chỉ khoảng một mét năm mươi lăm. Sinh vào ngày bốn tháng tám, sở thích thiết kế và chụp ảnh. Ngoài ra còn có một vết bớt nhỏ sau gáy, nhìn kỹ mới thấy được.”

Tuyết Linh tuôn một tràng dài làm Bảo Ngọc sững sờ. Những điều mà cô gái trước mặt vừa nói chỉ có Tuyết Linh là rõ nhất, vì thời còn đi học Bảo Ngọc sống khép kín nên chỉ có vài người bạn. Và thân nhất là Tuyết Linh.

Bảo Ngọc mở to mắt nhìn cô gái trước mặt, cô ta là Tuyết Linh thật sao? Tuyết Linh trở về rồi ư?

“Đừng nhìn Linh với ánh mắt ngạc nhiên như vậy!”

“Cậu... Cậu là Tuyết Linh thật sao?”-Bảo Ngọc lắp bắp.

Linh gật đầu.

“Haizzz ~”-Ngọc thở dài.

“Chừng nào cậu tan ca?”-Tuyết Linh hỏi.

“Khoảng bảy giờ ba mươi.”

“Vậy tối tớ quay lại sau!”

Bảo Ngọc gật đầu, cả hai tạm biệt nhau, Tuyết Linh rời khỏi quán.

Vừa về nhà Thiên Ứng lại phải lao đầu vào nghiên cứu hồ sơ vì vụ án tối qua.

Ting!

Tiếng báo tin nhắn đến, Ứng bật điện thoại lên xem.

Anh thử dài một mõi, Uyên Nhi lại đòi anh trở đi chơi nữa rồi.

Ngã người ra sau, ngược nhìn lên trần nhà. Nếu là Tuyết Linh có lẽ cô ấy sẽ giúp mình thay vì đòi đi chơi mặc dù bản thân khá hậu đậu...nhưng anh thích Linh ở điểm đó, biết nghĩ cho người khác nhiều hơn bản thân mình... Bây giờ đã có Uyên Nhi rồi, sao lại nghĩ đến Tuyết Linh? Haiz

~Đôi khi trong cuộc sống có những điều như được sắp đặt trước...

Cô bé ngày xưa nay đã trở về, cô trở về để giải quyết mâu thuẫn của quá khứ lẫn tương lai...

3. Chương 2: Cô Gái Đó...

7h30 tối-Tại nơi làm việc của Bảo Ngọc.

“Cậu đến lâu chưa?”-Bảo Ngọc vội vã chạy ra.

“Khoảng năm phút!”

“VẬY... giờ chúng ta đi đâu?”-Bảo Ngọc lại hỏi.

“Tìm nơi nào đó để nói chuyện đi.”

Bảo Ngọc “ừ” một cái rồi nhanh chóng nhận lấy mũ bảo hiểm từ tay Tuyết Linh.

Thiên Ứng mệt nhọc tiếp tục nghiên cứu sấp hồ sơ về manh mối để lại sau vụ lấy cắp. Những thông tin này chẳng có gì hữu ích vậy mà cha cứ bắt anh phải nghiên cứu. Mệt thật mà!

[Tối nay không đi chơi hả anh?] Tin nhắn từ Uyên Nhi.

[Anh xin lỗi tối nay anh bận.]

[Vậy mai anh phải bù lại cho em đó nha.]

[Ừ!]

Ứng khóa điện thoại. Nghĩ rằng bản thân đã quên Tuyết Linh nhưng mỗi lúc nhắn tin với Uyên Nhi anh lại nhớ Linh nhiều hơn, tại sao vậy?

Linh biến mất đột ngột trong tình trạng cả hai không nói chuyện với nhau. Mối quan hệ của cả hai đang có vấn đề. Lúc Linh biến mất cũng là lúc Ứng đau khổ nhất, đáng lẽ anh không nên trách cô ấy quá nhiều vì cô ấy là nạn nhân. Nhưng giờ hối hận cũng đã muộn...

“Năm đó tại sao đột nhiên cậu lại biến mất?”-Bảo Ngọc nhẹ nhàng khuấy ly cà phê.

“Đời sao biết được tương lai! Năm đó tớ đi thể thân cho ba mẹ.”

“Thể thân? Gia đình cậu gặp việc gì khó khăn sao?”-Bảo Ngọc ngạc nhiên.

“Tớ không muốn thêm cậu liên lụy nên cậu chỉ biết Tuyết Linh tớ đã thay đổi. Tớ trở về để giải quyết mọi thứ trong quá khứ. Và sau này ở trước mặt người khác thì gọi tớ là Bảo Lam.”

“Bảo Lam...?”-Ngọc nhún mày.

Linh gật đầu “ừ”

Thời gian trôi qua lâu như vậy hiển nhiên con người ta cũng thay đổi, Ngọc không hỏi nhiều vì nếu Tuyết Linh muốn nói ắt hẳn cô ấy sẽ nói.

Cả hai im lặng nhâm nhi ly cà phê của mình... Năm năm... Tưởng chừng như rất ngắn nhưng thật chất lại rất dài. Năm năm qua mọi thứ đã thay đổi rất nhiều, không chỉ bản thân hay cuộc sống của họ thay đổi mà cả sự vật, thành phố nơi họ sống cũng thay đổi rất nhiều...

Sáng nào cũng phải thức sớm để vào trường mặc dù vào đó cũng ngủ nhưng Linh vẫn phải đi. Trời ạ! Sao lại bắt tôi đi học? Chẳng phải mấy người huấn luyện tôi hết rồi sao?

Đang lim dim ngủ thì Linh nghe thấy giọng nói thánh thót của bà cô dạy Hoá, hình như bà ta đang la mắng một đứa vào trễ.

“Thiên Ưng! Dù có là học sinh xuất sắc hay là công tử nhà giàu thì em cũng nên biết kỷ luật một chút. Lần sau không được tái phạm nữa!”

“Vâng! Thưa cô!”

Bà cô nghiêm nghị gật đầu, vừa la mắng người vô trễ xong sẵn tiện bà ta chuyển hướng sang Tuyết Linh.

“Còn em Bảo Lam, nếu em đã đi học phiền em nghiêm túc một chút. Đã tóc nhuộm màu lại còn hay ngủ trong lớp.”

Tuyết Linh ngẩng đầu dậy, lườm bà cô bằng một ánh mắt lạnh ngắt. Bà ta cảm thấy lạnh sống lưng đành giả ngữ giả bài tiếp.

Về phần Thiên Ưng đã vào học được mấy ngày rồi bây giờ anh mới biết trong lớp mình có một bạn học với màu tóc kỳ lạ, ngạc nhiên thật. Nhưng Ưng phát hiện ra rằng mái tóc của cô bạn đó không nhuộm màu mà là tự nhiên, mà trên đời này làm gì có ai có mái tóc màu bạch kim như vậy?

Ra về

Đợi mọi người trong lớp ra hết Linh mới đứng dậy đi ra, đi được vài bước thì bị gọi lại.

“Bạn Bảo Lam!”

Tuyết Linh sững người, giọng nói này là Thiên Ưng. Cô cố giữ bình tĩnh, quay người lại.

“Chuyện gì?”

“À!...”-Thiên Ưng có hơi khó nói.

“Nếu là tóc của tôi thì nó sẵn vậy, muốn nói gì thì nói tôi chẳng quan tâm.”-Tuyết Linh sổ một tràng rồi quay lưng đi.

Thiên Ưng đơ người. Cô gái này sao lại lạnh lùng và phũ phàng như vậy? Nhưng... Khuôn mặt có vẻ hơi quen...

Không nhận ra mình sao? Thật sự đã quên mình rồi sao? Nếu đã vậy thôi thì đừng vấn vương gì nữa, đừng lo cho anh ta nữa Linh à! Anh ta đã quên mày rồi.

Linh lẩn vòng vòng trên giường, chìm trong suy nghĩ mông lung.

Nên quên hay nên nhớ? Thật khó mà!

Nhưng dù có biết Linh là ai thì anh ta đã có người mới rồi...

Cô gái đó thật giống Tuyết Linh, có lẽ nào...? Nhưng tên cô ấy là Bảo Lam mà, chắc không phải đâu.

Cũng như Tuyết Linh, Thiên Ưng cũng đang chìm trong suy nghĩ mông lung.

Cô ấy là ai?

Anh đã quên rồi sao?

Nhiệm vụ thứ hai: Lấy trộm viên Blue Stone trong bảo tàng thuộc tập đoàn Hoàng Ưng.

Tuyết Linh nhắm nháp nhĩ ly ca cao, mắt thì đang đọc tài liệu.

“Blue Stone?!”-Linh chống tay lên cằm - “Cái tổ chức này bắt đầu cuồn cuộn mấy viên ngọc từ hồi nào vậy?”-Linh lẩm nhẩm một mình.

“Haizz ~ Blue Stone!”

Tuyết Linh mở máy tìm thêm hình ảnh về Blue Stone.

Nhiệm vụ lần này không đơn thuần là lấy ngọc mà còn phải trả ngọc. Viên ngọc lần trước Linh lấy cấp tổ chức hình như không cần nữa nên quăng ngược lại cho cô rồi bắt cô lấy viên mới về. Thật rảnh rồi mà! Ăn không ngồi rồi đi sai người khác.

Sau một hồi nghiên cứu thông tin về viên Blue Stone, Tuyết Linh lặn ra ngủ...

Từ một cô bé mười lăm tuổi không biết gì về xã hội. Nay, đã trở thành một kẻ nằm trong thế giới ngầm. Đời không đẹp như ta nghĩ.

Cô gái ấy là ai?

Nếu anh đã quên, vậy tôi cũng nên vô tình!

Chúng ta mãi mãi không cùng một thế giới!

4. Chương 3: Nội Gian Dưới Danh Nghĩa Nhà Thiết Kế

“Báo cáo! Black World đang thực hiện một cuộc giao hàng tại Nhật Bản. Bọn chúng đang liên kết với tổ chức Blue Rose.”-kết thúc việc mật báo, Bạch Nhi trở lại với trạng thái bình thường. Cô bình thần bước ra khỏi nhà kho như chưa từng có việc gì xảy ra.

Tuyết Linh chuẩn bị đồ nghề để tiếp tục cho phi vụ thứ hai.

Phóng xe trên đường, đến đường lớn, thay vì đi đường chính Linh luôn lách vào những con hẻm nhỏ. Cô nâng vòng xe đi vào con hẻm nhỏ phía sau viện bảo tàng. Nhẹ nhàng như một con mèo, Linh trèo lên lan can, từ từ leo lên lầu trên.

Nhẹ nhàng cạy khóa lấy viên Blue Stone ra, Linh đặt vào trong hộp kính viên ngọc hôm trước mình lấy cắp.

Hoàn thành công việc Linh theo đường cũ lên ra ngoài, được nửa đường thì chuông báo động vang lên. Cô vội tìm chỗ ẩn nấp quan sát tình hình.

Trong lúc trốn cô nhận thấy rằng mọi người không phát hiện ra cô mà đang truy lùng kẻ khác.

Tuyết Linh nhìn xung quanh những khe hở gần nơi mình trốn. Phía đối diện cô là buồng thang máy. Quan sát kỹ cô thấy có người đang ẩn mình trong đó.

Có lẽ không chỉ một tổ chức của Linh đang nhắm đến Blue Stone mà còn nhiều tổ chức ngầm khác muốn lấy bằng được viên đá này.

Linh chậm rãi, bình thần đi về phía thang máy đối diện, trên tay cầm sẵn một cây súng.

Cạch! Linh lên súng chĩa vào người đang ngồi bệt dưới đất.

Người đó là một cô gái và trong có vẻ hoảng sợ. Linh thu súng, nhìn đối phương.

“Cô là ai? ”-Linh hỏi.

“Tôi không nói!”-cô gái kia có vẻ ngoan cố.

“Tôi cũng đâu cần cô khai, mà nếu cô muốn ở lại đây để bọn chúng bắt thì cứ việc.”

Cô gái kia hoảng hốt nhìn Tuyết Linh, ập a ập úng như muốn nói gì đó nhưng rồi lại im.

Đằng xa bảo vệ đi tuần đang vòng lại. Linh giơ tay ra trước mặt cô gái kia.

“Đi nhanh nào!”

Cô gái đó nhanh chóng nắm lấy tay Linh đứng dậy. Cả hai nhanh chóng lên ra ngoài theo con đường trong kế hoạch của Linh.

Ra đến đường lớn khi đã chắc chắn không còn ai đuổi theo Linh dừng xe lại.

“À... Cảm ơn!”-cô gái đó nói.

“Cô tên gì? ”-Linh thuận miệng hỏi.

“Bạch Nhi”

“Tên lạ nhỉ?”-Linh ngẫm nghĩ.

“Vậy còn cô?”-Nhi hỏi.

Linh hơi ngập ngừng “tạm thời cứ gọi tôi là Bảo Lam”.

“Bảo Lam?! Vậy cảm ơn Lam nhé!Nhi cũng nên về rồi. ”-Bạch Nhi nhanh chóng quay đi.

Linh nhìn cô gái mới quen được đang đi xa dần. Cô gái đó thuộc đội đặc nhiệm điều tra bí mật của Quốc gia, vậy đồng nghĩa Linh và cô gái đó có thể sẽ xảy ra trận tàn sát lẫn nhau. Thật sự Linh không muốn giết người, thật sự không muốn.

Sau phi vụ Blue Stone, Tuyết Linh không được giao thêm nhiệm vụ nào nên đành biến thành Bảo Lam, hằng ngày đến giảng đường nghe giảng, làm sinh viên gương mẫu.

Dạo này trên truyền thông toàn tin nổi bật không nhĩ, ắt hẳn trong đó có cái phi vụ lần trước Linh làm là nổi bật nhất. Trên các trang mạng tin tức lẫn báo chí vẫn đều là tin tức về vụ việc của Blue Stone.

Linh thở dài ngao ngán, cuối cùng tiết học nhàm chán cũng kết thúc. Cô nàng vội vã xách cặp đi ra ra khỏi lớp.

Sống trong ‘nhà mới’ cũng gần một tháng mà đồ dùng cá nhân vẫn chưa đầy đủ. Linh dạo phố sẵn tiện mua thêm quần áo với một số vật dụng.

Trong lúc đang dạo vòng trong một cửa hàng quần áo, Linh thấy một người quen. Một cô gái đang được phỏng vấn trên sân khấu trình diễn thời trang. Hôm nay là ngày quảng bá sản phẩm mới của công ty thời trang New Style thì phải? Còn cô gái mà Linh cảm thấy quen quen kia hình như là nhà thiết kế nổi tiếng đại diện cho công ty.

Linh quan sát kỹ người quen kia một chút rồi nhếch mép bỏ đi. Trên sân khấu Bạch Nhi cũng thấy một dáng người quen thuộc nhìn mình, hồi sau cô ta bỏ đi.

“Này cô gái!” - Một giọng nữ gọi Tuyết Linh.

“Chuyện gì?” - Linh quay đầu lại nhìn.

“A! Đúng là Lam rồi vậy mà Nhi cứ nghĩ không phải!” - Bạch Nhi mừng rỡ khi thấy Linh.

Sau đó, Bạch Nhi lôi Tuyết Linh đi uống nước chung với cô cho bằng được.

Nhi huyền thuyên với Linh đủ thứ về ngành thời trang, với cô nàng này dường như thời trang chính là niềm đam mê của cô ấy. Lúc Nhi còn đang nói về các thương hiệu nổi tiếng, Linh chen vào hỏi.

“Nhi! Cậu đam mê thiết kế như vậy tại sao lại làm tình báo trong đội đặc nhiệm Quốc gia?”

“Sao cậu biết?” - Nhi sững người.

“Hôm giúp cậu tổ có quan sát tí xúu, từ những khả năng lẫn hành động cũng như lời nói của cậu tổ suy luận ra.” - Linh trả lời.

“Cậu là ai?” - Nhi đánh giọng, thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ.

Linh không trả lời, cô chỉ cười “The Death”.

Chỉ với vụn vụn hai chữ, Nhi sững người, cô như không tin vào tai mình “The Death ư?”

“Cậu yên tâm, tôi là chuột bạch và cũng là...” Linh cười đầy ẩn ý.

Nhi nhú mày chờ đợi câu trả lời “Là...?”

“Kẻ - phản - bội - !” - Linh gần từng chữ.

“VẬY... CẬU...” - Nhi vừa định hỏi tiếp thì bị Linh ngắt lời “Cậu yên tâm tôi không làm gì cậu cũng chẳng nói ai biết về việc cậu là nội gián hay tình báo gì đó đâu.”

Nhi “ừ” nhẹ, lúc này cô mới thật sự chú ý đến mái tóc màu bạch kim kia vì lúc đầu cứ nghĩ Linh là người ngoại quốc nhưng lúc này Linh vừa nói mình là chuột bạch nên Nhi có chút tò mò “À mà! Mái tóc cậu chính là sản phẩm thí nghiệm à?”

“Ừ! Màu bình thường lúc trước là đen huyền, mắt cũng đen bị bắt đi xong thì thành ra một con quái vật!” - Linh chán nản nói, vì với cô bây giờ nó là điều ‘quá bình thường’ rồi.

“Tớ bây giờ lại có cảm hứng thiết kế từ màu tóc đặc biệt của cậu ấy chứ!”

“Không thấy nó kinh dị à?” - Linh lơ đãng nói nhưng trong giọng nói có chút ngạc nhiên.

Nhi cười “Cảm ơn cậu vì nguồn ý tưởng đồng thời mong cậu sẽ giữ bí mật vì lợi ích đôi bên.” - Nhi bỏ đi ngay khi nói xong.

Không phải ai cũng đơn giản như vẻ bề ngoài...

Và ‘cuộc sống không lường trước điều gì’...

5. Chương 4: Tình Cờ Gặp Nhau...

Dạo này được nhàn rồi một cách bất thường khiến Tuyết Linh không quen cho lắm. Vậy nên cứ rảnh là cô lại giở tài vật ra: hack thông tin.

Thật ra cô cũng không làm gì lớn chỉ là xem trộm một số thông tin tuyệt mật của công ty Hoàng Ưng. Xem tới xem lui một hồi cô lại đâm ra phát chán vì mấy thông tin chính trị vậy nên đành thoát máy ra. Nằm lún lún trên giường một hồi Linh bật dậy thay đồ rồi ra đường đi dạo.

Xế chiều rồi à? Linh mệt mỏi vươn vai...

Lần này thì trả lại viên ngọc bình thường rồi hăm mất viên Blue Stone mà vẫn không để lại dấu vết hay manh mối nào. Thiên Ưng bắt đầu cảm thấy lo lắng thật sự, người này là ai? Tại sao lại có được khả năng ‘siêu phàm’ vậy?

Ưng mệt nhọc lật qua lật lại đồng hồ sơ. Đã đến hiện trường rồi, hồ sơ cũng xem hết rồi thậm chí là tập hồ sơ đã nhào nát vì sự thô bạo của người cầm, nhưng tuyệt nhiên vẫn không có tung tích hay chút manh mối về kẻ trộm lần tung tích để tìm ra viên ngọc.

Năm năm rồi, em đang ở đâu, Tuyết Linh?

Anh... Nhớ em!

“Hắt - xì...!” - không biết nãy giờ Linh hắt hơi bao nhiêu lần rồi nhỉ?

“Bị cảm à?” - Bảo Ngọc vừa đúng lúc bùng ly cà phê ra, thấy Linh hắt hơi liên tục nên hỏi thăm.

“Không sao, sức trâu bò mà! Vài bữa khỏe thôi!” - Linh cười hì hì.

Bảo Ngọc gõ đầu Linh một cái nhẹ, hai cô nàng cùng ngồi nói chuyện rôm rả đến tận khuya sau đó Linh đưa Ngọc về nhà rồi mới từ từ đi bộ ngược về nhà mình.

Hôm sau.

Sinh viên gương ‘mẫu’ Bảo Lam đã comeback. Vừa vào lớp cả chục ánh mắt nhìn cô như sinh vật lạ, cô cũng chẳng hiểu mô tê gì, lẳng lặng đi vào chỗ ngồi.

‘An toạ’ chưa đầy một phút đã có người khùng bố tinh thần của cô, à không phải cô mà là bạn bàn trên - Dương Thiên Ứng.

Cụ thể là anh ta gây gổ cãi nhau với người yêu ấy mà! Linh bình thần úp mặt xuống bàn ngủ được một hồi thì một bạn bàn kế bên khều khều làm cô giật mình dậy.

“Bạn à! Tạm thời qua đây ngồi tạm đi, không hồi nữa lại bị vạ lây đó.” - Là một cô bạn tốt bụng nhắc nhở cô.

Linh cười ngơ ngơ rồi cũng dời sang chỗ khác ngồi tạm.

Mới đầu giờ đã um xùm như thế này, ra về không biết sao nhỉ?

Hồi sau trận cãi vã kết thúc, hai anh chị ồn ào kia bỏ ra khỏi lớp, mỗi người đi một hướng. Linh khẽ nhìn theo, trong đầu suy nghĩ vẫn vơ. Giống trong mấy bộ phim lãng mạn hồi nhỏ mình hay coi quá nhỉ?

Ra về

Linh nhanh chóng dọn sách vở vọt ra khỏi lớp, nàng này hầu như chiều nào cũng ghé quán cà phê của Bảo Ngọc.

“Capuchino!” - vừa vào quán thì cô nàng đã phá hỏng sự tĩnh lặng của quán.

“Cậu không thể nào nhỏ tiếng được à?” - Ngọc thở dài hỏi.

“Rồi rồi! Lần sau sẽ không có vụ ồn ào như vậy nữa.” - Linh lắc lắc đầu, tay hí hửng nhận lấy ly cà phê.

Leng keng!

Cái chuông ngoài cửa vang lên báo hiệu cửa hàng có thêm khách. Ngọc trở lại công việc, Linh ngồi bơ vơ bên cuốn sách và ly capuchino.

“Cho tớ một capuchino nóng!”

Mặc dù cấm cuối dán mắt vào sách nhưng Linh vẫn nghe loáng thoáng giọng của vị khách. Tò mò vì cách xưng hô nên Linh ngược lên nhìn thử xem người đó là ai.

Tình cờ...

Mắt chạm mắt...

Không gian như ngừng lại...

Ngọc vừa lúc đó đang bưng capuchino ra, thấy tình hình như vậy liền giải vây cho Linh.

“Lam! Khoé miệng cậu dính sữa kia!” - Linh giật mình, vội lấy khăn giấy lau lau.

“Hai người quen biết nhau à?” - Ứng thắc mắc.

“Cậu ấy là bạn tôi!” - Ngọc tỏ ra khó chịu với Thiên Ứng. Nhưng điều này cũng làm cho Linh thắc mắc.

Thiên Ứng nhìn Tuyết Linh vài giây rồi quay đi chỗ khác, anh tìm một chỗ ít người để ý đến để ngồi.

Ngọc thở phào nhẹ nhõm. Linh cũng hết hồn, xém xiu là tiêu.

Ngọc lại khẽ hỏi “Biết mặt nhau à?”

“Dùng thân phận giả đi học thì gặp, may chưa nhận ra.” Linh ử rử nằm dài ra bàn.

Tối

Trên đường về thì thấy một tên nam nhân nằm say xỉn bên vệ đường gần nhà. Linh lén phén lại gần và... Cái tên nam nhân ấy chính là Thiên Ứng.

Đáng lẽ không quan tâm nhưng vì nghe tên này cứ luôn miệng gọi ‘Tuyết Linh’ ngứa tai quá nên đành lại xem thử.

Linh ngồi xổm xuống nhìn tên nam nhân này. Năm năm trôi qua hắn trở nên hư đốn như vậy sao? Còn uống bia nữa!

Một chút xót xa dâng lên, cô rất giận, giận bản thân, giận tên gốc này, giận luôn cả người yêu hiện tại của hắn. Nếu yêu hắn thì sao lại để hắn như vậy?

Thiên Ưng bừng tỉnh, vội ngồi dậy ngó nghiêng xung quanh. Đây là đâu? Không phải nhà mình!

“Tỉnh rồi à?” giọng một cô gái vang lên.

Thiên Ưng nhìn về phía có giọng nói.

“Lam!”

“Lần sau biết bản thân uống không nổi thì đừng uống!”

“Tôi muốn uống thì liên quan gì đến cô?”

Linh hơi nổi nóng nhưng cũng mặc kệ đó giờ có ai quản nổi hắn đâu, cũng không đúng thật ra thì có... Người đó là bản thân của Linh trong quá khứ nhưng quá khứ giờ khóc giờ cười đó cô không muốn nhắc lại.

“À mà... Cảm ơn!” - Ưng ngập ngừng.

Linh ‘hừ’ nhẹ trong cổ họng, cô quá lười để trả lời.

Có vẻ cô bạn không muốn quan tâm mình lắm nên Thiên Ưng có ý muốn đi về thì Linh cản lại.

“Sáng hãy về!”

Thiên Ưng đành ngoan ngoãn ở lại.

Tại sao lại gọi tên em khi uống say?

Em là Tuyết Linh ư? Tại sao em lại thay đổi nhanh đến vậy?

Xin lỗi từ bây giờ chúng ta là kẻ thù...

6. Chương 5: Giống

“Con không phải con của hai người! Đừng bao giờ gọi tôi là con!”

Câu nói ấy cứ văng vẳng trong đầu Linh năm năm nay. Năm đó cô vừa tuyệt tình vừa ngu ngốc thậm chí như đứa khờ. Nghĩ lại tại sao mình lại như vậy nhỉ?

Linh ngồi dậy, dụi dụi mắt. Tối qua cho người ta ở nhờ xong thì sáng nay mình lại phải ở nhà lí do bạn gái ai kia đang ghen. Ô! Lạ kỳ chưa? Tôi làm người tốt một lần cũng không được.

Tối

Linh lái xe dạo vòng thành phố. Mặc dù là người hơi đặc biệt nhưng Linh vẫn thích đi lung tung sẵn tiện tính toán ngõ ngách để còn có đường mà chạy trong những phi vụ sau.

Linh ghé vào một quán bar, cô ghé vào đây chủ yếu để dò thêm tin tức từ những tên chốt tay sai cho các tổ chức lớn. Lựa một góc khuất, Linh gọi một ly rượu nhẹ, vừa nhâm nhi vừa quan sát cái quán bar ồn ào.

Lát sau Linh lại đi ra, cô vừa nhận được thông báo từ tổ chức. Họ ra lệnh cho cô phải đi vào căn phòng bí mật của tập đoàn Hoàng Ưng để lấy tập tài liệu nghiên cứu về công nghệ nano tiên tiến gì đó, hình như có thể cấy vào con người. Linh không rõ nhưng chắc rằng khi lấy được nó cô sẽ không đưa cho tổ chức.

Cạch!

Cuối cùng cũng vào được tầng cuối của tòa nhà này. Linh đang mở khóa cửa thì...

Một mũi súng chĩa thẳng vào đầu cô. Linh sững người, từ từ quay lại. Thiên Ưng? Anh ta phát hiện ra từ lúc nào?

“Lần sau có đột nhập vào nhà người khác thì đừng đem theo chuông!”

Linh chợt nhớ ra cổ tay của mình có đeo một cái chuông nhỏ xíu, âm thanh tuy không lớn nhưng hiện tại mọi thứ đều im lặng như vậy thì ắt hẳn một âm thanh vang lên sẽ bị phóng đại ra nhiều lần hơn.

Thiên Ưng nhìn cô với ánh mắt sắc lạnh. Anh hạ súng “Cô là ai?”.

Linh im lặng.

“Tôi hỏi lại lần nữa cô là ai?”

Linh gỡ mặt nạ xuống đồng thời cũng tháo luôn bộ tóc giả xuống.

Thiên Ưng ngạc nhiên. Bảo Lam?

Linh lắc đầu “Anh sai rồi! Năm năm cũng đủ để anh quên một người rồi nhỉ?”

“Năm năm? Quên?” - Ưng lặp lại những gì Linh nói.

Linh giơ cổ tay phải lên nói “Anh còn nhớ tôi không?”

Thiên Ưng như chết lặng. Là Tuyết Linh! Cô ấy trở về rồi nhưng sao lại thay đổi nhiều đến vậy?

“Chắc anh quên rồi nhỉ?” - giọng Linh có chút chua chát.

“Linh! Em...” - Ưng dường như không thể nói gì được với người con gái trước mặt.

Linh lạnh lùng quay đi, Thiên Ưng đứng đó như kẻ chết lặng.

Thoát ra khỏi tòa nhà đồ sộ kia, Linh phóng xe chạy thật nhanh. Trời bắt đầu mưa, Linh vẫn chạy xe với tốc độ cao mặc cho mọi thứ xung quanh hiện tại đang diễn ra như thế nào.

Đường trơn vì mưa, Linh ngã xe, may mắn chỉ bị trầy nhẹ nhưng chiếc xe chắc thành phế liệu rồi.

Linh mệt mỏi nằm đó phó mặc bản thân mình. Cứ nghĩ rằng gặp rồi người ta dù nhớ hay không cũng sẽ không đau nhưng khi thật sự đối diện với người đó cô vẫn không thể nào quên được. Ký ức vui buồn lại tràn về, bao nhiêu công sức tạo nên cho bản thân mình một cái vỏ bọc mạnh mẽ cuối cùng lại đổ vỡ.

Xa xa một dáng người cũng đang đi dưới mưa. Người đó chậm rãi lại gần Linh...

“Chào em! Cô gái cô đơn dưới mưa!”

Tuyết Linh trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, cô thoáng nhìn thấy một dáng người cao cao, có lẽ là con trai. Người đó đang bế cô lên và đưa cô đi đâu đó...

“Hôm nay trời mưa to nhỉ?” - Tuyết Linh nhìn ra ngoài sân.

“Tối giờ tiêm thuốc!” - giọng của bà quản gia vang lên từ ngoài cửa.

Linh sợ hãi trốn vào trong tủ quần áo. Cô rất sợ những thứ thuốc họ tiêm vào người cô sẽ biến cô trở thành một kẻ quái dị.

Nhưng... Dù trốn thế nào cũng bị lộ ra. Tuyết Linh bị đè chặt trên bàn thí nghiệm, cô dùng hết sức giãy giụa chỉ mong thoát khỏi nơi ‘địa ngục’ này... Nhưng sức của một cô bé mười lăm mười sáu tuổi thì làm sao chống lại sức của hai tên tay sai cao to lực lưỡng... Mũi tiêm đâm vào cánh tay Linh, cô khóc thét, la lối âm ỉ cả căn phòng.

“Không!!”

Linh choàng tỉnh, thì ra là mơ. Giấc mơ ám ảnh cô suốt năm năm nay.

“Haizzz! Đau đầu quá!” - Linh vỗ vài cái vào đầu mình.

Cô cố gắng nhớ lại sự việc tối hôm qua. Nhưng chỉ nhớ được việc mình ngã xe thôi, còn tại sao về được đến nhà thì... Bó tay!

“Tĩnh rồi à?” một giọng nói trầm trầm vang lên. Linh ngược nhìn về nơi có giọng nói phát ra.

Một nam nhân có vẻ đẹp thường được miêu tả giống như những soái ca trong truyện ngôn tình mà lúc nhỏ Linh hay đọc. Người này không những giống soái ca mà bề ngoài còn có vẻ lạnh lùng đến đáng sợ. Đặc biệt hơn hẳn cũng có màu tóc bạch kim và đôi mắt xanh lam giống Linh.

Linh ngơ ra vài giây, tên này... Hắn cũng là người trong tổ chức.

“Nhìn gì?” - giọng nói trầm trầm kia lại vang lên.

Tuyết Linh ngơ người ra như một đóa ngọc. Tên này! Hắn là ai trong tổ chức mà sao cô chưa thấy bao giờ? Hơn nữa sao hắn vào được nhà cô?

Thấy cô nàng kia cứ đơ người ra nhìn mình, tên con trai kia quơ tay trước mặt cô nàng...

“Cô nhóc đó giờ không thấy người phương Tây à, sao cứ nghếch mặt ra vậy?”

Linh đột nhiên thay đổi thái độ nhanh như chớp. Cô lập tức lùi về sau tay rút dưới gối nằm ra một khẩu súng lục. Linh giơ súng nhắm thẳng vào đầu mục tiêu, chỉ cần đối phương có hành động đáng ngờ thì còi súng sẽ bị bóp, đồng nghĩa với việc viên đạn vô tình sẽ bay ra từ cây súng và làm đối phương nát sọ.

Thế nhưng tên kia vẫn bình thản, vẻ lạnh lùng, phong độ của hắn như muốn lấn át sự hung hăng của Linh.

Hắn đặt một bọc thuốc lên bàn “Khi nào cần uống thì báo tôi một tiếng, tôi đem cháo lên cho ăn rồi mới được uống.”

Hắn nói xong liền đi ra khỏi phòng. Còn Linh vẫn cứ đơ đơ. Tên này rốt cuộc hắn là ai?

Trong đêm mưa, cô gái ấy đau khổ và tuyệt vọng. Nỗi đau khiến cô ấy chỉ muốn từ bỏ.

Em như thiên thần rơi xuống địa ngục vì phạm lỗi nặng. Nhưng em cũng là một ác quỷ có tấm lòng lương thiện...

Em là một cô gái sống trầm lặng, tự chịu đựng những nỗi đau...

Em! Cô gái có mái tóc bạch kim và đôi mắt xanh lam giống hệt tôi...

7. Chương 6: Ở Chung Nhà

Hôm sau

Tuyết Linh đã dậy từ sớm nhưng vẫn cứ nằm lì không chịu dậy. Nàng mèo lười này cứ lẩn qua lẩn lại trên giường mãi, làm cho mền gối nhăn nhoe lộn xộn cả lên.

Tên nam nhân đêm qua đưa cô về nhà mở cửa đi vào. Linh thay đổi một trăm tám mươi độ, lập tức ngồi dậy.

Hắn nhìn Linh rồi đặt tô cháo trên tay xuống “Ăn nhanh còn uống thuốc!”

Tuyết Linh ngẩn ngơ nhìn người con trai trước mặt. Trong đầu cô hiện lên hàng chục câu hỏi.

Tại sao lại chăm sóc mình? Tổ chức có ý đồ gì ư? Mà tên này rốt cuộc là ai, sao hắn biết mình rồi còn đưa mình về tận nhà? Hắn nhìn vừa lạ vừa có chút quen, mà hắn tên gì nhỉ?

Ừ! Đúng rồi! Hắn tên gì?

Nghĩ là nói. Linh liền mở miệng hỏi “Anh tên gì?”

Nam nhân có chút ngạc nhiên nhưng rồi cũng hé miệng trả lời.

“Hàn Phong.”

Linh tròn mắt nhìn, tên này... Hấn... Linh bất động luôn rồi!

Hàn Phong thấy Linh vừa nghe đến tên mình đã ngơ người, không động đậy. Anh đành cầm tô cháo lên, múc từng muỗng cháo đút cô ăn. Mà không hiểu sao Linh cũng ngoan ngoãn ngồi yên ăn hết cháo.

Ăn xong Linh mới hoàn hồn trở lại. Linh ngược mắt nhìn người con trai kia, anh ta là người thừa kế trong tổ chức. Anh ta cũng là người quản lý những giai đoạn cô bị đưa lên bàn thí nghiệm trong ba năm trở lại đây.

“Anh có ý đồ gì chẳng? ” - Linh thẳng thừng hỏi.

“Em nghĩ tôi làm vậy là có ý đồ?” - Hàn Phong lạnh lùng trả lời.

“Cái tổ chức đó chẳng ai tốt lành!” - Linh biểu môi.

“Tôi cũng thừa nhận mình không tốt nhưng ít ra tôi còn được hơn những kẻ khốn nạn trong cái tổ chức đó. Hiểu chưa?” - Phong nói xong liền đi ra ngoài.

Linh ngồi đó suy nghĩ vẫn vơ nhưng rồi cũng thôi vì... Mình cũng chỉ là một con ‘chuột bạch’ dùng để thí nghiệm thôi cùng lắm hết khả năng lợi dụng rồi thì sẽ bị vứt đi. Đó vốn dĩ là luật trong thế giới ngầm.

Cả ngày hôm nay Linh chỉ nằm dài trên giường đến tận chiều tối mới chịu lết xuống lầu. Bộ dạng cô nhìn tới tởm như kẻ ăn mày, quần áo nhăn nheo, tóc tai rối bù. Phong nhìn thấy mà còn phát ngán lên huống chi là bản thân của cô nàng.

“Nè! Có phải anh sẽ ở chung với tôi?”

Phong gật đầu.

Linh nhăn mặt nhủ mày rồi lại quay lên phòng tắm thay đồ.

Lúc nàng ta quay trở xuống thì trên bàn đã bày đủ thứ đồ ăn... Tuy nhiên...

“Sao lại không cho tôi ăn?” - Linh bức xúc khi Hàn Phong không cho cô ăn món nào mà chỉ cho cô ăn duy nhất cháo trắng, mà cháo là món cô ghét.

“Đang bệnh mà ăn cái gì? Mau ăn hết tô cháo này nhanh lên!”

Linh giận dữ, bức dọc quay trở về phòng. Không cho cô ăn, cô nhịn đói, sợ gì? Đó giờ cô là đứa nhịn đói siêu cấp mà.

Gần mấy tiếng đồng hồ sau...

Linh đang ngồi vẽ vời trên bàn thì tên nào đó bước vô một cách không lịch sự.

Linh để ý thấy hấn cầm trên tay khay đựng đồ ăn còn trong đó là gì Linh không biết. Cô nhóc vờ như không quan tâm, tiếp tục vẽ vời.

Phong lại gần, không kêu không gọi hay làm gì Linh, anh ta chỉ đứng đó nhìn Linh chăm chăm.

Được hơn năm phút Linh khó chịu đứng dậy lườm Phong.

“Anh làm gì mà cứ đứng đây nhìn tôi chăm chăm vậy hả?”

“Em chỉ cần ngoan ngoãn một chút thì tôi sẽ không nhìn em nữa.”

Linh mặt mày nhăn nhó ngậm ngùi ăn hết tô cháo do Hàn Phong đem lên. Ăn xong anh ta lấy từ trong túi áo ra vài viên kẹo. Mà nếu đã có kẹo thì cũng sẽ có thuốc. Linh lại tiếp tục ngậm ngùi làm ‘nô lệ’ để hấn ‘hành xác’.

Ăn uống xong Linh lại nằm dài ra ngủ. Tuyệt Linh à! Cứ ăn rồi ngủ liên tục như vậy thì mày sẽ thành heo mất!

Hôm sau nữa

Tuyết Linh đã dậy từ sớm vì sức khỏe hồi phục. Cô dậy sớm làm đồ ăn sáng rồi đi học. Tất cả mọi việc đều diễn ra trong im lặng vì Linh không muốn làm phiền đến tên kia.

Linh đến trường vào lớp như bình thường. Cô bình thản như không có gì xảy ra.

Lúc Thiên Ưng vào lớp, anh có để ý đến Tuyết Linh, cô có thấy nhưng lại vờ như không có gì. Cô vẫn bình tĩnh đeo earphone vào rồi úp mặt xuống bàn ngủ.

Mọi chuyện vẫn bình yên cho đến lúc lớp học kết thúc.

Linh vì sợ lại vướng víu sinh thêm chuyện nên nhanh chóng dọn tập vở rồi chạy ù ra khỏi lớp. Thiên Ưng chỉ im lặng nhìn theo.

Về đến nhà, ai đó chạy tọt lên phòng mặc cho ở dưới lầu có kẻ đang hậm hực vì người trên lầu.

“Nhỏ kia!” - Phong gõ cửa.

Không có tiếng động.

“Nè! Nhỏ!” - Phong lại tiếp tục gõ cửa.

“Anh ồn ào quá!” - Linh ở trong phòng hét lên.

Hàn Phong im lặng đi xuống lầu.

Căn nhà mới ồn ào được một ngày thì hôm nay lại trở nên im lặng như mọi khi.

Tối

Linh rón rén mở cửa phòng...

Cạch!

Linh định xuống nhà tìm đồ ăn mà chưa gì đã có người đem lên sẵn. Tuyết Linh tròn mắt nhìn Hàn Phong.

“Anh...”

“Ăn đi!”

Chỉ vồn vẹn hai từ nhưng cũng đủ làm cho cô nhóc này bật khóc.

Phong bối rối dỗ cô nín rồi lấy cơm cho cô ăn. Linh như một con mèo con ngoan ngoãn ăn hết không nói lời nào.

Linh ăn xong, Phong dọn chén đĩa đem xuống bếp. Trước khi ra khỏi phòng anh nói: ” Nếu nói được hãy nói tôi nghe!”

Linh gật đầu, mặt không biểu hiện gì.

Tại sao em lại buồn như vậy?

Có cách nào để tôi đối mặt với mọi chuyện mà vẫn không làm tổn thương mọi người?

Tại sao tôi lại thả em đi? Chẳng lẽ vì tôi còn yêu em?

8. Chương 7: Ngày Được Nghỉ Ngơi

“Thằng nhãi chết tiệt! Dám cãi lời cha nó ư?” - Một người đàn ông ngồi quay lưng vào trong, bực tức đập tay lên bàn.

“Lão gia xin người đừng giận, hãy để cậu chủ ở đó một thời gian!” - Một người phụ nữ trung niên lên tiếng, nhằm xoa dịu sự nóng giận của người đàn ông kia.

Nhà Tuyết Linh

“Con mèo lười dậy đi!”

“Không!!”

Phong lôi cái mền ra khỏi người Linh. Nàng ta bực mình ngồi dậy “Anh làm gì vậy hả?”

“Không đi học à?”

“Không! Thất tình nên không đi!”

“Vậy đi chơi?”

Linh tỉnh ngủ khi nghe câu đó. Tên này đang tán tỉnh mình à hay có ý đồ?

“Em nghĩ sao cũng được, tôi chỉ muốn đưa em ra ngoài khuây khoả một chút.”-Phong vừa nhìn cũng biết cô nàng này nghĩ gì. Nhưng với anh cô có nghĩ như thế nào anh cũng chấp nhận.

Tại khu vui chơi giải trí

“Đưa tôi vào đây làm gì?” - Linh ngơ ngác hỏi.

Phong nhìn Linh rồi thở dài một cái. Nhỏ này chả lẽ đó giờ chưa vào khu vui chơi?

“Em có vào đây lần nào chưa vậy?”

“Có! Lúc tôi sáu bảy tuổi!” - Linh ngây ngô trả lời.

“Vậy em vào đây làm gì nói tôi nghe?”

“Đi vòng vòng.”

“Có chơi cái gì không?”

“Không!”

Phong chỉ muốn đập đầu vào tường ngay lúc này. Nàng này vào khu vui chơi mà chỉ đi lòng vòng thôi ư? Mới nghe thôi đã cảm thấy ‘tuổi thơ bất hạnh’ rồi, không biết nhỏ còn cái gì không biết không nhỉ? Thôi lần này cho nhỏ vui chơi thoả thích vậy!

Nghĩ là làm, Phong kéo Linh chạy vọt vào trong khu vực trò chơi.

Từ tàu lượn đến đu quay, chỗ nào có thử cảm giác mạnh hai anh chị chơi hết. Đến cả căn nhà ma mấy anh chị cũng vào phá banh tành. Đi hết một vòng khu vui chơi, cả hai tìm một băng ghế đá ngồi nghỉ.

“Em đợi tôi một chút!” - Phong nói rồi chạy đi đâu đó.

Hồi sau anh quay lại, trên tay là hai cây kem. Anh đưa cô một cây “Ăn đi!”.

Linh nhận lấy cây kem từ tay Phong, ngồi ăn ngon lành.

Ăn được một nửa, chợt nhớ ra gì đó, Linh quay qua nói với Phong “Anh cứ bắt tôi ăn hoài, sau này tôi biến thành heo mất!”

“Hơ hơ hơ! Em thành heo rồi tôi cũng mừng lắm!” - Phong trêu.

Linh phồng má, mím môi nhìn Phong, khuôn mặt cô lúc này như một bé gái. Phong hơi ngơ người một chút, anh cười nhẹ một cái, nói: “Năm năm trong tổ chức em đã bị hành hạ quá nhiều, coi như tôi làm những việc này để bù đắp và xin lỗi em đi.”

“Tôi không cần đâu!” Linh trả lời dứt khoát ngay lập tức, cô nói thêm “Vì với tôi năm năm qua đã thay đổi cuộc đời tôi, tôi không cần xin lỗi gì cả, cũng không cần thương hại. Mà...” Linh dừng lại vài giây “...TÔI MUỐN TRẢ THÙ!”.

Bốn chữ “tôi muốn trả thù” được nhấn mạnh rõ ràng, mạnh mẽ và dứt khoát tuyệt đối. Chứng tỏ rằng lòng căm hận trong Linh rất lớn, nhưng sự căm hận ấy được giấu kín bởi sự chịu đựng, kìm nén, sự im lặng của

cô trong năm năm nay. Phong thật không ngờ một cô bé mười lăm tuổi lại có ý chí cao đến vậy, cô nhóc này chịu đựng suốt năm năm và bây giờ là lúc cô nhóc tự chiến đấu để lấy lại cuộc sống của bản thân.

Phong cười nhếch mép “Tôi cùng em trả thù!”

Một cơn gió chợt thổi ngang, mọi thứ như dừng lại, kể cả thời gian dường như cũng ngưng đọng.

Mái tóc bạch kim của cả hai bay bay trong gió. Sự im lặng đang bao phủ không gian xung quanh họ.

Hồi sau Tuyết Linh bỏ đi để lại Hàn Phong một mình.

[Dạo này anh bị gì vậy?]

Tiếng báo tin nhắn điện thoại vang lên, Thiên Ứng còn chả buồn cầm cái điện thoại lên xem. Anh nằm trên giường, vẻ mệt mỏi. Hai ngày rồi nhưng anh vẫn không thể chấp nhận được sự thật này.

Mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào, cảm giác của anh bây giờ thật khó tả. Một chút buồn, chút day dứt, một chút giận hờn và cũng có cả sự hối hận. Thiên Ứng lơ đãng nhìn lên trần nhà nhớ lại những chuyện từ năm năm trước.

Tuyết Linh ngày đó và bây giờ tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?

Tối

Tuyết Linh và Hàn Phong đều đã về đến nhà nhưng chẳng ai nói chuyện với ai.

Lúc đi ngủ...

Ọt ọt ọt...

Bụng ới sao mà lại kêu vào lúc này? Linh vật vờ lăn trên giường, cô đang đói, đói đến nỗi có thể gặm ngay thứ gì ăn được ngay trước mắt cô bây giờ.

Lăn một hồi Linh bật dậy len lén mở cửa phòng định xuống bếp tìm đồ ăn thì...

“Khỏi tìm!”

Nghe thôi cũng biết là ai, Linh bậm môi quay người lại nhìn Phong “Sao anh biết tôi tìm thứ gì?”

“Em đang đói, đúng không?” - Phong hỏi.

Linh ỉu xiu nhìn Phong cô không biết phải trả lời như thế nào vì dù có đói đến đâu, nửa đêm bụng cô lại kêu cồng cộc.

“Trong lò có sẵn tô mì tự xuống mà xử!” - Phong nói.

Linh ngơ ngác một hồi mới hiểu ra vấn đề, lập tức xuống bếp để ‘chữa đói’.

Phải chi cuộc sống lúc nào cũng bình thường, vui vẻ như vậy thì tốt biết mấy!

Em và tôi, bây giờ quan hệ giữa chúng ta là gì? Linh? Em có còn là cô gái ngày đó?

“Tôi sẽ giúp em trả thù!”

9. Chương 8: Đói Mất

“Tổ chức lại gửi nhiệm vụ cho em à?” - Phong đã đứng kể Linh từ bao giờ mà cô nàng không hay biết.

Linh gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi màn hình máy tính.

“Nhiệm vụ gì?” - Phong hỏi tiếp.

“Trộm đồ!” - Linh trả lời ngắn gọn.

Phong nhìn vào màn hình, thứ cô được giao đi lấy lần này không phải những ngọc quý giá mà là một lọ dung dịch. Một lọ dung dịch cần thiết cho nghiên cứu của tổ chức đồng thời đây cũng là lọ nguyên liệu duy nhất được cất giấu kỹ lưỡng trong viện nghiên cứu Quốc gia.

“Lần này khó hơn so với những lần trước.” - Phong nói.

“Lần này không đơn giản đâu.”-Tuyết Linh vẫn bình thản như không có gì.

“Giờ đây? Định ‘đóng đô’ ở quán của tôi à?” - Bảo Ngọc khó chịu nhìn Thiên Ứng.

“Tôi chia tay Uyên Nhi rồi! Cậu hả dạ chưa?” - Thiên Ứng như người mất hồn.

Bảo Ngọc không thèm trả lời, cô tiếp tục với công việc của mình.

Leng keng! Leng keng!

Tiếng chuông treo trên cánh cửa vang lên. Một cô gái với mái tóc bạch kim bước vào, không nhìn cũng biết đó là Tuyết Linh.

“Chào Bảo Lam!”-Ngọc mỉm cười nhìn Linh.

“Chào cậu!”-Linh cũng cười nhẹ một cái. Cô đảo mắt về phía bàn của Thiên Ứng. Âm thầm đi về phía đó, Linh nhẹ nhàng ngồi xuống.

Hồi sau...

Cảm giác như có ai đó đang nhìn mình nên Ứng ngược lên. Anh ngăn người ra vài giây...

“Linh!”

Bảo Ngọc ngạc nhiên nhìn về bàn của Thiên Ứng.

Linh vẫn bình tĩnh ngồi đó “Có cần hỏi gì không?”

“Em...!”

“...”

“Em là Tuyết Linh?”

Linh nhếch miệng một cái rồi nói “Tôi là Tuyết Linh thật. Nhưng bây giờ tôi tên Bảo Lam. Tôi muốn nói anh biết rằng tôi sẽ còn tiếp tục nhắm vào tập đoàn nhà anh. Vậy nên anh tự lo cho nhà mình đi còn những khúc mắc về quá khứ thì nhờ Bảo Ngọc giải thích.”

Linh nói xong liền rời quán.

Thiên Ứng ngồi đó, đau khổ đè lên đau khổ.

Bảo Ngọc cũng đã đoán ra được mọi chuyện.

Em thay đổi quá nhiều đến nỗi tôi cứ nghĩ em không phải là em!

“Chuẩn bị xong chưa?”- Phong hỏi.

Linh gật đầu.

Bắt đầu phi vụ.

Trên phố, một chiếc mô tô phóng nhanh như gió, lướt qua những con đường vắng vẻ. Tiếng của động cơ xe phá vỡ sự yên tĩnh của những con ngõ vắng.

Phong dừng xe phía sau của một tòa nhà cao ngất ngưỡng. Cả hai lên vào trong từ phía sau tòa nhà.

Vào được bên trong cả hai chia làm hai phía, Phong tiến về phòng điều khiển còn Linh thì lên vào khu thí nghiệm.

Trên trần nhà, hàng loạt những chiếc camera an ninh quét qua quét lại liên tục. Tuyết Linh khó khăn lắm mới tránh cho mình không lọt vào những chiếc camera kia.

Tít!

Âm thanh ‘tít tít’ vang lên qua chiếc micro nhỏ gắn trên tai Linh báo hiệu cho cô biết chiếc camera nào đã được Phong tắt đi. Bò lẩn đủ kiểu cuối cùng Linh cũng đến được phòng cất giữ sản phẩm nghiên cứu. Thử thách cuối cùng mà cô phải vượt qua chính là lưới tia la-ze dày đặc trong căn phòng này.

Quan sát một lượt tất cả mọi thứ trong căn phòng, Linh tiến vào trong, bắt đầu lượn lách qua lưới la-ze.

Trong khi đó...

Phong đang cố gắng vô hiệu hoá mạng lưới camera an ninh trong tòa nhà thì...

Cạch!

Có ai đó đang đi vào, Phong vội tắt màn hình rồi chui xuống gầm bàn.

Người đó đi về cái bàn cạnh bàn mà Phong đang núp.

Nhẹ nhàng di chuyển trong bóng tối Phong trườn từ gầm bàn này sang đến gầm ghế sofa. Gần đến cửa...

“Ai đó?” Một tên nam nhân đang tiến về phía của Phong.

Biết mình bị phát hiện, Phong bình tĩnh đứng dậy...

Linh đã vào được bên trong trong căn phòng sau khi vượt qua được lưới la-ze.

Lấy được lọ dung dịch Linh định quay trở ra thì...

Trước cánh cửa đã có người chặn lại...

Tít tít!

Phong đang giao đấu với người bên này...

“Phong! Cửa bị khóa!”

“Em đợi tôi ba phút!” Phong nói qua chiếc micro nhỏ gắn trên tai. Xong, anh liền xông ra ngoài mặc cho đối phương vừa định chém anh một nhát chí mạng từ phía sau, nhưng may là tốc độ của anh nhanh hơn tên đó.

Bên này...

Trước cánh cửa là một cô gái mặc nguyên một bộ đồ bó sát màu trắng, ả ta nhìn Linh chăm chăm, mặt không thể hiện một chút cảm xúc nào.

Lúc này lưới la-ze trong phòng đã tắt hết, ả ta bắt đầu xông đến tấn công Linh.

Đỡ được vài đòn Linh lợi dụng lúc ả sơ hở liền chạy ngay về phía bảng điều khiển ngay cửa bật bẫy la-ze trong phòng lên.

Lúc này Phong cũng vừa đến và vô hiệu hoá mật khẩu cánh cửa giúp Linh thoát ra ngoài.

Cả hai chạy vọt ra ngoài, tiếng chuông báo động có kẻ đột nhập lúc này bắt đầu vang lên inh ỏi. Cảnh vệ bắt đầu ào ra tứ phía.

Phong kéo Linh chạy ra khỏi tòa nhà, vừa ra đến cửa đã bị ‘người quen cũ’ của Linh chặn lại.

“Thiên Ưng!”

“Em còn nhớ tên anh à?”-Ưng cười nhạt, lòng có chút chua xót.

Không nói nhiều, Tuyết Linh nhào đến ra đòn. Trái với Linh, Ưng chỉ đỡ chứ không phản đòn lại. Được một chút, Linh nổi nóng “Để cho tôi đi!”

“Muốn đi thì trả lại lọ nguyên liệu!”-Ưng đáp.

Linh mím môi nhìn người con trai trước mặt. Hiện tại cô và Phong đang trong tình thế cấp bách vậy mà còn gặp phải tên này.

Chợt...

Thiên Ưng ngã gục xuống sàn, Linh sững sờ nhìn Phong, trên tay anh đang cầm một ống tiêm.

“Anh...”

Phong biết lúc này Linh nghĩ gì. Anh vội kéo tay chạy ra ngoài vừa giải thích:

“Chỉ là thuốc mê, cậu ta không chết đâu!”

Phong lên ga phóng xe chạy thật nhanh, phía sau là Tuyết Linh, cô nàng lại một lần nữa rơi vào tình huống khó xử. Nếu lần này Hàn Phong không đi theo có lẽ cô đã bị bắt.

Đối mặt với người cũ chưa bao giờ là dễ dàng.

10. Chương 9: Bạn Thân Bị Bắt Cóc

“Giao lại thứ này, tùy anh xử lí.”-Linh đưa lọ nguyên liệu cho Phong.

Phong nhận lấy lọ thủy tinh, ngẫm nghĩ một hồi rồi đem ra sân đập vỡ nó. Linh ngạc nhiên nhìn Phong, anh chỉ nói: “Việc báo cáo để tôi!”

“Ừm!”-Linh gật đầu.

Sáng

Tuyết Linh vẫn đi học bình thường như chưa có gì xảy ra. Đến chiều Linh lại ghé vào quán cà phê của Bảo Ngọc. Cô nàng nhìn Linh với ánh mắt than vãn. Thì ra Thiên Ưng cúp học và đến đây ăn vạ Bảo Ngọc, bắt cô nói ra mọi chuyện, nhưng vì Ngọc không nói nên Thiên Ưng ngồi đó ăn vạ.

“Nói chuyện được không?”-Tuyết Linh mở lời.

Thiên Ưng ngóc đầu dậy nhìn người ngồi trước mặt.

“Em chịu nói chuyện với tôi rồi à?”

“Nếu không anh cứ ăn vạ ở đây thì làm sao Bảo Ngọc làm ăn?”

Thiên Ưng bật cười: “Quả nhiên chỉ cần liên quan đến Bảo Ngọc thì em sẽ ra mặt.”

“Anh đang âm chọt tôi đó à?”-Tuyết Linh khó chịu nhìn Thiên Ưng.

“Hừm! Năm năm qua em đi đâu?”-Thiên Ưng không lòng vòng nữa mà nói thẳng vào chủ đề.

“Đi thể thân cho ba mẹ sau đó trở thành ‘chuột bạch’ để The Death thí nghiệm. Cuối cùng là được huấn luyện trở thành một tên tay sai cho bọn họ.”

Thiên Ưng nhìn Tuyết Linh ánh mắt trở nên vô hồn.

“Còn thắc mắc gì không?”-Linh hỏi.

“Chuyện năm đó... Xin lỗi vì đã không hiểu cho em.”-Ưng ngập ngừng cuối cùng anh cũng đã nói được những điều day dứt trong lòng. Ít ra cũng đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào.

“Không cần phải xin lỗi đâu, vì mọi chuyện đều do tôi mà ra. Bây giờ anh cũng đã biết tôi như thế nào vậy nên hãy tránh xa tôi ra và ít lại quán này để Bảo Ngọc không gặp nguy hiểm.”-Nói xong Linh bỏ đi.

Như thường lệ mười giờ tối quán cà phê của Bảo Ngọc sẽ đóng cửa, vì là chủ quán kiêm luôn cả quản lý nên Bảo Ngọc là người về trễ nhất. Hôm nay Tuyết Linh có nhấn với cô Linh hơi mệt vậy nên cô phải đi về một mình.

Từ quán về nhà của Ngọc khá vắng, cũng chẳng có tuyến xe buýt nào mà Ngọc cũng chẳng biết lái xe, vì vậy Ngọc phải đi bộ về. Nếu có Tuyết Linh thì đỡ sợ hơn. Bảo Ngọc bước nhanh qua những con hẻm vắng,

đi được một lúc cảm thấy như có ai đó đang theo dõi mình. Trời thì tối như mực, xung quanh cũng chẳng còn nhà nào sáng đèn, Bảo Ngọc bắt đầu sợ hãi, cô bắt đầu chạy, cầm đầu chạy thật nhanh...

Đằng sau có người đang đuổi theo... Bảo Ngọc mất trấn, trượt chân ngã. Cô ngoảnh đầu nhìn lại phía sau. Một người đàn ông to lớn đang tiến dần về phía cô, Ngọc sợ hãi lùi về sau, người đó nhào đến chụp thuốc mê Bảo Ngọc, cô vùng vẫy được một lúc thì ngất đi. Cùng lúc đó tiếng chuông điện thoại của cô vang lên...

“Lạ thật? Sao lại cúp máy?”-Linh lo lắng nhìn vào màn hình điện thoại. Cô nói Bảo Ngọc là cô hơi mệt nên đến hơi trễ vậy mà cô nàng này tự đi về một mình luôn, rồi bây giờ điện thoại cũng không bắt máy, không biết có gặp chuyện gì không?

Linh đứng trước quán một hồi rồi quay lưng đi về...

“Linh điện thoại của em đang làm phiền tôi!” Phong đang xử lý công việc mà điện thoại của Linh cứ reo lên âm ỉ.

Linh chạy ào ra từ phòng tắm, tay chớp lấy cái điện thoại của mình.

“Alô! Bảo Ngọc!”

“Cô có phải là bạn của Bảo Ngọc?”- một giọng nam vang lên đầu dây bên kia.

“Anh là ai?”-Linh thay đổi thái độ ngay lập tức.

“Ô! Tôi là ai à? Điều này không quan trọng, quan trọng là bạn cô đang nằm trong tay tôi, nếu muốn chuộc cô ta ra thì đem viên Blue Stone đến đây!”-Hắn ta giở trò đe dọa.

“Cho tôi nghe giọng Bảo Ngọc sau đó nói địa điểm và thời gian.”-Linh bình tĩnh đáp trả.

“Được thôi!”

Vài giây sau từ trong điện thoại vọng ra giọng nói của Bảo Ngọc “Linh! Tên này là Gia Bảo đó! Á!”

Chát!

“Im đi!” tên đó tát Bảo Ngọc một cái.

Dù là qua điện thoại nhưng Linh vẫn nghe rõ mồn một tiếng bạt tay, cô hét lên “Tên khốn! Người dám đánh Bảo Ngọc thì ta cho người sống không bằng chết.”

“Ai bảo nói nhiều?!”-Hắn hậm hực nói tiếp “Nghe cho rõ đây địa điểm là khu nhà máy bỏ hoang quận năm, chín giờ tối mai. Phải đi một mình nhớ chưa?”

Nói xong hắn cúp máy. Chỉ còn tiếng ‘tút tut’ vang lên, Linh tức giận nhìn vào màn hình điện thoại.

Bảo Ngọc nói người bắt cóc cô ấy là Gia Bảo vậy cũng chẳng xa lạ gì cả hắn chính là cái tên hại cô mất nụ hôn đầu đời đây mà. Lần này cô sẽ xử đẹp hắn.

“Bạn em bị bắt cóc à?”

Linh chỉ ‘ừ’

“Định tự giải quyết?”

Linh lại ‘ừ’

“Cẩn thận!”

Linh không trả lời, cô chạy lên lầu chuẩn bị ‘đồ nghề’.

Về phía Hàn Phong anh chỉ vờ làm ngơ còn thật sự thì trong đầu anh đang suy tính điều gì đó.

Đúng 9h tối hôm sau, Tuyết Linh đến điểm hẹn.

Cô lấy điện thoại gọi vào máy của Bảo Ngọc. Đầu dây bên kia bắt máy “Nếu đã đến thì đi vào trong!”

Tuyết Linh cúp máy, đi thẳng vào trong. Vào đến nơi đã thấy Bảo Ngọc bị trói nằm trong góc. Thấy Ngọc như vậy trong lòng cô bắt đầu nóng giận nhưng cô vẫn phải kìm nén cảm xúc lại. Ngó nghiêng xung quanh chẳng thấy ai, Linh đánh liều chạy đến cởi trói cho Bảo Ngọc.

“Bảo Ngọc! Bảo Ngọc!” Tuyết Linh lay người Bảo Ngọc.

Ngọc mơ màng tỉnh dậy “Linh!”

“Ra khỏi đây trước đã!” Linh đỡ Ngọc đứng dậy.

Vừa chạy ra gần đến cửa thì bị chặn lại. Linh vốn đã lường trước được việc này cô giờ cây côn cầm sẵn trên tay chìa về phía tên bắt cóc: “Tránh ra!”

“Hừm!”-Tên đó vẫn hiên ngang đi đến. Trên tay hắn cũng cầm một thanh sắt dài.

Biết sẽ có chuyện không ổn Linh rút điện thoại ra dúi vào tay Bảo Ngọc, dặn dò: “Giữ và chạy đến nhà Thiên Ứng. Trong đây có số điện thoại bàn nhà tớ, gọi vào đó sẽ có một tên con trai bắt máy bảo anh ta đến giúp tớ.” nói xong liền đẩy Bảo Ngọc ra ngoài.

Bảo Ngọc nghe lời Tuyết Linh, chạy hí hục đến nhà Thiên Ứng.

Còn Linh ở đây vì muốn cầm chân tên này nên đành phải đánh nhau với hắn, nhưng hắn vốn đã là tên bỉ ổi nhân lúc Linh sơ xuất đã dùng súng điện chích cô khiến người cô bị tê liệt. Linh ngất đi...

“Tuyết Linh thuộc quyền quản lý của tôi, nếu muốn đụng vào cô ấy thì phải bước qua xác tôi trước!”

11. Chương 10: “em Muốn Xử Lí Như Thế Nào?”

Từ lúc Tuyết Linh đi Hàn Phong vốn biết cô sẽ gặp chuyện vậy nên anh cứ ngồi dưới nhà chờ đợi. Quả không sai, gần khuya tiếng chuông điện thoại bàn vang lên.

“Alô!”-Phong bắt máy.

“Anh có phải là người ở chung với Tuyết Linh?”- đầu dây bên kia Ngọc đang cuống cuống lên, thậm chí vừa mới chạy ra được đường lớn cô liền rút điện thoại ra làm theo lời dặn của Linh.

“Phải! Cô chỉ cần nói địa điểm còn lại để tôi lo.”-Hàn Phong nói. Vì anh biết Linh sẽ nhờ đến sự giúp đỡ của anh.

“Tại quận năm có một khu nhà máy bỏ hoang, nằm gần cái chung cư xuống cấp sắp bị gỡ bỏ. Linh đang bị bắt trong đó, phiền anh mau đến đó nhanh.”

Phong không trả lời, anh cúp máy nhanh chóng lấy xe đi đến địa điểm mà Ngọc nói.

“Thiên Ứng! Thiên Ứng! Tuyết Linh gặp chuyện rồi. Mau mở cửa ra!”-Ngọc dùng hết sức bình sinh đập cửa nhà Thiên Ứng để gọi anh dậy.

“Chuyện gì?”-Thiên Ứng mặt nhăn mày nhíu nhìn Ngọc.

“Tuyết Linh vì tôi nên bị Gia Bảo bắt, anh đi cứu cô ấy được không?”

“Gia Bảo? Tên sở khanh năm đó à?!”

“Phải!”

Thiên Ứng quay vào nhà, lát sau anh lại đi ra. Anh thay bộ đồ ngủ bằng một cái áo thun đen, một cái quần da màu đen và khoác luôn cái áo khoác cũng đen nốt. Anh đưa Ngọc một cái áo khoác bảo Ngọc mặc vào. Xong, theo sự chỉ dẫn của Ngọc, cả hai cùng đi đến khu nhà máy bỏ hoang ở quận năm.

Bốp! Bốp! Chát!

“Con nhỏ thôi tha! Dám lừa tao!”

Vừa nói hấn vừa đánh vừa tẩn Linh một cách tàn bạo. Nhưng cô vẫn không có phản ứng gì.

Hấn rút ra một con dao nhỏ, quơ quơ trước mặt Linh “Sao nào? Muốn khuôn mặt mày như thế nào?”

Lúc này Linh mới ngược đầu lên, đôi mắt xanh dương chiếu những tia lạnh lẽo về phía Gia Bảo. Hấn giật mình lùi ra.

“Thấy quen không?”-Linh nói.

“Mày...!”

“Lớp chín a một, trung học cơ sở Minh Dương vào thời điểm cả trường đang chuẩn bị hội xuân, vì vậy có một số cán bộ lớp về trễ. Lâm Tuyết Linh cũng về trễ, một hôm cô học sinh ấy bị chính ‘bạn học’ cường hôn, lý do vì hôm đó cô học sinh ấy chọc tức bạn gái của mày. Đáng lẽ mày sẽ còn làm những việc tồi tệ hơn nhưng vì cô gái đó chạy thoát nên mày mất cơ hội, phải không?”-Linh cười nửa miệng nhìn hấn.

Hấn kinh ngạc nhìn Linh “Mày là...” hấn lắp bắp không nói nên lời.

“Là tao! Lâm Tuyết Linh - đứa con gái xém nữa bị mày hại mất đi danh dự.”-Linh nói lớn từng chữ một.

Mặt Gia Bảo biến sắc, hấn hoảng loạn đâm thẳng cây dao vào bắp đùi của Linh.

Bị cây dao đâm thẳng vào đùi, máu bắn ra, mặt Linh biến sắc đi một chút. Tên này hình như hấn xem chân cô là miếng thịt thì phải. Đâm thẳng cây dao vào đùi, có giới chịu đau đến mấy cũng phải khóc thét.

Nhưng Linh vẫn kiên cường chịu đựng, từng giọt mồ hôi bắt đầu nhiều xuống.

Tên khốn Gia Bảo thì đang nổi cơn điên, sau khi nghe Linh nhắc lại quá khứ hấn bắt đầu đập phá mọi thứ xung quanh.

“Thằng kia! Mày ồn ào quá rồi đó!” -giọng nói trầm lạnh vang lên.

Linh khẽ nhếch miệng cười một cái “Còn tưởng anh để tôi bị đâm thêm vài nhát nữa rồi mới chịu đến chứ?!”

“Xin lỗi mèo con! Không nghĩ tên này lại như vậy.”

“Mày là ai?”-Gia Bảo như một kẻ điên loạn, đôi mắt hấn nổi gân đỏ. Hấn nhìn chăm chăm vào Hàn Phong.

“Tao là ai không quan trọng, nhưng tao đến đây để đưa mèo con về!”-Hàn Phong đánh thép nhìn thẳng vào hấn nói.

Nghe đến đòi người, Gia Bảo tức càng thêm tức, sẵn trên tay đang cầm một thanh sắt bén, hấn lao đến tấn công Hàn Phong.

Như một cơn gió, Phong lách người qua một bên tránh sự tấn công. Thuận chân, anh đá vào vào tay hấn một cái khiến cho thanh sắt trên tay hấn rơi xuống đất. Phong tiếp tục phản công, anh đá thẳng vào đầu hấn vài phát làm hấn mất thăng bằng ngã lộn xuống đất. Phong đạp thẳng lên người hấn, anh quay sang nhìn Linh rồi hỏi cô: “Em muốn xử lý như thế nào?”

“Nằm viện sáu tháng!”Linh vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng gãy xương vang lên răng rắc, kèm theo đó là tiếng la thảm thiết của Gia Bảo.

Xử xong Gia Bảo, Phong liền cời trói cho Tuyết Linh. Anh rút cây dao trên chân cô ra rồi ôm cô vào lòng: “Tôi đến trễ, xin lỗi!”.

“Đau!”-Linh dụi mắt vào người Phong.

“Về nhà nhé!”-Phong nói khẽ chỉ vừa đủ cho hai người nghe.

Phong ẵm Linh ra ngoài, vừa lúc đó Thiên Ứng cùng Bảo Ngọc đến nơi.

Nhìn thấy cảnh kia, lòng Thiên Ứng dấy lên hoài nghi lẫn sự khó chịu.

“Linh!”-Bảo Ngọc hét hoảng chạy đến.

“Em ấy không sao, cô về đi.”

“Nhưng sao lại chảy máu thế kia?”

Phong không trả lời, anh bước ngang qua Ngọc.

“Nè! Anh kia!”-Bảo Ngọc nổi giận.

Phong quay người lại nhìn.

“Anh là ai tại sao lại quần thúc Tuyết Linh như vậy?”

“Là ai ư?” Phong nhếch miệng cười một cái, anh nói tiếp “Một người bình thường như cô liệu có biết đến The Death không? Từ khi bị đưa vào The Death Linh vốn dĩ đã thuộc về tôi!”

Cách hành xử của anh dạo này lạ lắm!

Mèo con! Tôi sẽ không để em bị như vậy một lần nào nữa.

Cảm giác này là sao đây?

12. Chương 11: Không Đồng Ý

“Lão gia! Black World đang có ý nhắm đến Blue Stone ạ!” Một người phụ nữ trung niên đứng sau tấm rèm đang báo cáo sự việc lại cho người ngồi trong.

“Thằng nhóc đó đâu rồi?” Giọng của người đàn ông đứng tuổi vang lên.

Không có tiếng trả lời, người đàn ông đó lại nói tiếp “Gọi thằng nhóc với con nhỏ đó về đây!” Giọng nói ông ta tràn đầy sự nóng giận.

“Vâng!”-Người phụ nữ kia cúi người rồi quay lưng đi ra ngoài.

Thằng nhóc này không quần không được! Cứ đà này tổ chức sẽ sụp đổ vì nó mất!

“A! Đau!”-Linh khẽ la lên.

Phong không nói gì vẫn cứ tiếp tục thoa thuốc sát trùng lên chân của Linh.

“Rất!”- đã đến giới hạn chịu đựng của Linh. Cô bắt đầu cựa quậy cái chân đang được thoa thuốc.

“Em còn nhúc nhích nữa thì đừng trách tôi!”-Phong dọa Linh.

Linh bậm môi cố gắng chịu đựng cho đến khi Phong sơ cứu vết xong vết thương cho Linh.

Đến lúc Phong làm xong thấy Linh mắt ngân ngấn nước mắt nhìn trông như một đứa trẻ, anh thuận tay xoa đầu Linh “Đau lắm à?”

“Anh đang hỏi thừa đó! Đương nhiên là đau rồi!”-Linh ngược mặt lên nói, lúc này nhìn cô càng giống trẻ con hơn.

Phong thở dài “Tôi không nghĩ lại đau như vậy! Xin... Lỗi!”

“Hửm?! Anh cũng biết xin lỗi à?”

Phong lờm Linh “Em có tin là từ nay cho đến khi vết thương lành tôi sẽ cho em ăn cháo trắng liên tục không?”

Linh lè lưỡi, biểu môi “Không - đời - nào - tôi - ăn!”

Linh nói xong thì nhanh chóng đi lên phòng để tránh con người khó tính kia.

“Cái tên lần trước bế Tuyết Linh là ai vậy?”-Thiên Ưng hỏi Bảo Ngọc.

“Tự đi hỏi cậu ấy, tôi không biết!”-Bảo Ngọc đến phát bực vì cái tên ăn vạ này.

Thiên Ưng biết Bảo Ngọc đang bực nên đành im lặng.

Lát sau...

Leng keng!

Tuyết Linh khập khiễng đi vào, vẫn như thường lệ cô gọi một capuchino và lựa một góc vắng người để ngồi.

“Không sao chứ?”-Thiên Ưng ngồi xuống chỗ đối diện Linh.

“Chưa chết được!”-Linh lạnh lùng trả lời.

“Cái tên tóc bạch kim tối qua là ai thế?”-Ưng hỏi tiếp.

“Hỏi làm gì?”

“Để biết!”

Linh bây giờ mới ngược lên nhìn Ưng “Anh có bị sứt nhi không? Người ta là ai thì liên quan gì đến anh? Chuyện của tôi mà anh quan tâm làm gì?”

Ưng đặng người...

“Tớ cũng thắc mắc!”-Bảo Ngọc cũng ngồi xuống đối diện Linh.

“Cả cậu?”-Linh nhìn Bảo Ngọc, cô thở dài ngao ngán.

“Nếu em không nói sau này mọi chuyện sẽ phức tạp hơn!”-không biết Phong đã vào quán từ lúc nào, anh điềm đạm đi đến ngồi xuống bên cạnh Linh.

“Tôi không muốn hai kẻ ngốc này dính vào cái tổ chức của cha anh!”-Linh lườm Phong ý bảo anh ngồi cách xa cô ra.

“Hừm! Vậy để tôi nói vậy!”-Phong đưa mắt nhìn Bảo Ngọc và Thiên Ưng “Hai người ai đã từng nghe đến cái tên The Death?”

“The Death một tổ chức phi chính phủ chuyên thực hiện các cuộc buôn bán vũ khí xuyên Quốc gia, ngoài ra còn là một tổ chức thí nghiệm các cuộc thí nghiệm bị tổ khoa học chính phủ phản đối. Tuy nhiên dù là phi chính phủ nhưng tổ chức này đang ngày càng lớn mạnh và có nguy cơ bành trướng cả khu vực Đông Nam Á. Gần đây họ đã thí nghiệm và thử thành công một loại thuốc lên con người. Phải không?”-Bạch Nhi khiến cho mọi người kinh ngạc. Mọi người vừa ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Nhi vừa ngạc nhiên về những gì Nhi vừa nói.

“The Death? Nó làm tôi liên tưởng đến một ông già họ Trần, già nhưng mưu mô, thủ đoạn vô cùng!”-Thiên Ưng xoa cằm về đăm chiêu.

“Lão già họ Trần anh nói quả thực tôi không biết tên nhưng con trai của lão ta thì tôi biết!”-nói đến đây, Ngọc đưa mắt nhìn Hàn Phong “Là Trần Hàn Phong!”

Linh tròn mắt nhìn mọi người, ai cũng đều biết đến The Death, không những vậy mà còn biết đến cả người đứng đầu.

“Vậy không cần hỏi tên này là ai nữa chứ gì?”-Linh chỉ vào Hàn Phong.

“Bất ngờ thật!”-Bạch Nhi đột nhiên thốt lên.

“Bất ngờ gì cơ?”-Bảo Ngọc và Tuyết Linh đồng thanh.

“Giờ tớ mới để ý đến á! Thế giới ngầm đồn đại rằng tên Hàn Phong này không bao giờ giúp cha hắn và không bao giờ đụng vào nữ nhi dù chỉ một sợi tóc, vậy mà bây giờ hắn ta đang ngồi ở đây và ngồi sát vách Bảo Lam luôn!”

“Lời đồn này hình như sai!”-Linh ngồi ngẫm “Mà tên thật của tôi là Tuyết Linh không cần phải gọi là Bảo Lam nữa đâu.” Linh nói.

“Ừm!”-Nhi gật đầu.

“Làm ăn kiểu gì bây giờ nằm liệt đây?”

“Xin lỗi đại ca... Em chỉ nghĩ đó là một con nha đầu nhưng không ngờ nó là người của The Death!”

“The Death?”

Tên đầu sỏ trở nên suy tư khi nghe đến cái tên The Death. Dù có là băng đảng lớn nhưng Black World không bao giờ dám đụng đến những thứ liên quan đến tổ chức này. Một tổ chức chỉ có chết chóc.

“Lão già gọi chúng ta về!” - Phong nãy giờ mắt cứ dán vào điện thoại, đột nhiên anh lên tiếng.

“Xem ra lần này khó qua rồi! Nhỉ?” - Linh cười, nhìn Hàn Phong.

Cả hai liền rời khỏi quán cà phê của Bảo Ngọc ngay sau đó mà không nói lời nào nữa.

The Death

“Ta với người sẽ làm một cuộc trao đổi!”-Giọng khàn khàn của một người đàn ông trung niên vang lên.

“Trao đổi gì?”-Phong thờ ơ hỏi.

“Ta sẽ cho người quyền quyết định mọi việc kể cả con bé đó với điều kiện người phải chấp nhận cuộc hôn ước do ta quyết định.”

“Ông muốn tôi cưới con nhỏ kia?”-Phong trầm giọng, khuôn mặt trở nên căng thẳng.

“Nếu người không đồng ý không chỉ con bé đó, kể cả bà mẹ thực vật của người... Ta nghĩ chắc người hiểu!”

Lời nói của lão già khiến Hàn Phong tức điên, chỉ vì ông ta là người nắm quyền và bắt anh phải tuân theo mọi quyết định của ông ta. Lúc nào cũng lấy mẹ ra để uy hiếp anh, nay lại có thêm Tuyết Linh, ông ta trở thành kẻ có lợi thế nhiều hơn, dù anh có làm gì đi nữa cũng không thể phản kháng.

“Tôi không đồng ý!”-Tuyết Linh đột ngột xông vào.

“Mèo con!”-Phong ngạc nhiên nhìn Linh.

“Lão già! Ván cờ này ông thua rồi!”

“Nhóc con! Người định tiếp tục làm chuột bạch ư?”

“Ngưng ảo tưởng!”-Tuyết Linh biểu môi “Tôi đang muốn nói đến đứa con dâu mà ông chọn cho Hàn Phong.”

“Làm sao người biết?”-Lão già ngạc nhiên, ông quay ghế ra nhìn Linh.

“Phương Uyên Nhi, đúng không?”

Ông ta im lặng, tiếp tục nghe Linh nói.

“Kẻ bắt cả hai tay trước giờ Tuyết Linh tôi không thích, nếu ông muốn Hàn Phong cưới cô ta thì...” -Linh ngập ngừng về bí ẩn.

“Như thế nào?”-Ông ta nhíu mày.

“Ăn đám tang của cô ta trước!”-Linh đánh giọng, khuôn mặt lạnh lùng.

“Một đứa nhóc như người dám uy hiếp ta?”

“Tôi là đứa luôn thích làm liều!”

“Hừm!”-Ông ta lại quay vào trong “Coi như lần này các người thắng!”

Phong trợn mắt ngạc nhiên, không ngờ mèo con lại gan lì đến vậy.

“Đi đi!” - Ông ta phẩy tay.

“Chúng ta chia tay đi?”

“Vì sao?”

“Người yêu cũ cần anh!”

...

Bốp! Choang!

Sau đó là tiếng va chạm giữa hai vật, một vật bằng thủy tinh vật còn lại không xác định.

“Lâm Tuyết Linh!”-Hàn Phong nói từ trong bếp vọng ra.

“Gi?!”

“Em đập nát hai cái ti vi rồi đó!”

Linh lẻ lười, rồi chạy lên phòng trốn. Phong lắc đầu quay sang nhìn cái ti vi bị cô nàng ném đồ vào làm cho vỡ nát.

Sống với cô nàng này đến rõ khổ, nàng ta thích coi phim tình cảm nhưng đến lúc nam chính và nữ chính chia tay thì nàng ta lại ném đồ vào ti vi và sau đó... Làm gì còn sau đó nữa chứ.

“Nhà có vẻ ồn ào nhỉ?”-Thiên Ứng đã đứng ngoài cửa từ lúc nào.

“Haiz~ đừng nghĩ cô nhóc đó lạnh lùng, lầm lì. Sai lầm lớn!”-Phong quay trở vào trong bếp.

“Vậy mà anh vẫn sống chung với cô ấy được?”-Bạch Nhi theo sau, tiếp theo là Bảo Ngọc.

Cảm thấy có gì đó hơi lạ Phong lại đi ra “Sao ba người biết Linh sống ở đây?”

“Lần trước tôi uống say, là Tuyết Linh đưa tôi về!”-Thiên Ứng trả lời.

“Hàn Phong! Trong tủ lạnh còn sữa không?”-Linh lại chạy xuống.

“Không sợ tôi cho em ăn đòn à hay biết nhà có khách nên chạy xuống?”

“Tôi không phải con nít đừng có lúc nào cũng nói cho tôi ăn đòn.”-Linh trề môi.

“Vậy ra cậu sợ tên này à?”-Bạch Nhi hỏi.

“Không phải!”-Linh lắc đầu.

“Vậy chứ sao?”-Nhi hỏi dồn.

Linh phồng má, dậm chân đi vào bếp.

Cả bọn phì cười trước vẻ trẻ con của cô.

Nếu không giúp tôi xong việc, còn lâu tôi mới cho anh cưới vợ!

13. Chương 12: Quyết Định

Người cũ còn thương

“Em thích đọc cuốn sách đó đến vậy à?”-Phong đặt ly cao xuống trước mặt Linh.

“Ít ra tôi cũng sẽ hiểu được những lý do vì sao ngày đó chuyện của chúng tôi lại trở nên như vậy, mặc dù... Có hơi trẻ con.”

“Chỉ là một cuốn truyện ngắn, đâu giống với thực tại.”

“Anh nói đúng!”-Linh thở dài, gấp sách lại.

“Tôi hỏi em, em còn thích cậu ta không?”-Phong tự nhiên trở nên nghiêm túc lạ thường.

Linh tròn mắt nhìn anh “Ồ...”

“Nếu em không nghĩ kỹ thì sau này sẽ còn vướng bận nhiều thứ khác hơn.”

Linh im lặng

Phong nói tiếp “Cô bé à! Em không phải cô bé khờ khạo của năm năm trước, nếu hiện tại em không hiểu lòng mình nghĩ gì thì sau này làm sao đối mặt với tương lai?”

Linh cụp mắt xuống, cô vẫn không trả lời.

“Tự hỏi lòng mình đi khi nào có câu trả lời thì nói tôi biết.”

Linh nằm dài xuống ghế sofa, tay với lấy cái gối che mặt, quay người vào trong.

Thành phố buổi đêm thật đẹp, những ngọn đèn đường pha trộn với những ngọn đèn led đủ màu được trang trí trên các tòa cao ốc phản chiếu qua cửa kính trên phòng Tuyết Linh. Cô ngồi dựa vào cửa kính, ánh mắt chứa đầy tâm sự nhìn ra ngoài.

Cạch!

Cửa phòng mở, Phong bước vào “Trễ rồi vẫn chưa ngủ à?”

Linh lắc đầu.

“Vẫn còn băn khoăn chuyện hồi sáng?”

Linh không phản ứng, vẫn lặng lẽ nhìn ra ngoài.

“Muốn đi đâu không?”-Phong hỏi.

“Đi đâu?”-Linh hỏi ngược lại, mắt vẫn không rời khỏi khung cảnh bên ngoài.

“Nơi nào đó giúp em ổn hơn!”

Linh nhẹ nhàng đứng dậy “Đi!”

“Cậu trở thành một tên lụy tình từ khi nào thế?”-Bảo Ngọc đặt ly capuchino xuống trước mặt Ứng.

“Chẳng biết nữa!”-Ứng lơ đãng trả lời.

Ngọc lắc đầu, trở vào trong tiếp tục công việc.

“Vài hôm nữa ba tổ chức lớn họp mặt, cậu có định đi không?”

“Tôi không muốn trở lại thế giới ngầm đâu! Cậu lo giúp tôi nhé!”

Thiên Ứng thở dài.

Có ai lại vứt hết cơ đồ của mình chỉ để mở một quán cà phê nhỏ như thế này để sống qua ngày cơ chứ? Bảo Ngọc với Tuyết Linh hình như đều là những người có não bộ không ổn cho lắm.

Phải! Ba năm trước, Ngọc vô tình trở thành người thừa kế Blue Rose nhưng cô lại không thích cảnh chém giết, tranh giành nên đã từ bỏ quyền đứng đầu. Tuy nhiên, Blue Rose là một tổ chức ngầm sao có thể không có chủ, vậy nên Ngọc đã lập giao ước với họ. Cô vẫn giúp họ nhưng không trở về tổ chức, ngược lại họ phải để cô sống bình yên.

“Nghĩ lại tại sao chúng tôi lại trẻ con đến mức đó?”-Thiên Ứng tự hỏi bản thân mình.

“Cậu chỉ thích chọc ghẹo tình cảm của Tuyết Linh!”-Bảo Ngọc lườm anh.

“Vậy nên giờ hối hận cũng đã muộn!”-Ứng trầm tư.

“Tuyệt Linh chưa bao giờ tin vào lời nói của những tên con trai, biết tại sao không?”-Ngọc hỏi Ứng.

Anh lắc đầu.

“Với Tuyệt Linh, trừ ba cô ấy ra thì lời nói của những tên con trai khác cô ấy không bao giờ tin vì những lời nói đó đều là phù phiếm, là lời nói suông. Kể cả lời nói của cậu, cô ấy cũng chưa bao giờ tin, chỉ là bằng mặt chứ không bằng lòng.” ngừng một chút, Bảo Ngọc nói tiếp “Niềm tin của Tuyệt Linh đối với mọi người rất mỏng manh, khi cậu đã làm cô ấy mất đi niềm tin nơi cậu thì cô ấy sẽ mãi mãi không tin cậu.”

Thiên Ứng không phản ứng gì, chỉ ngồi đó với vẻ trầm lặng.

...

Khiến cho mọi người phải hối hận ư? Hay là khiến họ tự dần vặt bản thân? Tuyệt Linh! Hiện tại chính là bản chất thật của con người em? Hay đó lại là một nhân cách khác?

Thời tiết mùa thu thật bất thường, đặc biệt là những cơn mưa đột ngột đổ xuống rồi lại tạnh đi nhanh chóng.

Tuyệt Linh ngồi trong mái hiên nhìn ra sân. Vài ngày nữa là họp mặt, không chừng lần này sẽ có nhiều bất ngờ đến không tưởng.

“Khuya rồi không ngủ à?”-Phong lại đột ngột xuất hiện sau lưng cô.

“Không ngủ được!”

Cả hai cùng im lặng, không nói gì. Chỉ còn lại tiếng mưa rì rào rơi trong đêm. Tiếng mưa như tiếng lòng của cả hai, những cảm giác bất an, lo lắng cứ không ngừng rơi xuống như những hạt mưa. Liệu ngày mai rồi sẽ ra sao? Liệu cả hai có thể có được tự do hay không?

Sau một đêm trần trọc suy nghĩ, Ngọc chợt thay đổi quyết khiến Ứng bất ngờ.

“Tôi sẽ quay lại đó!”

Thiên Ứng xem nữa là phun hết nước trong miệng ra khi nghe Ngọc nói.

“Chỉ cần trở lại Blue Rose tôi sẽ đưa được Tuyệt Linh ra khỏi thế giới ngầm.”

“Nghĩ kỹ chưa?”

Bảo Ngọc gật đầu chắc nịch.

“Vậy cậu chuẩn bị đi!”-Thiên Ứng đứng dậy rời khỏi quán, anh đến thông báo cho người quản lý Blue Rose.

Xem ra tớ không thể cứ mãi ở ngoài để cậu bảo vệ tớ...

Bản thân mình không hiểu rõ mình nghĩ gì thì làm sao người khác hiểu em nghĩ gì?

Cô bé à! Nếu không có tôi, liệu em có thể bình tĩnh đối diện với thằng nhóc kia?

Phong! Có phải tất cả con trai và đàn ông trên đời này đều khốn nạn như nhau? Họ rất thích đùa giỡn với tình cảm của người con gái ư?

...

14. Chương 13: Hộp Mặt

Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! ...

Tiếng giày nện vào nền đất vang dọc khắp hành lang. Từng người, từng người im lặng nối đuôi nhau đi chuyển.

Giữa đoàn người cao lớn là một cô gái nhỏ với mái tóc màu bạch kim nổi bật. Cô lạnh lùng đi theo đoàn người, đến cuối hành lang đoàn người dạt qua hai bên nhường đường cho cô gái ấy.

Linh bình thần bước lên, hiên ngang đi giữa đoàn người tiến vào đại sảnh.

Trong sảnh lớn hiện giờ dường như xuất hiện đủ loại thành phần, từ những tên tay sai đầu trâu mặt ngựa cho đến những tên sát thủ, những siêu trộm nổi danh đều tụ họp về đại sảnh này.

Linh cố gắng luồn lách qua đám người to con kia để tìm Phong nhưng vì chiều cao ‘có hạn’ nên cô cứ phải đi vòng vòng trong đám đông. Một lúc sau vì quá ngợp nên Linh đành phải ra đứng ở một góc phòng vắng người để hít thở tìm oxy.

“Đi đâu nãy giờ?” - Phong như một bóng ma cứ đột nhiên xuất hiện sau lưng Linh.

“Tìm anh!”

“Tìm tôi?”

Linh ngây ngô gật đầu, thì hiện tại cô và hắn phải đi chung với nhau đương nhiên cô phải tìm hắn chứ tìm ai đây.

Khoé miệng Phong hơi giật... Cô nhóc này nhiều lúc ngây thơ quá mức.

Cả hai đứng nhìn đám người trong đại sảnh kia, không ai nói lời nào. Một lúc sau cánh cửa chính mở ra. Ba dáng người uy nghiêm chậm rãi bước vào. Đi đầu chính là lão Trần - cha của Hàn Phong, tiếp theo chính là Kim Vũ Thiên - Người đứng đầu Black World và cuối cùng là một người rất quen thuộc đối với Linh, cũng là người đứng đầu Blue Rose -

Trương Bảo Ngọc.

Nhìn thấy Ngọc, Tuyết Linh lặng người, cô không tin vào những gì mình đang thấy: Ngọc là chủ nhân hiện tại của Blue Rose.

“Dù tin hay không nhưng bây giờ chúng ta cứ ra đó trước đã!” - Phong nói khẽ vừa đủ để anh và Linh nghe.

Linh gật nhẹ đầu. Trở lại với trạng thái lạnh lùng vô cảm như lúc đầu, cô mạnh dạn theo Phong, tiến thẳng về phía đám đông.

Phong đi trước, Linh theo sau. Vừa thấy cả hai, đám người liền dạt qua hai bên nhường lối cho Phong và Linh. Hai người tiến thẳng lên vị trí của ba người đứng đầu, sau đó lùi về sau lưng lão Trần. Tiếp tục lại là một người quen thuộc với Linh đang chậm rãi tiến vào trong sảnh. Thiên Ưng đi trước, nhanh chóng bước về phía sau lưng Bảo Ngọc. Người còn lại thuộc tổ chức Black World cũng nhanh chóng lui về sau lưng Kim Vũ Thiên.

Khi đã đông đủ, cuộc họp giữa ba tổ chức lớn bắt đầu...

Cuộc họp kéo dài gần bốn tiếng đồng hồ và diễn ra trong căng thẳng. Nguyên nhân thì vô số kể nhưng phần lớn là do người lãnh đạo của Blue Rose - Trương Bảo Ngọc. Cô kiên quyết không hợp tác với The Death. Trong khi đó Kim Vũ Thiên thì đặt điều kiện quá cao, hầu hết chỉ mang lại lợi ích cho hắn. Lão Trần dù rất bức tức nhưng vẫn cố gắng kìm nén. Tuy nhiên đến phút cuối, Black World lẫn Blue Rose đều đồng ý hợp tác với The Death nhưng đổi lại sau khi hoàn thành công việc The Death phải giao Tuyết Linh ra để trao đổi. Không hiểu sao lúc đó lão già kia lại đồng ý nhanh đến vậy.

Tuyết Linh thì khá ngạc nhiên khi cả Black World cũng nhắm đến một con chuột bạch như cô.

Cuối cùng là một bữa tiệc nhẹ, lúc này bàn tiệc đã được bày dọn khắp sảnh với những món ăn bắt mắt. Linh đi một vòng quanh sảnh rồi đi ra ban công đứng. Cô không thích sự ồn ào.

“Xin chào! Tiểu thư!” - Là Kim Vũ Thiên, hắn chủ động bắt chuyện với cô.

“Xin hỏi Kim thiếu gia anh cần gì?” - cô đáp lại bằng giọng điệu cao ngạo.

“Lần trước Gia Bảo đã đối xử không phải với cô, mong cô bỏ qua.”

Linh cười khẩy “Đường đường là người đứng đầu một tổ chức lớn vậy mà lại đi cuối đầu xin lỗi một kẻ thấp bé như tôi, không phải có vấn đề gì chứ?”

Kim Vũ Thiên nghe nói vậy liền cười lớn, hần nói “Cứ tưởng cô chỉ đơn thuần là một con chuột bạch, không ngờ cô lại có phong thái khác người như vậy. Thảo nào tên Hàn Phong kia cứ khư khư giữ cô bên mình mặc cho lão Trần không chấp nhận.”

“Anh đừng nghĩ rằng ai cũng thấp hèn, tôi tuy sinh ra chỉ là một cô gái bình thường nhưng tôi không suy nghĩ thấp hèn.”

“Hừm! Cô nghĩ thế giới ngằm đơn giản sao?” - hần lại hỏi.

“Không!” - Linh lạnh lùng trả lời. Và cái kẻ như hồn ma lúc nào cũng bất ngờ xuất hiện sau lưng Linh lại đột ngột chen vào.

“Kim thiếu gia, cô ấy hiện vẫn còn là người của tôi, mong anh hiểu cho.”-Nói xong liền kéo tay Linh dẫn cô đi thẳng một mạch ra khỏi sảnh.

Kim Vũ Thiên nhìn theo, anh ta nở một nụ cười thú vị “Xem ra muốn có được cô gái đó không dễ.”

Trường đại học Y được cơ sở 1.

“Cậu có phải là Trần Bảo Lam?” - một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên giữa cái thư viện tĩnh lặng.

Cũng đã lâu rồi không ai gọi Linh bằng cái tên giả ấy nên vài giây sau Linh mới có phản ứng.

“Phải!”

“Cậu có biết Thiên Ứng đã chuyển qua khóa học nào không?” - cô gái đó lại hỏi.

Lúc này Linh mới ngược mặt lên nhìn cô gái kia. Là Phương Uyên Nhi, cô ta nhìn có vẻ sâu thẳm.

“Cô là bạn gái của Thiên Ứng?”

Uyên Nhi gật đầu.

“Tôi là Lâm Tuyết Linh!”

Nghe Linh nói mà Uyên Nhi ngạc nhiên đến trợn tròn mắt.

“Làm ơn đừng có bắt chước hình tượng người yêu cũ của người ta. Đó là lý do mà cô và Thiên Ứng chia tay. Còn hiện tại thì anh ta nghỉ học rồi, muốn biết thì tự đi hỏi lão Trần ấy.”-Linh tuôn một tràng dài.

“Cô...”

Linh gấp sách lại nhìn Nhi, ý hỏi cô ta còn muốn hỏi gì nữa. Uyên Nhi nhìn Linh chăm chăm, vài giây sau như đã định hình được sự việc cô ta mới bình tĩnh mà mở lời “Cô chỉ là một con chuột dùng để thí nghiệm đừng có lên mặt với tôi.”

Tuyết Linh vốn rất ghét những hạng người như Uyên Nhi, sống giả tạo. Đã vậy cô ta còn sỉ vả thẳng vào mặt Linh như vậy, thật bực mình!

“Mật danh của tôi là Mèo, tên trong tổ chức là Bảo Lam. Còn tôi là gì thì không liên quan đến cô.”

Uyên Nhi rút trong túi xách một cây súng, chìa thẳng về phía Linh.

Cạch!

Cửa phòng mở toang, Thiên Ứng đứng trước cửa đã chứng kiến hết mọi việc.

“Bấy lâu nay tôi đã bị cô lợi dụng đúng không? Uyên Nhi!”

Uyên Nhi không thể nói hay giải thích được gì, đành im lặng thu súng về.

“Biến ngay khỏi tầm mắt tôi!”-Ứng gắt.

Cô ta nhìn Ứng một hồi rồi nhanh chóng bỏ đi.

Đến khi cô ta đi được một hồi lâu, Ứng mới mở lời “Em có bị gì không?”

“Không!”

“Vậy thì tốt!” - nói xong anh cũng bỏ đi.

Trong thư viện giờ chỉ còn lại mình Linh, bà cô thủ thư cũng đi đâu mất tiêu. Thấy xung quanh có phần u ám Tuyết Linh gom dọn tập sách vọt lẹ ra ngoài.

Nếu đã là quá khứ hãy để nó trôi vào dĩ vãng.

15. Chương 14: Sau Cuộc Hẹn

Leng keng!

Tiếng chuông cửa quen thuộc vang lên, Bảo Ngọc ngược lên nhìn vị khách bước vào quán.

“Chào cậu!”-Ngọc nở một nụ cười tươi khi nhìn thấy Tuyết Linh.

“Chào!”-Linh đáp cụt ngủn.

Bảo Ngọc hiểu vì sao hôm nay Tuyết Linh lại có thái độ khó chịu với cô, vì vậy cô bình tĩnh pha một ly capuchino đem đến trước mặt Linh.

“Có lẽ tớ nên giải thích cho nhân vật chính.”

“Nói!”-Linh chẳng thèm nhìn lấy Ngọc.

“Ba năm trước tớ vì hứa với một người chị kết nghĩa nên mới giúp cô ấy quản lý Blue Rose. Sau đó cô ấy lại bệnh nặng mà qua đời, cả tổ chức đó lại không ai dám kháng lại di chúc của chị ấy để lại nên tớ mới trở thành chủ nhân của Blue Rose. Nhưng vì không thích cuộc sống trong thế giới ngầm nên tớ đã bỏ đi, chiếc ghế chủ nhân của Blue Rose bị trống từ đó. Tớ cũng không muốn quay lại, chỉ là... Hiện tại cậu đang phải làm chuột bạch cho The Death nên tớ mới quay lại tìm cách cứu cậu.”

“Hừm!”-Linh ‘hừ’ nhẹ trong cổ họng “Sao từ đầu không nói tớ biết việc này?”

“Vì tớ không nghĩ cậu ở trong The Death.”

“Thôi bỏ qua đi! Cậu nên quay lại đó thì tốt hơn, ít ra cũng được bọn họ bảo vệ.”

“Cậu không giận?”

“Không!”-Linh lườm Ngọc “Nếu biết cậu là người đứng đầu Blue Rose thì lần trước cứu cậu ra không chừng dễ dàng hơn.”

“Tuy là chủ nhân nhưng tớ chưa bao giờ ra mặt.”

“Hèn gì bị bắt cóc làm mồi nhử tớ.”

“Mọi chuyện rõ ràng rồi đừng hậm hực nữa!”-Ngọc cười.

Linh biểu môi, gật gật đầu.

“Đại ca thằng Gia Bảo lần trước đụng phải chủ nhân của Blue Rose, liệu việc này có ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta?”

Kim Vũ Thiên trầm tư suy nghĩ. Lần trước chỉ muốn uy hiếp Trần Bảo Lam (Lâm Tuyết Linh) nhưng không ngờ lại đắc tội với Blue Rose, xem ra lần này muốn giao kèo trong hoà bình thật không dễ.

“Gia Bảo như thế nào rồi?”

“Hiện tại vẫn nằm trên giường, tình hình không khá lên được.”-một tên đàn em trả lời.

“Tạm thời cứ làm công việc của các cậu, còn về chuyện chủ nhân của Blue Rose tôi sẽ giải quyết.”

Tất cả mọi người đều ra ngoài, căn phòng chỉ còn lại một mình Kim Vũ Thiên, anh trầm tư một hồi... Chợt nở một nụ cười bí hiểm.

Kim Vũ Thiên từ nhỏ đã là một thiếu gia nhà quyền quý, anh ta được sống trong nhung lụa, được bao bọc bởi tình thương của cha mẹ. Vốn nghĩ khi lớn lên cuộc sống cũng sẽ hạnh phúc như vậy, ai ngờ tập đoàn của cha Vũ Thiên đổ nợ dẫn đến phá sản, nhà cửa đều bị lấy đi hết. Cha mẹ anh thì bị chủ nợ siết nợ rồi bị giết chết, may mắn thay anh được một người đàn ông cứu thoát. Từ đó anh trở thành một đứa trẻ mồ côi, phiêu bạt theo người đàn ông kia. Năm anh mười bốn tuổi, anh bị những bài tập huấn luyện thể chất hành hạ cơ thể đến chết đi sống lại. Năm mười tám tuổi trở thành đại ca của một băng nhóm xã hội đen. Khi anh hai mươi tuổi, băng nhóm xã hội đen của anh trở thành một tổ chức của thế giới ngầm, khiến nhiều người phải khiếp sợ. Hiện tại, đã hai mươi bảy tuổi, mọi người trong cái thế giới u ám này ai cũng đều biết đến tên anh.

Thật không ngờ một con người quyền lực như vậy nhưng cuộc sống trước đây lại phải trải qua nhiều sóng gió và thăng trầm.

“Đã nói chuyện với cô ấy chưa?”-Thiên Ứng đặt cốc trà xuống trước mặt Bảo Ngọc.

Cô gật gật đầu “rồi!”

“Phản ứng như thế nào?”

“Ồn!”

Thiên Ứng chán nản nhìn Bảo Ngọc, anh khẽ thở dài.

“Tôi về đây! Nhớ ngủ sớm!”

Nếu cuộc sống lúc nào cũng bình yên thật tốt biết mấy.

Tại nhà Tuyết Linh và Hàn Phong

“Em có thể không lấy mấy cái áo sơ mi của tôi làm đồ ngủ được không?”

“Không!”

“Tôi hết áo để mặc rồi!”

“Hết áo chứ có hết quần đâu mà lo, dù gì anh cũng chỉ ở nhà, không nhất thiết phải mặc áo.”

“Em muốn tôi bán khỏa thân cho em nhìn à?”

Nghe đến câu này Tuyết Linh trợn mắt nhìn anh “Ai bảo anh tôi muốn vậy?”

“Không muốn thì trả cái áo đây!”-Phong xòe tay.

Linh xịu mặt.

“Giờ muốn sao?”

Im lặng

Nhìn chằm chằm

Hồi sau...

Cốc!

“Ay ya!” - Linh ôm đầu.

Phong lườm cô rồi bỏ lên lầu.

Linh hậm hực đi vào phòng tắm hốt hết mấy cái áo sơ mi của Hàn Phong đem đi giặt. Giặt xong lại đem phơi lên, gần tối lại lôi xuống sấy cho khô sau đó đem hết tất cả quần trước cửa phòng của anh. Trước khi về phòng mình cô không quên đá vào cửa phòng anh một cái nhưng...

Ui!!

Tự mình làm mình đau.

Đợi tiếng cửa phòng bên kia đóng lại rồi Hàn Phong mới chịu đi ra...

Nhìn thấy mấy cái áo của mình nằm dưới đất, anh không biết nên làm gì với cô nhóc kia, đành đem treo vào tủ.

Bên này, Linh đang ra sức đâm vào gối ôm cốt để cho hả giận.

Tên keo kiệt, rõ ràng có nhiều áo như vậy, cô chỉ mượn vài cái lại đòi.

Hừ! Tên keo kiệt!

“Đánh đã chưa?” Phong đứng ngoài nói vọng vào.

Linh dừng lại

Phong đẩy cửa đi vào

“Qua đây làm gì?”

“Để coi sau khi bị tôi cốc vào đầu có còn bình tĩnh không?”

“Rất bình tĩnh!”

Anh phì cười, tay xoa xoa lên đầu cô “Chỉ cho em mượn ba cái. Một đen, hai trắng bao gồm có cái em đang mặc.”

Linh ngạc nhiên ngược lên nhìn

“Tôi không muốn bị một cô nhóc gọi là kẻ keo kiệt.”-Nói xong anh về phòng.

Tuyết Linh ngẩn người nhìn theo... Một cảm giác gì đó chợt loé lên rồi lại chợp tắt trong lòng...

Tại sao cảm giác này lại giống như vậy?

Như là định mệnh đã để tôi từ một con người bình thường trở thành một người nắm trong tay quyền lực để sinh tồn trong cái thế giới đầy rẫy sự chết chóc ấy...

Lại là các cảm giác ấy? Cảm giác đó là gì?

16. Chương 15: Nhã Uyên

“Uyên Nhi!”

“Chị hai! Chị về rồi!” - Uyên Nhi mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy Nhã Uyên.

“Mấy năm rồi không gặp, bây giờ em gái của chị nhìn khác hẳn.”

Uyên Nhi dụi mặt vào lòng Nhã Uyên “Em nhớ chị lắm.”

Nhã Uyên mỉm cười, hỏi “Sao không thấy Hàn Phong?”

“Anh ta ư? Anh ta hiện tại đang chăm lo cho con nhỏ chuột bạch kia thì làm sao nhớ đến chị.” - Uyên Nhi tỏ vẻ khó chịu.

“Trần Bảo Lam?”

“Là Lâm Tuyết Linh!” - Uyên Nhi biểu mô.

Nhã Uyên mỉm cười... Một nụ cười đầy sự nguy hiểm.

Linh nằm trên giường, mắt hướng lên trần nhà với vẻ vô cảm. Đang bình thường tự nhiên lại có cảm giác lạ khiến cô cảm thấy bất an. Lăn qua lăn lại một hồi, chợt có tiếng gõ cửa. Linh nằm yên, nhắm mắt vờ như đã ngủ.

Cạch!

Cửa phòng mở ra, Hàn Phong nhẹ nhàng bước vào đến bên giường cô.

“Hôm nay ngủ sớm nhỉ?”-Anh kéo chăn đắp lên cho cô.

“Định nói với em việc này nhưng có lẽ nên đợi sáng mai vậy.” -Anh đi ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại được lúc lâu, Linh mới từ từ mở mắt ra.

Hôm nay Linh nhận được tin Nhã Uyên trở về, trong lòng cô dấy lên một nỗi bất an. Nhã Uyên về vậy chẳng phải Hàn Phong cũng trở về tổ chức, toàn tâm toàn ý làm theo lời cha hử?

Trước đây, Hàn Phong rất thích Nhã Uyên nhưng cô ta lại không đồng ý vì vậy Uyên Nhi luôn là người thay thế cô ta trong những buổi gặp mặt với Hàn Phong. Sau đó khi hai gia đình quyết định đính hôn cho Hàn Phong và Uyên Nhi thì cô ta lại ra mặt tranh giành với em mình. Tranh giành xong cô ta lại bỏ ra nước ngoài du học để Uyên Nhi tiếp tục thay thế cô ta nhưng Uyên Nhi trước giờ chưa từng thích hay thậm chí chưa từng có tình cảm gì với Hàn Phong. Uyên Nhi chỉ luôn chờ đợi một người đó là Thiên Ưng. Ít ra sự ra đi của cô năm đó cũng làm được việc có ích nhưng khổ nỗi tên Thiên Ưng này lại thích đùa giỡn với Uyên Nhi để bản thân đỡ phải ray rứt vì cuộc tình trước. Thật phức tạp!

Khê thở dài, Linh ngồi dậy đi ra ngoài ban công hóng gió. Buổi đêm ở thành phố không còn ồn ào như hồi cô còn nhỏ. Gió hiu hiu lạnh, ánh đèn đường âm thầm chiếu sáng đường đi để những con người làm việc trong đêm an tâm hơn. Vài tiếng loạt xoạt ở phía cửa hàng mở 24/24 hay tiếng chổi của người quét rác vang lên đâu đó ở góc đường rồi lại im lặng. Linh đứng trên ban công nhìn lên bầu trời đêm, ở thành phố khó thấy sao hơn ở miền quê hoặc vùng ngoại ô nhưng vẫn có thể nhìn rõ vài ngôi sao loe loét chớp chớp.

Người ta thức đêm vì có nhiều lý do nhưng cái lý do phổ biến nhất là vì người ta cô đơn.

Tuyết Linh cô vốn không cô đơn vì cô tập làm bạn với cô đơn, với cô thức đêm không phải vì cô đơn mà thức đêm còn có cái thú vui của nó...

Sáng

Phong xuống nhà đã thấy trên bàn có đầy đủ đồ ăn sáng, trên bàn có để một tờ giấy nhỏ, Phong cầm lên xem.

“Tôi đi học, chiều về tổ chức!”

Không bất cứ cảm xúc nào được thể hiện trên khuôn mặt Phong, anh chỉ im lặng ăn sáng rồi lấy xe đi về tổ chức.

“Nhã Uyên về rồi!” -Linh trầm tư nhâm nhi cốc cà phê.

“Cậu tính sao?”-Bảo Ngọc hỏi.

“Cậu đưa tớ ra khỏi đó càng sớm càng tốt.”

Ngọc gật đầu “Chỉ cần cậu kiên nhẫn.”

Tuyết Linh đáp trả bằng một nụ cười rồi vội vã rời đi.

The Death

Sự xuất hiện của Nhã Uyên làm mọi người kinh ngạc kể cả lão Trần.

“Cha! Hàn Phong đâu!”

“Con dâu làm ta bất ngờ thật!”-Ông ta vui mừng “Thằng Phong đang ở trong phòng làm việc con mau vào đó đi!”

Nhã Uyên mỉm cười rồi quay lưng đi, trên đường đi...

Cộc! Cộc! Cộc!...

Tiếng hai đôi giày nện xuống đất vang lên. Hai cô gái đi ngược chiều nhau, nhẹ nhàng lướt qua nhau.

Được một đoạn Nhã Uyên quay lại “Lâm Tuyết Linh! Xem ra cô gan to thật!”

Linh cũng dừng lại ngoáy đầu nhìn ra sau:

“Còn cô là kẻ chỉ thích đùa giỡn người khác hay thậm chí là đồ nhiều mặt, giả tạo.”

Nhã Uyên vẫn tỏ ra bình thản “Vậy sao?”

“Hừm!”-Linh hừ nhẹ trong cổ họng.

“Cô nhỏ hơn tôi ba tuổi vậy có nghĩa là tôi thấy ánh mặt trời trước cô đó, cô nhóc à! Trước khi tôi ra tay thì hãy tránh xa đồ chơi của tôi ra!”

Linh không thèm trả lời, chỉ im lặng quay đầu bước đi.

Trước khi Linh đi xa, Nhã Uyên nói “Năm giờ chiều nay trên sân thượng!”

Chưa gì đã muốn đánh nhau, cô ta đúng là kiêu ngạo.

Năm giờ chiều trên sân thượng của tòa nhà chính.

Nhã Uyên đã có mặt sẵn ở đó. Cô ta mặc một cái áo thun, quần bó sát và mang một đôi giày cổ cao, tóc được búi gọn. Nhìn sơ qua cũng đã hiểu cô ta muốn gì.

“Chắc cô hiểu mà!”-Nhã Uyên nói.

“Hiểu gì?”

“Hàn Phong và cô không hợp, nên tránh xa anh ấy ra!”

“Cô làm ơn suy nghĩ hộ tôi, tôi và anh ta chỉ đơn giản là hợp tác mắc gì mà mới trở về cô đã lên cơn vậy?”

“Hừm! Đồ chơi của tôi, không ai được động vào!”Nói xong, cô ta rút dao lao thẳng vào người Tuyết Linh.

Cô tránh người sang một bên, dùng gậy đánh vào tay cô ta. Nhã Uyên hay ta mỗi tay cầm một cây dao, liên tục tấn công liên hoàn khiến Linh không thể phản đòn mà chỉ có thể đỡ.

Keng!

Linh vừa hất được một cây dao ra khỏi tay cô ta thì tay còn lại của Linh bị cô ta chém một nhát. Linh mất thể lùi về sau vài bước. Nhã Uyên lộn người đá thẳng vào bụng Tuyết Linh, cô khụy xuống đất.

Tay trái bị chém, vết thương lằn trước ở chân vẫn chưa lành hẳn bây giờ lại rách ra. Linh dù đau vẫn không la một tiếng.

Nhã Uyên đến gần Tuyết Linh, cô ta dùng chân đạp liên tục lên người Linh như để hả hê sự tức giận của cô ta.

Hai vết thương bị rách toạc ra, tuôn máu. Nhã Uyên định cho cô một nhát kết liễu thì...

“Tiểu thư nếu cô gái kia chết, tổ chức chúng ta sẽ gặp nguy.”-Alice người quản lý Linh xông ra.

“Ta thấy người đang phản chủ thì đúng hơn!”

“Cô bé đó là vật trao đổi của tổ chức chúng ta với Blue Rose và Black World. Nếu cô bé chết lão gia sẽ khó ăn nói.”-Alice thần nhiên đi đến đỡ Linh lên, đưa cô đi.

“Em bị gì vậy?”

“Bị gì cũng chẳng liên quan đến anh!”

17. Chương 16: Đôi Xử Đặc Biệt

Alice vội vàng đưa Linh đến Blue Rose.

“Tuyệt Linh bị gì vậy?”-Bảo Ngọc hoảng hốt.

“Không tự lượng sức mình nên đi giao đấu với Nhã Uyên tiểu thư.”-Alice đáp.

“Nhã Uyên?”

“Tôi sẽ nói về tiểu thư sau, bây giờ Bảo Ngọc tiểu thư nên sơ cứu vết thương cho cô bé.”

Alice cùng Bảo Ngọc và quản lí của Bảo Ngọc đưa Linh vào trong phòng y tế của Blue Rose.

Trước khi vào phòng làm việc của Hàn Phong, Nhã Uyên đã cẩn thận chuẩn bị trước. Cô ta cố ý làm mình bị thương thậm chí là tự gạch một nhát lên bắp tay nhằm nguy trang để lấy lòng Hàn Phong nhưng...

“Hàn Phong!”-Nhã Uyên đổi giọng điệu hiền thực.

“Có gì không?”-Anh lạnh nhạt hỏi.

“Em... Em bị Tuyệt Linh làm bị thương!”-Nhã Uyên vờ yếu đuối.

“Vậy sao?”-Hàn Phong ngược lên nhìn cô ta “Nếu vậy em nên gọi Lith băng vết thương cho em chứ nhỉ, sao lại vào phòng làm việc của anh?”

“Em chỉ muốn đến nói với anh cô gái đó thật hung hăng anh có thể...” -chưa kịp nói hết câu Nhã Uyên đã bị Hàn Phong ngắt lời.

“Cô ấy như thế nào không đến lượt em nói, mau tự đi băng bó vết thương của mình lại đi đừng làm phiền anh!”

Nhã Uyên bực dọc bỏ ra ngoài, lòng thầm nhủ “Được lắm! Lâm Tuyệt Linh!”

Vừa mở mắt ra, xộc vào mũi là mùi cồn nồng nặc, tiếp theo đó là cảm giác hơi rát ở tay và bắp đùi. Linh khó nhọc ngồi dậy, Bảo Ngọc cũng vừa đi vào thấy cô muốn ngồi dậy nên đỡ cô ngồi lên dựa vào cái gối sau lưng.

“Cậu có bị gì không?”-Ngọc ân cần hỏi han.

Linh lắc đầu “Ngoài hai vết thương này còn lại chỉ là xây xước nhẹ, không sao đâu.”

“Cậu làm tớ lo lắm đó biết không?!”

Tuyệt Linh chỉ cười trừ cho qua chuyện. Vừa lúc đó, Alice đi vào “Em tỉnh rồi à?”

“Chị Alice!”

“Em định nói sao với cậu chủ đây?”

“Có gì cần để nói với anh ta?”

“Cậu chủ vốn không bao giờ để em bị thương. Ba năm nay đều là cậu chủ âm thầm giúp em, bây giờ em lại nói như vậy.”

Tuyết Linh không trả lời, chỉ nằm xuống giường rồi ngủ.

“Hừm! Em quá ngoan cổ rồi Lam à!”-Alice bỏ ra ngoài.

Nhắc đến cái tên Bảo Lam, Linh vẫn thắc mắc không hiểu tại sao khi vừa bị bắt vào tổ chức này mọi người đã gọi cô bằng cái tên này. Tuy thắc mắc nhưng Linh không hỏi nhiều đến sau này Linh mới biết thì ra tất cả mọi thứ liên quan đến cô đều do Hàn Phong sắp xếp, cô chỉ làm ngơ coi như bản thân mình may mắn được người tốt nào đó giúp đỡ.

Nhưng... Sao anh lại giúp cô? Anh và cô vốn đâu quen biết nhau?

Trong quán rượu nhạc mở ồn ào, những tay chơi hú hét như điên trong quán. Tại một góc phòng có một người con trai không bận tâm mọi thứ xung quanh, chỉ biết uống rượu và uống rượu. Xung quanh anh lẩn lóc vài chai rượu đã hết, anh đang tiếp tục uống chai nữa...

Một cô nàng đang uốn ẹo lại gần, Phong liền phản ứng “Biến!”

Cô ta bực tức bỏ đi. Chưa kịp làm gì hết đã bị xua đuổi (nhỏ quá mà), thật kỳ cục.

“Cậu chủ uống quá nhiều rồi!”-Alice điềm tĩnh giật chai rượu ra khỏi tay Phong.

“Alice! Đưa tôi chai rượu mau!”-Hàn Phong say lúth khướt.

Alice lạnh lùng kéo Phong ra khỏi quán “Cậu chủ, Tuyết Linh đang bị thương nặng, cậu mau về xem tình hình.”

Vừa nghe đến Tuyết Linh, Phong liền im lặng, ngoan ngoãn theo Alice về.

Về đến nhà Hàn Phong chẳng còn biết gì hết, lảo đảo xuống đất mà ngủ.

Tuyết Linh cũng chẳng bận tâm, cô mặc kệ cái người say đến nỗi chẳng biết trời trăng kia, cứ lon ton đi lên phòng ngủ.

Nửa đêm.

Oẹ! Oẹ!...

Tiếng nôn oẹ của ai đó làm cô tỉnh giấc.

Keng! Lạch cạch!

Tiếp theo là một loạt tiếng động làm phiền giấc ngủ của Linh.

Linh nửa tỉnh nửa mê ngồi dậy, đi bật đèn cầu thang. Dưới nhà hiện tại là một bãi ‘chiến trường’. Linh khẽ thở dài, cô đi vào phòng tắm xem tình hình.

Hình như... Có người đang muốn ngủ luôn trong đó.

Linh phải vác người đó ra khỏi phòng tắm. Tiếp theo là dọn dẹp mớ hỗn độn bên ngoài. Rồi cuối cùng là chăm sóc con người rắc rối kia.

...

Sáng sớm hôm sau

Linh đã đi từ lúc nào. Hàn Phong lờ đờ thức dậy mò xuống bếp.

Điểm tâm buổi sáng đã được chuẩn bị sẵn, kèm theo một tờ giấy nhỏ đặt dưới đĩa thức ăn.

“Ăn xong tự dọn, tôi đi công việc!”

Phong trầm ngâm nhìn vào mẫu giấy, khẽ thở dài. Em đang tránh mặt tôi à?

Tối

Tuyết Linh về.

Hàn Phong đang ở trong bếp làm bữa tối. Tuyết Linh chẳng buồn chào một câu, chỉ lẳng lặng lên phòng tắm.

Hồi sau...

Cốc! Cốc!

“Linh!”-Hàn Phong đứng ngoài gọi.

“Gì?”-Linh nằm trên giường, nói.

“Xuống ăn cơm!”

“Tôi không ăn đâu!”

Không có tiếng trả lời, nghĩ Phong đã đi xuống nên Linh nhắm mắt ngủ. Nhưng lần hết mấy vòng trên giường vẫn không thể nhắm mắt lại ngủ. Linh bật dậy, đi xuống nhà. Phong vẫn đang ngồi đợi... Linh ngơ ra vài giây khi thấy đồ ăn trên bàn vẫn còn nguyên.

“Anh... Chưa ăn sao?”

“Chưa!”

Linh nhìn Phong như muốn hỏi tại sao chưa ăn, nhưng nhìn rồi lại thôi. Cô im lặng ngồi vào bàn ăn. Bữa cơm diễn ra trong im lặng.

“Tôi cần nói chuyện với em!”-Hàn Phong đứng trước cửa phòng của Tuyết Linh.

“Gì?”-Linh hé cửa phòng ra.

“Em đã gặp Nhã Uyên?”

“Thì sao?”

“Cho tôi vào trong trước đã!”-Phong đẩy cửa vào.

Nhưng Linh lại không muốn nói chuyện với Phong vậy nên cô đẩy anh ra. Anh thì kháng cự lại, cả hai ẩu đã với nhau một hồi vô tình Phong làm cho vết thương trên tay Linh chảy máu.

“Em bị thương?”-Phong dừng ngay hành động tiếp theo của mình để tránh làm tổn thương Linh.

Cô không trả lời, một tay ôm lấy vết thương.

“Bị hồi nào?”-Phong tiếp tục hỏi.

“Anh mau đi về phòng của anh, vết thương trên người tôi thì tôi tự lo.”-Linh cau có.

“Sao lúc nào em cũng thích giấu mọi chuyện hết vậy? Nếu em không nói thì sao tôi biết được em bị gì!”-Phong có chút tức giận.

Linh im lặng quay mặt đi chỗ khác.

“Ngồi yên đó cho tôi!”-Phong đi ra ngoài.

Linh ngoan ngoãn ngồi yên trên giường.

Lát sau, anh đi vào trên tay là hộp cứu thương.

“Mở áo khoác ngoài ra!”

Linh hậm hực cởi áo khoác ra, bên trong cô mặc một cái áo thun ba lỗ ngắn nhìn khá lộ liễu vậy nên lúc Phong bảo mở áo ra cô có chút ngượng (con gái mà!).

Phong tỉ mỉ, nhẹ nhàng băng lại vết thương cho Linh. Nhưng lần này anh không mạnh tay như trước mà rất nhẹ nhàng. Xong, anh hỏi “Còn chân?”

“Không sao?”

“Em đánh nhau với Nhã Uyên?”

“Biết rồi thì hỏi làm gì?”

“Em đang giận?”

Như bị nói trúng tim, Linh đá vào bụng Phong một cái. Anh ôm bụng nằm lăn ra đất.

“Ồ... Có sao không?”-Linh vội vàng đỡ anh ngồi dậy.

“Em đánh tôi thật?”

“Tôi đâu có đùa với anh!”

“Haiz! Xin lỗi mèo con!”-Anh xoa đầu cô.

Mặt Linh hơi ửng hồng, cô cúi mặt xuống đất “Tôi không giận!”

“Nhưng em bị Nhã Uyên làm bị thương!”

“Không sao! Dù gì chị ta cũng là người nắm quyền, tôi chỉ là một con mèo nhỏ bé làm sao có thể đấu lại chị ta.”

“Em không đấu lại thì còn tôi.”

“Ừm!”-Linh gật đầu.

Anh đừng có lúc nào cũng làm vậy với tôi! Lỡ tôi thích anh thì tôi biết làm sao?

18. Chương 17: Người Ta Gọi Tôi Là Cô Gái Bí Ẩn.

“Đi đâu đó?”-Phong hỏi Linh khi thấy cô đeo ba lô đi ra cửa.

“Blue Rose!”

“Đại ca! Chủ nhân của Blue Rose mời anh đến tiệc trà.”

Vũ Thiên trầm tư một hồi lâu mới lên tiếng trả lời “Minh! Cậu giúp tôi trả lời họ tôi sẽ đến!”

“Vâng!”-Người tên Minh đó quay người đi ra ngoài.

Kim Vũ Thiên đang mệt mỏi vì đột nhiên The Death muốn hủy hợp tác, nhưng đó không phải là vấn đề mà người hủy mới là vấn đề. Anh không ngờ cô tiểu thư kia đã du học trở về, nếu cô ta trở về thì công sức của anh sẽ lập tức tiêu tan. Phải! Nhã Uyên, một cô gái đầy thủ đoạn. Một khi đã muốn thứ gì thì thứ đó phải thuộc về cô ta...

Vũ Thiên không lo lắng cô ta như thế nào mà lo lắng cô ta sẽ trả lại những gì anh đã làm với cô ta nếu vậy... Đây sẽ là sự trả giá đắt...

“Lith! Hãy đem báo cáo của tổ chức trong năm năm trở lại đây cho tôi!”

“Vâng! Thưa tiểu thư!” - Lith nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhã Uyên trầm tư suy nghĩ gì đó trông có vẻ căng thẳng. Thật ra không phải chỉ mình cô ta căng thẳng mà cả tổ chức đều đang trong trạng thái căng như dây đàn. Lí do cũng không nhỏ mà cũng không lớn mà chỉ là vì Nhã Uyên sẽ thay lão Trần điều hành công việc kể từ ngày hôm nay.

Đám người nay sau một thời gian được thư thả thì bây giờ lại quá lười biếng. Mới sáng sớm dưới tầng hầm của The Death đã liên tục vang lên tiếng súng, tất cả sát thủ đều đang luyện tập, vài ba tên đạo chích thì

đang chạy đến chạy lui để luyện tập kỹ năng phục vụ cho nhiệm vụ của mình. Còn những quản lý cứ chốc chốc lại bị gọi tên.

Tuyết Linh vừa đến đã thấy mọi người cứ lảng xảng chạy đến chạy lui, tầng hầm thì không ngừng vang lên tiếng súng nổ. Đoán là do sự điều động của Nhã Uyên nên cô lại lảng lạng rời khỏi.

Xem ra có muốn lật đổ lão già này thì cô phải thắng được Nhã Uyên.

Nhiều lúc ngồi một mình chợt thấy cuộc sống thật nhàm chán. Nhưng mà cũng không đến nỗi nhàm chán đâu khi bên cạnh bạn còn có con bạn thân đang ngồi ‘giảng đạo’ cho bạn nghe.

“Bảo Ngọc cậu ngồi nhắm ba cái chính trị vớ vẩn đó cho tớ nghe làm gì?”

“Cậu phải nghe nếu không biết mấy cái này thì làm sao cậu thắng chị ta được?”

“Nhã Uyên vốn được nuôi dạy kỹ lưỡng từ nhỏ rồi, còn tớ chỉ là một cô gái bình thường cậu nghĩ tớ thông minh hơn chị ta ư?”

“Định đầu hàng à?”

“Không!” - Linh đáp với vẻ thờ ơ, cô lảng tránh Ngọc bằng cách nhìn ra cửa sổ.

Bảo Ngọc chán nản với cô bạn, mới mấy tuần trước còn mạnh mẽ lắm, vậy mà bây giờ lại bắt đầu có tinh thần tiêu cực.

“Haiz ~ tớ cần qua Black World!”

“Tớ chờ cậu chứ gì?”-Tuyết Linh chẳng buồn nhìn mặt Bảo Ngọc một cái.

Tại Black World

“Anh nói chị ta hủy hợp tác?”-Bảo Ngọc có vẻ căng thẳng.

“Cô ta hủy hợp tác và thu lại điều kiện trao đổi với chúng ta.”

“Lý do?”

“Cô ta không thích nên hủy.”

“Thật vô lý mà! Đây là hợp tác song phẳng hơn nữa điều kiện trao đổi rất có lợi với chị ta sao chị ta có thể không thích là hủy ngay chứ!?”

“Cô là bạn của Bảo Lam?”

“Phải!”

“Vậy thân thể của cô ấy như thế nào?”

“Kim thiếu gia! Tôi nghĩ thân thể của Bảo Lam như thế nào anh cũng biết rồi, tại sao anh lại hỏi tôi? Nếu không biết thân thể của cô ấy thì sao anh lại muốn tranh giành với tôi?”

Bình thường Bảo Ngọc là một cô gái dịu dàng nhưng trong những lúc như thế này, cô lại trở nên đanh thép, lạnh lùng và cứng cỏi rất nhiều.

“Tôi vẫn chưa tìm hiểu chỉ là tôi cảm thấy hứng thú với cô gái đó!”

Bảo Ngọc trừng mắt nhìn anh ta -“Hứng thú ư? Kim thiếu gia! Để tôi nói rõ cho anh biết Bảo Lam cũng là con người chứ không phải đồ vật. Tôi lấy cô ấy ra làm điều kiện trao đổi là vì muốn đưa cô ấy ra khỏi đó chứ không phải đưa cô ấy về làm vật thí nghiệm. Còn anh, nếu anh có ý định không tốt thì làm ơn tránh xa bạn tôi ra.”

Kim Vũ Thiên có vẻ hơi ngượng trước câu trả lời của Bảo Ngọc, anh im lặng không trả lời. Bảo Ngọc tức giận rời đi.

Tại nhà Tuyết Linh

“Mèo con!” -Phong ở trên lầu nói vọng xuống dưới.

Linh chẳng buồn trả lời, cô chậm rãi đi lên.

“Em chẳng buồn trả lời tôi một tiếng à?”-Phong nhăn mặt hỏi.

“The Death hủy hợp tác với hai tổ chức kia rồi!” -Linh trả lời một câu chẳng liên quan.

“Tôi biết!”-Phong đáp.

Linh ngược lên nhìn Phong với ý muốn hỏi tại sao nhưng hiện tại cô chẳng còn tâm trạng gì nữa.

“Em bị đặt cách!”-Phong vừa xem hồ sơ vừa nói.

“Ngày mai tôi phải về đó và nằm lên cái bàn thí nghiệm đó lần nữa.”

“Em sẽ không sao đâu!”

“Sao anh biết tôi không sao?”

“ ... ”

“Xem ra tôi mãi mãi không thể rời khỏi đó thật rồi!”-Linh bỏ vào phòng.

Phong vẫn đang lật tới lật lui mở hồ sơ, đó là những thông tin liên quan đến Linh, thông tin về gia đình Linh và lý do vì sao lão già lại chỉ luôn nhắm đến cô. Xem hết tất cả anh phát hiện được vài điều gia đình Linh bề ngoài chỉ là một gia đình bình thường nhưng bên trong thì không đơn giản. Ba Linh thì trong các tài liệu không nói đến nên anh hầu như không tìm được gì nhưng mẹ của Linh thì có được một chút thông tin. Bà ấy là sát thủ máu lạnh số một nhưng đã ‘rửa tay gác kiếm’ ngoài ra không còn thông tin nào khác trừ những thứ liên quan đến đời sống bình thường như Linh đã từng bị trúng độc nặng nhưng không rõ nguyên nhân tại sao trúng độc...

Anh thở dài, tìm mãi vẫn không hiểu mèo con đặc biệt ở chỗ nào.

Có những cái đã gọi là quá khứ hãy để nó trôi vào dĩ vãng, đừng lục lại làm gì!

Linh! Rốt cuộc em là ai?

19. Chương 18: Chuyển Biến

Thích một người là như thế nào nhỉ? Hay yêu một người là như thế nào? Cái cảm giác này nó ra sao?

Thích - Thương - Yêu đó là ba từ mà cả cuộc đời này Linh không muốn mơ đến hay nói đúng hơn Linh sợ phải thương, phải yêu một người nào đó... Vì trong Linh lúc nào cũng có một nỗi sợ vô hình...

Chợt nhận ra mình đã có chút cảm giác gì đó với Phong, Linh tìm cách tránh mặt Phong. Vờ như không quan tâm anh, vờ như không có gì và luôn nghĩ rằng mình chẳng là gì chỉ là một vật thí nghiệm mà thôi.

Người anh ta yêu là Nhã Uyên, đừng mơ tưởng nữa Linh à!

Linh ơi là Linh mày đã chết từ năm năm trước rồi! Bây giờ mày tên là Bảo Lam, Trần Bảo Lam!

Aaaaahhh! Khó chịu quá!

Linh mới vừa bị tiêm thuốc, chẳng biết lại là thuốc gì mà bây giờ người cô như lò lửa, người bị mất sức thể là cô nằm luôn trên giường. Bên ngoài là hai tên lính gác. Bọn chúng cứ chốc chốc lại nhìn vào phòng. Đoán bản thân sẽ gặp chuyện không lành Linh đưa tay xuống bấp dùi rút súng ra kiểm tra... Chỉ còn lại năm viên đạn, làm sao mà đủ làm hai tên lực lưỡng kia ngã khụy đây?

Linh dùng hết sức bình sinh ngồi dậy, cơn chóng mặt ập đến, cô đang phát sốt. Mà bị sốt thì cô không thể làm được gì.

Cạch!

Một trong hai tên canh cửa đi vào, hần nhìn cô với ánh mắt dã thú. Biết ngay mà! Nhã Uyên cô ta thâm thật!

“Mày muốn gì?”-Linh chìa súng vào hần.

“Tao nghĩ mày biết tao muốn gì?”-hần đang từ từ lại gần Linh.

“Mày không đạt được mục đích đâu!”-Linh nhắm thẳng vào tim hần, bóp cò nhưng hụt. Viên đạn làm bả vai hần chảy máu nhưng hần không hề hần gì, vẫn cứ bình thản đi tới.

Lần này Linh nhắm thẳng vào đầu vừa định bóp cò hần đã đổ sụp xuống sàn nhà. Đầu hần bị một cây dao đâm xuyên từ phía sau, máu tuôn ra đỏ thẫm miêng thắm trải sàn.

Linh sững sờ nhìn chủ nhân của cây dao kia, trong phút chốc nước mắt cô chực trào ra. Nếu Hàn Phong không đến kịp coi như cô đã tận mạng ở cái tuổi hai mươi này rồi cũng nên.

“Không sao chứ?”

Linh lắc đầu.

Phong ôm choàng lấy cô “Không sao rồi! không sao!”

Nhã Uyên là con gái nhưng con lại quá tham vọng và độc đoán, con nghĩ chỉ cần như vậy là con sẽ có tất cả ư? Con sai rồi con gái à!

Thế giới ngằm vốn đầy rẫy những cạm bẫy, chỉ cần một phút lơ là thì sẽ mất hết tất cả. Thế giới này tồn tại theo quy luật thắng làm vua thua làm giặc hoặc thắng thì được sống thua thì phải chết. Vậy nên những kẻ ngu ngốc một khi quyết định bước vào đây muốn quay trở lại cũng khó vì họ đã lạc vào bẫy mất rồi.

“Tuyệt Linh ngủ rồi!” -Phong nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

“Bọn họ tiêm thứ gì vào người cô ấy?” -Thiên Ứng lo lắng hỏi.

“Một loại thuốc tê liệt khiến cô ấy không cử động được. May là cô nhóc được huấn luyện đặc biệt nên còn có thể cầm súng lên tự vệ.”

“Không thể để Linh về đó nữa!” - Bảo Ngọc nghiêm giọng nói.

“Linh vẫn còn trong phạm vi của tổ chức điều này không thể.”-Alice nói.

“Ở đây tôi là chủ quyền quyết định thuộc về tôi!”

“Nhưng con bé thuộc sở hữu của The Death!”

“Ồn quá!”-cửa phòng mở ra, Linh chậm rãi đi ra nhìn mọi người.

Phong nhìn thẳng vào đôi mắt xanh của Linh “Em đang mất bình tĩnh!”

“Đang rất bình tĩnh!”

“Em chắc không, Linh?”

“Tôi mệt!”-Linh chẳng buồn nói chuyện kiểu cộc lốc với Phong, cô quay lại giường.

Phong theo cô vào phòng, để lại ở ngoài mấy con người đang ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Linh nằm dài ra giường, cô cuộn tròn cái chân để nó quấn quanh người mình. Phong nằm xuống cạnh cô, anh lấy tay kéo cái chăn làm Linh lăn một vòng rồi lăn sát vào người anh.

“Tôi không phải đồ chơi!”-Linh khó chịu nói.

“Đừng về The Death!” - Phong nói.

“Tại sao?”

“Tôi không yên tâm!”

Sau câu trả lời của Hàn Phong cả hai lại chìm vào im lặng. Phong nhẹ nhàng ôm Linh vào lòng, để cô từ từ thiếp đi trong vòng tay của mình.

Buổi chiều là lúc quán cà phê của Bảo Ngọc đông khách nhất nên cũng là lúc quán trở nên nhộn nhịp hơn nhưng trong góc phòng đang có hai người con trai ngồi đối diện nhau, vẻ mặt sầu thảm.

Thiên Ưng thở dài, tay khuấy nhẹ ly capuchino, mắt anh hướng ra ngoài cửa kính nhìn ánh hoàng hôn đang tắt dần.

Hàn Phong im lặng mắt chăm chăm nhìn vào cái laptop, tay liên tục gõ máy.

Hai người chẳng ai nói với ai một lời nào nhưng trong tâm thì mang cùng một suy nghĩ “Làm thế nào để bảo vệ Tuyết Linh?”

“Cậu chủ! Cậu Thiên Ưng!”-Alice đi vào.

Thiên Ưng gật đầu đáp lễ, Hàn Phong hỏi: “Chuyện gì?”

“Nhã Uyên tiểu thư muốn bàn bạc về hôn ước.”

“Ta không rảnh, bảo cô ta dời việc đó sang một bên.”

”Anh không rảnh ư?-chất giọng đầy kiêu ngạo vang lên từ phía cửa, Phong ngoái nhìn chủ nhân của giọng nói. Không ai khác chính là Nhã Uyên.

Vừa thấy Nhã Uyên, Bảo Ngọc liền trừng mắt nhìn cô ta - “Đây là nơi làm ăn của tôi, nếu cô muốn kiếm chuyện thì phiền đi nơi khác cho.”

Nhã Uyên quay sang nhìn Bảo Ngọc - “Ái chà! Đường đường là nữ chủ nhân của Blue Rose, không ngờ cô lại đi hạ mình để tự đi kiếm tiền nuôi sống bản thân như thế này!”

“Ý cô là gì?” - Thiên Ưng lạnh lùng nhìn Nhã Uyên.

“Ở đây không đến lượt cậu lên tiếng đâu!” - Nhã Uyên đáp trả bằng giọng điệu phách lối.

“Tôi nghĩ tất cả mọi người ở đây đều có đủ tư cách để nói chuyện với em.”- lại thêm một nhân vật nữa xuất hiện.

“Kim Vũ Thiên?”-Bảo Ngọc ngạc nhiên.

“Chào! Bảo Ngọc tiểu thư!”-Kim Vũ Thiên cúi chào lịch sự.

“Kim Vũ Thiên! Người còn dám đến gặp ta?”- vừa nhìn thấy Vũ Thiên, Nhã Uyên đã bùng bùng tức giận.

Nhưng trái với sự tức giận của cô ta, Thiên rất bình tĩnh và nhã nhặn - “Liệu chúng ta có thể nói chuyện riêng được không?”

Nhã Uyên nhìn có vẻ căng thẳng nhưng rồi cô ta bỏ ra ngoài. Những người còn lại chỉ nhìn theo, họ thấy Vũ Thiên chở Nhã Uyên đi nhưng đi đâu có lẽ chỉ hai người họ biết.

“Hừ! Khách trong quán tôi bị mấy người hù đến nỗi bỏ về hết rồi!” -bây giờ Ngọc mới nhận ra khách trong quán cô đã về sạch chỉ còn lại Thiên Ưng, Hàn Phong và Alice.

“Đóng cửa sớm đi!”-Thiên Ưng nói.

Bảo Ngọc thở dài - “Đành vậy!”

Hàn Phong đóng laptop lại định về thì Alice gọi anh quay lại - “Cậu chủ! Bảo Lam đang ở chỗ cậu phải không?”

“Phải!”

“Phiền cậu sớm đưa cô ấy về lại tổ chức.”

Hàn Phong không trả lời chỉ ngoảnh mặt bỏ đi.
Nếu đã là quá khứ thì hãy để nó trôi vào dĩ vãng...

20. Chương 19: Quá Khứ, Tổ Tình Và Mơ

Trên đường về Hàn Phong cứ luôn suy nghĩ vì sao lão già và Nhã Uyên cứ nhất quyết nhắm vào Tuyết Linh? Cô ấy vốn chỉ là một cô gái bình thường như bao người con gái khác, chẳng có gì đặc biệt, từ gia đình cho đến danh phận hay kể cả trong lớp học Linh rất bình thường. Phải chăng còn có gì đằng sau sự bình thường ấy?

“Mèo con!”-Phong lay Linh dậy khi thấy cô nàng đang ngủ gật trên ghế sofa.

“Hửm?!” -Linh lơ lơ ngồi dậy - “Anh về rồi à?” -kèm theo câu nói là hành động dụi mắt rất ư dễ thương.

Phong đang tay kéo Linh ôm vào lòng, Linh giật mình -“Gì vậy?”

“Hãy đến Blue Rose, mọi người sẽ bảo vệ em.”

“Tôi không thích!”

“Xin em đó được không? Nếu em ở đây một mình tôi không thể bảo vệ cho em nhất là bây giờ Nhã Uyên đã về, cô ta như thế nào em cũng biết rõ. Nếu như có chuyện gì xảy ra như sáng nay tôi đến không kịp thì tôi sẽ hối hận cả đời.”

“Nè Phong!” -Linh tròn mắt ngược lên nhìn Phong -“Tại sao không bảo vệ được tôi thì anh phải hối hận cả đời?”

“Vì...” -Phong ngập ngừng.

“Sao?”-Linh hỏi dồn.

“Tôi thích em!”

Linh có chút bất ngờ với câu trả lời -“Chỉ vậy thôi sao?”

“Chứ em muốn sao?”-Người nào đó cũng biết ngượng sau khi tỏ tình.

“Tôi nghĩ lí do phải quan trọng hay lớn lao lắm.”-Linh ngoe nguẩy chân.

Thật ra Linh không biết rằng không chỉ vì lí do thích Linh mà còn vì lí do khác. Khi Linh bị bắt về anh đã xác định rằng anh nợ người con gái này rất nhiều, bởi cả hai đã gặp nhau từ trước...

Trong một căn biệt thự màu trắng tinh khôi, một cô bé đang chơi đùa trong khuôn viên của căn biệt thự ấy. Thật ra không hẳn là chơi đùa mà cô bé đang tự tập luyện kỹ năng cho bản thân.

“Này bé gái!”-một cậu con trai lớn hơn cô bé khoảng bốn năm tuổi không biết chui từ đâu ra, cậu ta ngang nhiên đi đến trước mặt bé gái ấy.

“Anh là ai?”-giọng nói nhẹ tênh phát ra nhưng khí chất lại rất lạnh lùng.

“Can đảm nhỉ?” - cậu con trai hừ nhẹ trong cổ họng -“Đây là đâu?”

“Là nhà của em!”

“Nhà em à?”-cậu nhóc suy tư -“Vậy em đang làm gì?”

“Em tập kỹ năng phòng vệ!”

“Tại sao phải tập?”

“Vì ba em bảo em phải tự biết bảo vệ bản thân. Mà anh là ai? Sao lại tự tiện vào nhà em?”

“Ồ... Anh trốn ba anh đi chơi...”-cậu nhỏ trả lời lí nhí.

Cô bé nhẹ nhàng lại gần cậu nhóc -“Không được đâu như vậy là hư lắm!”

“Anh biết nhưng ba anh không cho anh ra ngoài chơi nên anh đành phải trốn ra.”

“Anh không được ra ngoài?”

“Ừ! Không được!”-Cậu nhóc lắc đầu nguầy nguậy.

Cô bé nhìn cậu nhóc một hồi rồi lại hỏi -“Anh là người ngoại quốc hả?”

“Ừm!”

“Vậy anh tên gì?”

“Anh tên Hàn Phong!”

Cô bé tươi cười giơ tay mình ra -“Vậy anh Hàn Phong, bọn mình làm quen ha! Em tên là Tuyết Linh!”

Hàng ngày cậu nhóc đều lén ra khỏi nhà trốn đến khu vườn sau nhà của cô bé để chơi. Được một tháng... Hàn Phong bị phát hiện, còn Tuyết Linh không rõ vì sao phải chuyển đi, liên lạc của cả hai bị cắt đứt từ đó.

Giấc mơ đó là gì?

Những ký ức từ năm mình năm tuổi mình đều không nhớ rõ vì khi đó gia đình gặp phải biến cố lớn. Mình cũng chẳng bận tâm gì nhưng dạo gần đây có một giấc mơ cứ liên tục lặp đi lặp lại rất nhiều. Có nên nói với Hàn Phong không?

Linh chậm rãi đi xuống lầu, cô đứng ở cửa bếp lặng lẽ nhìn Phong. Anh vẫn như vậy, từ khi anh đến đây ngày nào cô cũng có đồ ăn ngon để ăn (nàng này chỉ biết nhiều đó thôi). Dường như việc chăm sóc cho cô anh đều lo hết nhưng không bao giờ nghe anh phàn nàn gì cả. Lí do có lẽ lúc xế chiều anh đã nói cô nghe ‘Anh thích cô’. Nhưng cô vẫn cảm thấy anh đang giấu cô chuyện gì đó.

Phong đang nấu ăn, anh quay người qua lấy chai ớt không ngờ bắt gặp Linh, tay chân anh tự nhiên múa loạn xạ lên.

“Anh bị gì à?”-nàng ta ngây thơ hỏi.

“Không!”

“Vì cái vụ hồi chiều à?”

Phong giả vờ như không nghe.

“Ai tỏ tình với tôi mặt tôi đều tỉnh bơ như vậy, nên anh khỏi phải ngược. Tôi cũng không muốn chuyện trở nên khó xử.”-nói xong Linh lấy phần ăn của mình, đi ra phòng khách ngồi ăn.

Phong ngồi lại trong nhà bếp, vẽ trầm mặc.

Sau khi nghe Phong nói lại mọi chuyện với vẻ mặt sầu thảm Ngọc và Ung cười phá lên. Phong lườm hai người họ.

“Nàng ta là vậy đó, lúc người ta tỏ tình với nàng ta thì nàng ta mặt tỉnh bơ không chút cảm xúc.”-Thiên Ung giải thích.

“Nên anh khỏi phải sầu thảm như vậy.”-Ngọc đặt hai tách cà phê xuống bàn -“Mà cậu ấy trả lời chưa?”

Phong lắc đầu.

Ngọc nháy mắt đầy ẩn ý -” Yên tâm đi! Anh không thất bại đâu!”

“Tại sao lại tỏ tình với cô ấy?”-Thiên Ung đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Tại sao ư?”-Hàn Phong lấy muỗng khuấy nhẹ ly cà phê trước mặt -“Chẳng biết!”

“Anh làm vậy chẳng khác nào để cô ấy gặp nhiều nguy hiểm hơn.”-Thiên Ưng tiếp tục nói.

“Nhưng như vậy Tuyết Linh sẽ thoải mái với những cảm xúc của mình hơn.”-Bảo Ngọc ngồi xuống cạnh Thiên Ưng.

Leng keng! Leng keng!

Cái chuông treo trên cửa vang lên, một vị khách quen thuộc đi vào.

“Chào Bảo Ngọc!”-Bạch Nhi cười tươi.

“Chào!”

“Oh! Đội trưởng cũng ở đây à?”-Bạch Nhi quay sang Thiên Ưng.

“Làm ơn ngưng gọi tôi bằng cái kiểu đó đi!”-Thiên Ưng nhăn nhó mặt mày.

Bạch Nhi biểu môi -“Bên chính phủ có lệnh!”

“Lệnh?”-Ba người đồng thanh.

“Phải!”-Bạch Nhi mệt mỏi ngồi xuống -“Lệnh càng quét!”

Bầu không khí trở nên căng thẳng, lệnh càng quét ư?

“Yên tâm đi, các người không bị gì đâu nếu...” -Bạch Nhi nở nụ cười đầy ẩn ý.

“Nếu...?”-Bảo Ngọc căng như dây đàn, dường như cô rất lo lắng.

“Giúp họ bắt những tên đầu trâu mặt ngựa không có tổ chức, chuyên tụ tập trong các bar hoặc những thành phần mua bán chất kích thích trái phép.” -Ngọc nói, kèm theo một nụ cười.

Ba người thở phào nhẹ nhõm, những cái Nhi vừa nói tổ chức của họ đều không dính đến, ít ra đỡ lo phần nào. Còn việc giúp đỡ thì tùy vào lòng tốt rồi.

“Lần sau đừng có làm bọn này hết hồn như vậy!” -Bảo Ngọc hậm hực đứng dậy, tiếp tục công việc của mình.

Xin chào! Chàng trai tóc bạch kim bí ẩn thường hay xuất hiện trong những giấc mơ của tôi.

21. Chương 20: Mối Quan Hệ Giữa Ba Người Họ

“Anh còn gì để nói với tôi?”-Nhã Uyên trầm mặc, ánh mắt hướng xa xăm.

“Ngươi cơn giận trước đi!”

Sóng biển vỗ rì rào lên bãi cát, gió thổi tạt vào mặt hai người. Tóc Nhã Uyên bay theo gió, cô đưa tay vuốt lại mái tóc, được một chút gió lại làm rối tung mái tóc của cô.

Một hồi lâu sau, Vũ Thiên mở lời - “Cô gái đó có những gì mà em không có, đúng không?”

Nhã Uyên không trả lời, tay nắm chặt thành nắm đấm. Vũ Thiên vẫn điềm tĩnh, tiếp tục nói - “Mỗi người sinh ra vốn không giống nhau, cuộc sống mỗi người cũng không công bằng. Hà tất gì em lại phải ghen tị với một cô bé?...”

“Nếu anh đang muốn khuyên tôi thì anh nên từ bỏ ý định đi.”

“...Hay... Vì em vẫn còn hận tôi nên mới muốn làm mọi chuyện rối lên?”

Câu hỏi của Vũ Thiên làm Nhã Uyên sững người. Phải! Tại sao cô lại tìm cách chèn ép Tuyết Linh trong khi cô bé đó chẳng động chạm gì đến cô? Bản thân cô cũng chẳng có chút gì gọi là tình cảm đối với Hàn Phong, vậy tại sao cô lại làm những việc này? Tại sao?

“Chuyện giữa tôi và em đừng để những người vô tội dính vào. Năm xưa tôi thất hứa, bây giờ tôi sẽ trả nợ.”-Vũ Thiên nói.

“Đưa tôi về!”-Nhã Uyên gắt lên.

“Chào Bảo Lam! Đạo này nhóc sao rồi?”-Mộc Thành vẫy tay chào Linh. Cô đứng ngoài phòng mạch nhìn vào trong bằng cửa sổ, cô khẽ gật đầu chào lại.

Ngoài Hàn Phong ra thì Mộc Thành chính là bác sĩ riêng thứ hai của cô. Tuy nhiên Mộc Thành lại không phải người trong tổ chức, anh ta là người làm cho chính phủ. Mộc Thành cũng là con nhà bề thế, cha làm chức cao, mẹ thì xuất thân là tiểu thư nhà giàu, là chủ tịch của một công ty thiết kế thời trang dành cho giới thượng lưu. Nhưng anh ta không thích sống trong cuộc sống xa hoa ấy, ngược lại anh ta thích được phiêu lưu. Vậy nên mới tự thân lập nghiệp và tình cờ không biết làm thế nào mà anh ta quen được Hàn Phong.

“Anh đã hai mươi bảy tuổi đầu rồi! Không cư xử trưởng thành hơn một chút đi!” -Linh lại làm điệu bộ tiểu thư.

“Thôi đi nhóc! Anh chỉ già hơn em bảy tuổi và tên kia hai tuổi thôi!”

“Cũng biết vậy à?”

“Biết!”

Linh biểu môi, cô chẳng thích nói chuyện với anh ta.

“Đạo này sức khoẻ ổn định chưa?”-Mộc Thành bắt đầu vào vấn đề.

“Vốn ổn định rồi nhưng bị Nhã Uyên chích thuốc làm cho toàn thân tê liệt, cũng mới vừa hồi phục được một ngày.”-Linh chán nản trả lời.

“Vậy sao tự nhiên hôm nay lại đến phòng khám của anh làm gì?”

“Anh biết khám tim không?”

“Em nói gì?”-Mộc Thành tròn mắt nhìn Tuyết Linh -“Lam! Em nói rõ lần nữa được không?”

“Khám tim!”-Linh kéo dài chữ tim.

“Như không đang khỏe mạnh loại bảo khám tim!”-Mộc Thành thắc mắc.

“Mấy hôm nay cứ mỗi lần gặp tản băng di động đó em cảm thấy tim mình hình như đập hơi nhanh...”

“Về bảo nó chữa cho, anh không chữa bệnh này được đâu!”

Tuyết Linh dứ dứ nắm đấm trước mặt Mộc Thành, mặt nhăn nhó -“Em thích anh ta, anh ta thì vừa mới nói thích em hôm qua, ok? Và hôm nay thì dây thần kinh cảm xúc của em bị chạm!”

Mộc Thành ngó người nhìn Linh -“Em biết ‘bệnh’ của mình rồi còn tìm anh làm gì?”

“Bảo anh biết Nhã Uyên về rồi!”

“Em ấy gặp Vũ Thiên chưa?”-Vừa nghe đến hai chữ ‘Nhã Uyên’ vẻ hài hước của Mộc Thành liền biến mất.

“Vừa gặp chiều hôm qua!”

Mộc Thành trở nên trầm tư, trông anh ta có vẻ buồn và lo lắng. Tuyết Linh nhìn anh ta - “Nếu cần anh có thể gặp Hàn Phong để nói chuyện. Em về đây!”

“Ừm!”-Anh ta gật đầu.

“Alice!”-Nhã Uyên gọi to.

“Thưa tiểu thư!”-Alice nhanh nhẹn đi đến.

“Mau đưa Tuyết Linh về đây!”-Nhã Uyên mệt mỏi ra lệnh.

“Vâng!”-Alice đi ra ngoài.

Phòng họp lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại một mình Nhã Uyên.

“Nếu đã là quá khứ hãy để nó trôi vào dĩ vãng”.

Làm sao quên được khi nó đã trở thành đau thương mãi không thể quên. Tôi và cô khác nhau Linh à!

Nhã Uyên trơ trọi ngồi một mình trong phòng họp, sự yên lặng tĩnh mịch trong phòng tối và cảm xúc hỗn độn của con người đang ngồi trong phòng thật giống nhau. Đều mang một vẻ u ám!

“Đã ăn tối chưa? Nếu chưa cho phép tôi đãi tiểu thư một bữa!” - Mộc Thành đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng.

Nhã Uyên mệt mỏi đứng dậy - “Được thôi!”

Cô chậm rãi đi lướt qua Mộc Thành - “Sư huynh đã lâu không gặp!”

Giọng nói lạnh lẽo ấy khiến Mộc Thành có chút xa lạ, nhưng rồi cũng thôi. Anh quay người đi theo Nhã Uyên.

“Em vẫn còn hận Vũ Thiên?”-Mộc Thành hỏi thẳng.

“Đó là chuyện của tôi!”

Mộc Thành vẫn điềm tĩnh, anh nhấp ngụm trà xong lại nói tiếp - “Chuyện của bản thân đừng nên kéo người khác vào.”

Nhã Uyên vừa mệt mỏi, vừa cáu gắt bây giờ lại thêm Mộc Thành đang có ý định khuyên nhủ cô, cô càng trở nên khó chịu hơn.

“Anh đang muốn khuyên tôi à?”

“Em nghĩ sao cũng được!”

“Hừm!”-Nhã Uyên “hừ” một tiếng, tiếp tục nói - “Xin lỗi! Lời nói của anh đối với tôi hoàn toàn không có tác dụng.”

“Vậy cho tôi hỏi, chuyện giữa ba người chúng ta em lại lờ thêm một con bé chẳng liên quan gì và Hàn Phong vào làm gì?”-Mộc Thành đã hết kiên nhẫn.

“Để tôi nói anh biết vậy!”-Nhã Uyên nở nụ cười bất cần - “Tôi thích lờ họ vào để làm thú vui của tôi!”.

Giọng nói cao ngạo cùng nụ cười bất cần đời của Nhã Uyên khiến Mộc Thành khó chịu. Anh ghét nhất thái độ này của cô ta. Mà càng ghét thì cô ta lại càng thể hiện cái thái độ khó ưa này trước mặt anh càng nhiều.

“Nếu em cứ tiếp tục mang thù hận trong lòng, sau này em phải trả giá lớn.”-Mộc Thành đứng dậy bỏ đi.

Nhã Uyên lại một lần nữa cô đơn...

Cô móc điện thoại ra bấm số gọi - “Lith! Đến quán XXY đón tôi.”

Tư đầu dây bên kia vang lên giọng nói nhẹ nhàng - ” Vâng! Thưa tiểu thư!”.

Cô đơn ư!? Tôi... Đã quen rồi!

22. Chương 21: Dám Đưa Người Đi Trước Mặt Tôi? (1)

Hàn Phong đã tỏ tình với mình mà nhỉ? Phải không nhỉ? Sự thật là vậy mà!

Aaaaaahhh ~ Ai nói cho tôi biết đi!

Tuyết Linh úp mặt vào gối lăn qua lăn lại trên giường. Thật sự hai hôm nay cô không thể đối mặt với hắn, cứ liên tục tránh né hắn. Quả thật lần này khác với lần Thiên Ứng tỏ tình với cô, lần đó mặt cô cứ nghếch ra, thái độ thì tỉnh như không có gì, không ngại, không lúng túng. Nhưng chả hiểu sao lần này dù cô có tỉnh thật nhưng cứ thấy Hàn Phong thì tim cô đập loạn xạ, đôi lúc tự nhiên đờ ra nhìn hắn. May mà hắn không để ý chứ không cô chỉ có nước đào hố mà trốn.

“Câu làm gì trông có vẻ đau khổ quá vậy?”-Bảo Ngọc đặt cốc matcha xuống trước mặt Linh ý muốn Linh uống thử.

Linh thở dài không trả lời, lặng lẽ nhâm nhi cốc matcha.

“Nếu có tình cảm thì sao không thử?”-Bảo Ngọc bắt chợt đề nghị.

Linh suýt sặc vì câu hỏi của Ngọc.

“Tớ đã hứa với một người...”-Linh trả lời.

“Ai?”

“Lâu rồi... Hứa với người đó rằng sẽ đợi người đó quay lại.” -Linh thoáng buồn.

“Tớ cứ nghĩ là Thiên Ứng?!” -Ngọc trêu Linh.

“Hừm! Tên đó thì hứa với hắn thì cũng như không hứa.”-Tuyết Linh hầu như đã không còn tình cảm với Thiên Ứng nữa.

Trước kia, khi chưa là người yêu thì Linh và Ứng vốn là bạn thân nhưng không phải thân kiểu thanh mai trúc mã mà chỉ đơn thuần là hai đứa ‘cuồng học’ hợp gu với nhau nên đi đâu cũng như hình với bóng. Có lẽ vì cái ‘thân’ ấy mà cả hai đã hiểu lầm rằng hai đứa thích nhau. Giờ ngồi ngẫm lại mới thấy mình thật ngô nghê.

“Mà...”-Tuyết Linh lăm vể dăm chiêu -“Sao dạo này cậu với Ứng thân vậy? Không phải cũng có...”-Tuyết Linh cười gian.

“Có gì?”-Bảo Ngọc ngu ngơ.

“Cảm giác với Thiên Ứng?”

“Làm... Làm gì... Có!”-Bảo Ngọc liền trở nên lấp bắp.

“Nếu có thì cứ mạnh dạn lên, tớ không xét nét về quá khứ đâu!”-Linh vẫn cười gian xảo. Thật ra cô nói vậy cũng có lí do. Vì ngoài Linh thì Ngọc là người thứ hai thân với Thiên Ứng, Linh biết rõ Ngọc cũng có thích Thiên Ứng nhưng vì cả hai là bạn bè nên Ngọc luôn dấu diếm cảm xúc của mình.

Bị rơi vào trường hợp lúng túng Ngọc đành lảng sang chuyện khác -“Hết quán của tớ rồi bây giờ lê lét sang nhà tớ à?”

“Qua đây ăn trực ngán hạn!”

“Tự nhiên quá nhỉ?”-Bảo Ngọc lườm lườm Tuyết Linh.

“Ai bảo hôm nay không ra quán!”

“Tớ sang quán cho một chị gái tớ quen lúc còn đi học rồi. Chị ấy đang cần kinh doanh để kiếm thêm thu nhập cho gia đình, thấy chị ấy cũng tốt nên tớ sang lại với giá rẻ.”-Ngọc giải thích.

“Rồi từ nay tui đóng đô ở đâu?”-Tuyết Linh nằm dài ra, trườn từ trên ghế sofa xuống dưới đất.

“Không phải bây giờ đang ăn trực nhà tớ à?”

“Ừ nhỉ?!”-kèm theo đó là điệu cười hihi của Tuyết Linh. Vừa lúc đó điện thoại Bảo Ngọc reo lên.

“Alô! Bảo Ngọc đây!”

Đầu dây bên kia giọng nói một nam nhân vang lên -“Cô chủ! Cô có thể đến phòng họp của tổ chức một lúc được không? Có một vị khách nói cần gặp cô.”

“Được! Tôi đến ngay!”-Bảo Ngọc cúp máy.

Blue Rose

“Gia Bảo?”-Bảo Ngọc ngạc nhiên.

“Ô! Xin chào Bảo Ngọc tiểu thư!”-Gia Bảo cười đều.

“Không phải vẫn còn nằm viện sao?”-Bảo Ngọc lạnh lùng nhìn hắn.

“Cho hỏi Tuyết Linh có ở đây không?”

“K...”-Bảo Ngọc còn chưa kịp trả lời, Tuyết Linh đã bước vào -“Tìm tao?”

“Tao không tìm mày mà là đại ca của tao tìm mày.”

“Bị đập cho nằm viện mà bây giờ vẫn còn lên giọng hống hách được nhỉ?”-Tuyết Linh mân mê cây súng trên tay.

“Lưu Gia Bảo! Tại sao Kim Vũ Thiên không đến mà lại sai mày đến? Không lẽ mày định giở trò?”-Bảo Ngọc nhìn tên Gia Bảo bằng ánh mắt hình viên đạn.

“Mày không tin có thể hỏi anh ta!”-Gia Bảo trả lời, vẻ mặt khó chịu.

“Không cần đâu! Tao đi theo mày!”-Tuyết Linh nói, vẻ mặt điềm tĩnh.

“Linh!”-Ngọc nắm tay kéo cô lại -“Cậu...”

“Suyt!”-Linh giơ tay lên miệng ra hiệu cho Ngọc im lặng. Cô dúm vào tay Ngọc cây súng cô đang cầm, cô nói khẽ vào tai Ngọc -“Yên tâm! Tổ sẽ không sao đâu! Cậu đưa cái này cho Hàn Phong nói với anh ta nếu tối nay tổ không về thì hãy đi tìm tổ.”

Bảo Ngọc cầm chặt cây súng, khẽ gật đầu. Tuyết Linh nói xong liền đi theo Gia Bảo.

“Đây không phải lệnh đại ca của mày đúng không?”-Tuyết Linh ngồi đằng sau xe, nói.

“Mày nghĩ vậy?”

Tuyết Linh không trả lời, cô ném cho hắn một cái nhìn lạnh lẽo và có chút khinh bỉ.

Trong khi đó...

“Minh! Thằng Bảo xuất viện chưa?”-Kim Vũ Thiên một mỗi hỏi.

“Rồi thưa đại ca!”-Người tên Minh kia kính cẩn trả lời.

“Cậu ta đi đâu rồi?”

“Cái này em không rõ, y tá ở bệnh viện chỉ báo là nó đã xuất viện từ sáng sớm.”

“Mau gọi nó về đây cho anh!”

“Em đã gọi nó nhiều lần nhưng nó không bắt máy.”

Kim Vũ Thiên day day trán vài cái, trầm tư suy nghĩ. Vài giây sau một tên đàn em khác chạy vào.

“Đại ca! Chủ nhân của Blue Rose nói cần gặp anh!”

“Được rồi! Anh ra ngay!”

“Kim Vũ Thiên! Phiên anh dạy lại đàn em của mình đi!”-Bảo Ngọc dùng dùng tức giận.

“Trưởng tiểu thư! Cô làm ơn bớt nổi nóng được không? Lần nào gặp cô, tôi thấy cô đều giống như hổ cái!”

“Anh nói ai hổ cái!”-Ngọc đập tay lên bàn. Mấy tên đàn em của Vũ Thiên đứng gần đó đều giật mình, len lén lùi về sau vài bước.

“Tìm tôi làm gì?”

“Lưu Gia Bảo là người của anh?”

“Phải!” -Vũ Thiên gật đầu.

“Anh có ra lệnh cho cậu ta đến đưa Bảo Lam đi không?”

“Không!”

“Lần này thì hay rồi! Hắn ta dám bảo là lệnh của anh nữa cơ! Muốn đổ máu không?”-Bảo Ngọc tức đến không còn gì để diễn tả.

“Cô đừng nói là Gia Bảo đưa Bảo Lam đi...”-Vũ Thiên chưa nói hết câu, Bảo Ngọc đã gào lên - “Hắn đến rồi đưa Bảo Lam đi trước mặt tôi đây!”

“Được rồi! Được rồi! Tiểu thư cô làm ơn bình tĩnh được không? Tôi cử người đi tìm cậu ta về đây liền.”

“Người cô cần tôi đã đưa đến! Mau thả em tôi ra!”-Gia Bảo hét lên.

“Bình tĩnh nào!”-Uyên Nhi cười -“Được rồi! Bọn mày mau thả cô bé kia ra!”

“Dạ!”-hai tên đàn ông đứng sau Uyên Nhi đồng thanh trả lời.

Gia Bảo đẩy Tuyết Linh về phía hai tên đàn ông kia, tức thì một cô bé tầm mười lăm mười sáu tuổi khác bị đẩy ngược về phía Gia Bảo.

“Anh hai!”-Cô bé đó khóc sụt sùi, ôm chặt lấy Gia Bảo.

“Không sao rồi! Chúng ta đi!”-Gia Bảo cùng em gái hắn nhanh chóng rời đi.

Tuyết Linh vẫn bình tĩnh nhìn ba con người đang đứng xung quanh cô. Biết rằng mình lại sắp bị tra tấn, tuy vậy cô vẫn điềm nhiên như không.

Uyên Nhi liếc nhìn Tuyết Linh, vẻ căm ghét. Cô ta quay sang hai tên đầu trâu mặt ngựa dặn dò -“Một ngày chỉ cho ăn một bữa cơm, không có lệnh của tao đưa nào dám đụng vào nó thì hiểu số phận của mình như thế nào đi!”

“Dạ vâng thưa chị hai!”-hai tên đó kính cẩn trả lời.

Không có gì là mãi mãi, đúng không?

Ai nói không? Là bản thân em vẫn chưa thấy cái gọi là mãi mãi đó thôi!

Vậy anh thấy chưa?

Chưa! Nhưng tôi sẽ làm cho em thấy!

23. Chương 22: Dám Đưa Người Đi Trước Mặt Tôi? (2)

Chỉ sau một buổi tối hình tượng nàng tiểu thư hiền thực, đoan trang của Bảo Ngọc bỗng dưng biến mất, thay vào đó là sự hung dữ như hổ cái làm cho cánh đàn ông của một nửa thế giới ngằm hốt hoảng. Đặc biệt là các anh chàng sau đây đã bị nàng ta tra tấn.

Kim Vũ Thiên, Thiên Ứng, Hàn Phong, còn có cả Mộc Thành nữa. Vừa mới gặp mặt Bảo Ngọc lần đầu tiên Mộc Thành nhà ta đã bị Trương tiểu thư làm cho một trận chết khiếp.

“Phong! Bảo Lam làm sao kết bạn được với tiểu thư này vậy?”

“Bạn thân của mèo con từ hồi đi học. Bình thường hiền dịu lắm nhưng không ngờ hôm nay em mới thấy cô ta nổi điên như vậy!”

“Không phải tại cô gái của cậu sao?”-Kim Vũ Thiên vừa lau mồ hôi vừa nói.

“Trời ạ! Thật không thể ngờ!”-Thiên Ứng nằm bệt xuống sàn nhà.

“Cả nhóc mà cũng nói vậy có nghĩa là chưa từng chứng kiến cô bé kia như thế này?”-Mộc Thành hỏi.

Thiên Ứng lắc đầu -“chưa bao giờ thấy!”

“Vũ Thiên! Người bên anh gây tội lớn rồi!” - Hàn Phong nói.

“Tôi đang cố gắng dò tìm vị trí của Gia Bảo, bọn đàn em thì đi lùng sục khắp nơi mong rằng sẽ sớm tìm được hắc.”-Vũ Thiên chán nản nói.

Vừa lúc đó Bảo Ngọc bước vào, vẻ mặt hầm hừ -“Hắc quay trở lại rồi, còn dẫn theo một cô bé.”

Bốn tên con trai nhìn nhau, vẻ ngạc nhiên. Bảo Ngọc ngồi xuống ghế sofa. Hồi sau quản gia của Bảo Ngọc dắt theo hai người khác vào.

“Nói những cái cần nói!”-Bảo Ngọc nén giận để nói chuyện với Gia Bảo.

“Lấy người trao đổi người!”-Gia Bảo trả lời.

“Cô bé kia là gì của cậu?”-Vũ Thiên hỏi.

“Là em gái của em. Đại ca! Em xin lỗi!”-Gia Bảo cúi gầm mặt xuống đất.

“Cậu biết lỗi của mình? Vậy mau nói mọi chuyện ra!”-Vũ Thiên quát lên một tiếng.

“Uyên Nhi... cô ta bắt cóc em gái của em, cô ta nói nếu muốn chuộc Gia Nhi về thì em phải đem Tuyết Linh đến đổi người.”

“Tuyết Linh? Không phải cô ấy tên Bảo Lam à?”-Mộc Thành và Vũ Thiên thắc mắc.

Bảo Ngọc nhìn sang Hàn Phong -“Hỏi anh ta!”

“Là tên giả em đặt cho cô ấy!”-Hàn Phong trả lời.

“Vậy bây giờ Tuyết Linh đang ở đâu?”-Bảo Ngọc đánh giọng, hỏi.

“Ở khu rừng phía tây thành phố.”

“Không phải!”-Hàn Phong lên tiếng làm mọi người ngạc nhiên.

“Anh nói vậy là sao?”-Bảo Ngọc nhú mày.

Hàn Phong không đáp chỉ ra hiệu bảo mọi người im lặng. Anh đưa tay lên vặn cái khuyên tai nhỏ trên tai phải - ”Linh! em nghe rõ không? Linh!”

Từ khuyên tai phát ra tiếng rè rè nho nhỏ, Hàn Phong tiếp tục điều chỉnh.

Trong khi đó...

Rè rè... Rẹt...rẹt...

Tuyết Linh quan sát xung quanh, khi chắc chắn mấy tên lính canh đã ra ngoài cô mới từ từ đưa tay lên cái khuyên tai hình thập giá điều chỉnh.

“Phong!”-Linh trả lời.

“Em đang ở đâu?”

“Không rõ! bọn họ đưa tôi đến chỗ khác rồi!”-Linh mệt nhọc trả lời.

“Em ổn không?”-Phong lại hỏi.

“Giờ thì vẫn ổn nhưng đến ngày mai thì không chắc!”

“Tôi sẽ đưa em về!”

“Mau lên! nếu không tôi tự tử để bảo vệ mình thì lúc đó anh hối hận cả đời!”-Linh reu.

“Lúc này mà vẫn còn đùa được? Đừng tắt khuyển tai, để tôi dò tìm vị trí!”

“Ừm!”

Sau cuộc đối thoại, sáu cặp mắt tò mò lẫn reu chọc đều đồng loạt nhìn về phía Hàn Phong. Thiên Ứng và Bảo Ngọc cười gian nhìn anh.

“Các người nhìn cái gì?”-Hàn Phong lườm lại từng người một.

Như chợt nhớ ra gì đó, Bảo Ngọc quay sang em gái của Gia Bảo - “Bé gái! Em lại đây!”

Cô bé sợ hãi nhìn anh nó, Gia Bảo gật đầu nó mới dám lại gần Bảo Ngọc. Bảo Ngọc quay cô bé một vòng, quan sát kỹ lưỡng người cô bé, cuối cùng Bảo Ngọc gỡ dây buộc tóc của cô bé xuống.

“Nếu tôi không lầm thì đây là máy nghe trộm phải không?”-Bảo Ngọc đưa nó cho Thiên Ứng.

Thiên Ứng cầm lên nhìn vài giây liền đập mạnh cái hạt đính trên dây buộc tóc xuống bàn - “Anh mau liên lạc xem cô ấy có sao không?”

“Không kịp rồi! Liên lạc bị cắt!”- Hàn Phong trở nên căng thẳng.

Gian phòng cũng trở nên căng thẳng...

“Tôi đi gặp Nhã Uyên!”- Bảo Ngọc lao ra khỏi phòng, Thiên Ứng thấy vậy liền hối hả chạy theo.

Còn Tuyết Linh...

“Thật không thể ngờ đây là một cái máy liên lạc!”-Uyên Nhi một tay mân mê khuyển tai của Tuyết Linh, tay còn lại thì ngắt mạnh vào bên tai đang chảy máu của Linh.

Linh cắn môi, chịu đựng cơn đau. Uyên Nhi vừa phát hiện ra cô đang liên lạc với Hàn Phong thì liền giật mạnh cái khuyển tai ra, may là không bị rách tai nhưng cũng làm tai Linh chảy máu.

“Sao? Kiên cường quá nhỉ?”- Uyên Nhi cười đều - ” Bây giờ không còn gì để cầu cứu rồi nhé!”

Uyên Nhi đứng lên, đá một cái vào bụng Tuyết Linh - “Đồ rác rưởi! Bọn bây mau trói nó lại cho tao!”

Tức thì hai tên tay sai dạ dạ vâng vâng trói Linh lại. Uyên Nhi đi khỏi phòng giam , cô ta không quên quay lại ném cho Linh một cái nhìn đầy căm hận.

The Death...

“Nhã Uyên! Em gái cô đâu?”-Giọng nói của Bảo Ngọc trở nên cao ngạo.

“Ô! bây giờ ra dáng một nữ chủ nhân rồi đấy!”-Nhã Uyên vẫn nở nụ cười cao ngạo như mọi khi.

“Tôi hỏi lại em - gái - cô - đâu?”-Bảo Ngọc gằn từng chữ một.

“Con bé đi làm việc của mình rồi! Cô cần tìm nó làm gì?”-Nhã Uyên thư thả nói.

Bảo Ngọc không thể kìm nén cơn giận hơn nữa, cô đứng dậy đá văng cái ghế - “Chị em hai người rốt cuộc tại sao lại thích hành hạ Tuyết Linh như vậy hả?”

“Tôi đúng là có hành xác cô ta một lần, nhưng sau lần đó tôi đã không đụng chạm gì với cô ta. Bây giờ cô định gây chuyện à?”-Nhã Uyên đặt tách trà trên tay xuống.

“Nhưng em gái cô đã đem Tuyết Linh đi rồi! Bây giờ không rõ tung tích!”-Bảo Ngọc lại gào lên.

“Tuyết Linh vẫn còn trong phạm vi tổ chức, em tôi muốn đem đi đâu chẳng được!”

“Cô...”-Bảo Ngọc đuối lí.

“Lith! Tiễn khách!”-Nhã Uyên ra lệnh cho quản gia của mình.

Bảo Ngọc trở về trong sự thất vọng. Cô nằm phịch xuống giường, thở dài một tiếng. Quản gia đem đồ ăn vào cho cô, cô lại bảo đem ra chỉ cần chờ lại một bình trà nóng.

Cô bị bắt cóc Tuyết Linh liền nhanh chóng cứu cô mà không cần ai giúp, ngược lại Tuyết Linh bị bắt cóc thì cô lại không thể nhanh chóng tìm ra Linh mặc dù có nhiều người giúp đỡ. Cảm giác như cô là một nữ chủ nhân thất bại vậy. Bản thân bị bắt cóc mà không thể làm gì hơn.

Điện thoại di động của Ngọc bất chợt reo lên, cô lười biếng với tay lấy. Tít! Cô nghe máy!

“Mau qua phòng họp!”-Giọng nói trầm trầm của Hàn Phong vang lên ở đầu dây bên kia. Bảo Ngọc tức tốc chạy qua phòng họp.

“Tìm ra rồi à?”

“Cô ta gửi một đoạn video về tình trạng của Tuyết Linh.”-Thiên Ưng trả lời thay cho Hàn Phong.

Lúc này Ngọc mới để ý vài mảnh thủy tinh vỡ dưới bàn. Đoán chắc có người vừa mới mất bình tĩnh vậy cũng có nghĩa là tình hình của Tuyết Linh không ổn.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”-Bảo Ngọc nhìn mọi người trong phòng.

Tất cả nam nhân trong phòng đành lắc đầu thay cho câu trả lời.

Riêng Hàn Phong anh vẫn chăm chú xem lại đoạn video kia...

Cảnh này rất quen nhưng anh lại không nhớ nó ở đâu, chỉ biết rằng nó đã từng hiện hữu trong trí nhớ của anh một lần.

Mộc Thành thấy Hàn Phong cứ chăm chăm xem đoạn video kia nên anh cũng xem lại thử và...

“Đây là...”-Mộc Thành vừa lên tiếng mọi ánh mắt trong phòng đều đổ dồn về phía anh.

“Là gì?”-Bảo Ngọc hỏi.

“Chỗ đó có thể là phòng giam trước đây của The Death.”-Anh trả lời.

Hàn Phong nhíu mày nhìn lại không gian trong đoạn video, phòng giam cũ của The Death ư? Sao anh không có chút ấn tượng gì nhỉ? Nhưng trước tiên cứ đến đó trước vậy.

“Đi thôi!”-Hàn Phong đứng dậy.

Lời hứa đó dù em có quên thì anh vẫn sẽ làm.

Anh nợ em một lời hứa, một lời hứa bảo vệ em suốt đời...

Người em đang đợi có phải là anh không? Nói em biết đi!

24. Chương 23: Giải Cứu

Bọn tay sai đang làm gì đó bên ngoài rất ồn ào, một lát sau một tên bước vào, trên tay hắn cầm một cây kim tiêm. Hắn gỡ nịt cười kinh tởm nhìn Linh.

“Lát nữa chúng ta sẽ vui vẻ với nhau một chút nhé cô bé!”-nói rồi hắn tiêm thứ gì đó vào người cô, xong hắn cười trối cho cô.

Đợi khi tên đó đi ra, cô rút từ trong đôi giày cổ cao mình đang mang ra một lưỡi dao. Cô giấu nó gọn trong bàn tay của mình.

Một hồi sau khoảng hai ba tên đi vào, bọn chúng chỉ mặc mỗi một cái quần short. Tên nào tên nấy nhìn thật kinh tởm. Lúc này thứ thuốc mà bọn chúng tiêm vào người Linh bắt đầu có tác dụng, người cô đang lạnh thì bỗng trở nên nóng ran, khắp người ngứa ngáy. Linh thầm chửi trong đầu.

Shit! Bọn khốn kinh tởm dám tiêm thứ thuốc kích dục dơ bẩn kia vào người mình.

Linh bắt đầu mất dần ý thức, bọn chúng cười đầy dâm dăng nhìn cô.

Linh nắm chặt lưỡi dao, nhẹ nhàng rạch lên tay mình một nhát. Cơn đau rất làm cô bình tĩnh, Linh rạch thêm một đường để tăng cơn đau. Lúc này đôi mắt xanh dương kia mở to, Linh cười đều đáp lại bọn chúng.

Cả bọn đột nhiên trở nên sợ hãi nhìn cô. Lúc này cô nhìn không giống người mà là giống quỷ. Đôi mắt xanh tự nhiên mở to, lại thêm mái tóc màu bạch kim cùng với khuôn mặt dính chút máu thì nhìn cô lúc này chẳng khác nào là quỷ dữ.

Mấy tên đó thấy vậy liền có chút sợ sệt, vừa lúc đó một tên khác hối hả chạy vào.

“Bọn mày làm cái quái gì vậy hả? Tiểu thư gọi, mau lên!”

Bọn chúng hối hả mặc đồ rồi bỏ đi. Ngay khi bọn chúng vừa rời khỏi thì cũng là lúc Linh đổ gục xuống nền đất lạnh.

“Anh rể tương lai không biết hôm nay đến đây có việc gì?”-Uyên Nhi bây giờ giống hệt với Nhã Uyên, thái độ kiêu ngạo, hống hách.

“Tìm người!” - Hàn Phong trả lời ngắn gọn.

“Ở đây có ai để anh tìm?”-Uyên Nhi vẫn giữ thái độ đó.

Hàn Phong không nói không rằng đẩy mạnh Uyên Nhi một cái, xông thẳng vào trong. Vũ Thiên, Bảo Ngọc, Thiên Ứng, Mộc Thành cũng đi theo vào trong.

“Bọn bây chặn bọn nó lại cho tao!”-Nhã Uyên lập tức ra lệnh cho bọn đàn em.

Tức thì một đám người khoảng vài chục tên lao ra vây quanh cả bọn. Hàn Phong trừng mắt nhìn đám người - “Muốn phản?”

Một vài tên nhận ra Hàn Phong có chút á ngại liền lui về sau.

Hàn Phong nở nụ cười lạnh lẽo - “Xem ra cơ đồ của lão già đã bị hai chị em cô thao túng hết rồi thì phải?”

“Dù gì anh cũng không cần, vậy thì chị em tôi tiếp quản hộ thì có gì sai?”- giọng điệu của Uyên Nhi khiến Hàn Phong cảm thấy tức điên.

“Tôi không cần mớ tài sản ấy, tôi chỉ cần Tuyết Linh!”-Hàn Phong gằn ra từng chữ.

“Tuyết Linh! Tuyết Linh! Suốt ngày cứ Linh với Linh! Đám người các người tại sao lại ra sức bảo vệ một đứa thấp kém như cô ta?”-Uyên Nhi tức giận quát lên.

Keng!

Bảo Ngọc dùng cây sắt trên tay đập mạnh vào cái khung sắt gần đó - “Cô nói ai thấp kém? Tự nhìn lại bản thân mình đi!” - Ngọc lao vào đánh nhau với bọn tay sai.

(t/g: chị Ngọc đấu nghề nhiều quá!)

Trận ẩu đã diễn ra...

Trong lúc đó tại phòng giam Tuyết Linh...

Máu chảy ra từ những vết rạch trên tay Linh, máu cứ liên tục túa ra còn cô thì không có chút sức lực nào để cử động, cô nằm đó, bất động.

Cửa phòng giam lại mở ra lần nữa một hình dáng quen thuộc bước vào.

“Linh! Em sao rồi? Linh!”-Hàn Phong đỡ Linh dựa vào người mình.

“Tôi...sắp thắng thiên...tới nơi...rồi!”-Cô thều thào trả lời.

Phong liền ẵm Linh lên, nhanh chóng đưa cô ra ngoài.

Phong ẵm Linh băng qua đám đông đang hỗn loạn kia, vừa ra đến cửa đã bị Uyên Nhi chặn lại.

“Để nó ở lại!”

“Cô có quyền gì?”

“Anh...”-Uyên Nhi rút súng ra chìa thẳng vào Hàn Phong.

“Không được manh động!”-Bảo Ngọc chìa súng về phía Uyên Nhi.

Thiên Ứng lại gần Uyên Nhi - “Để chúng tôi đi, có được không?”

“Không đời nào!”-Tay còn lại của Uyên Nhi đang cầm một cây dao. Cô đâm thẳng vào bụng Thiên Ứng.

Tức thì...

Pằng!

Tay đang cầm súng của Uyên Nhi túa máu, khẩu súng trên tay rơi xuống đất. Người bắn chính là Bảo Ngọc.

Mộc Thành nhanh chóng chạy lại đỡ Tuyết Linh phụ Hàn Phong. Phong rút cây súng Linh nhờ Ngọc đưa cho mình, chìa thẳng vào đầu Uyên Nhi.

“Dừng lại hoặc cô ta chết!”

Tức thì đám đông hỗn loạn kia dừng lại. Vũ Thiên cùng người của mình nhanh chóng rút về xe. Mộc Thành, Bảo Ngọc và Thiên Ứng cũng trở về xe của mình. Hàn Phong tay vẫn chìa súng vào đầu Uyên Nhi, vừa đi chuyển về.

Hàn Phong vừa lên xe, Mộc Thành liền khởi động máy, lập tức phóng đi.

“Tuyết Linh sao rồi?”-Mộc Thành vừa đi ra, Bảo Ngọc đã nhào đến hỏi tình hình.

“Tôi tiêm thuốc an thần cho cô nhóc rồi! Hiện tại đã ngủ. Hàn Phong đang ở bên trong canh chừng.”

Bảo Ngọc gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

“Thằng nhóc bạn của em đâu?”-Mộc Thành hỏi.

“Vết thương của anh ta cũng vừa mới được băng bó xong, hiện tại đang nghỉ ngơi.”

“Vậy cô nhóc chủ nhân cũng nên nghỉ ngơi đi!”-Anh nở nụ cười với Ngọc.

“Cám ơn anh!”-Bảo Ngọc đi về phòng làm việc của mình.

.....Xế chiều ngày hôm sau

“Cậu tỉnh rồi à?”-Bảo Ngọc đang giúp Thiên Ứng lau người.

“Mọi người không sao chứ?”-Thiên Ứng mệt nhọc nói.

“Không sao! Trừ cậu!”

“Ừm!”

“Ăn gì không tở nấu!”

“Nấu đại cho tở tô mì được rồi!”

Bảo Ngọc chỉ cười, trước khi ra khỏi phòng cô quay lại nói với Thiên Ưng - “Tớ không thể để người bệnh ăn uống như vậy!”

Đây là lần đầu tiên Ngọc sử dụng nhà bếp của tòa nhà tổ chức, đang lay hoay thì Mộc Thành và Vũ Thiên đi vào.

“Ô! Chào cô nhóc!”

“Em đang nấu ăn à?”-Vũ Thiên thấy cô lay hoay nên hỏi.

“Ừ! Hai anh có muốn ăn gì không?”

“Dù gì cũng đang ở nhà người khác, em nấu gì thì bọn tôi ăn cái đó, miễn nó ăn được!”-Vũ Thiên trả lời.

.... Buổi tối hôm đó mọi việc diễn ra thật bình yên. Có lẽ đây là lần đầu tiên Bảo Ngọc và Vũ Thiên nói chuyện hoà nhã với nhau, mọi người đều ngồi chung trên bàn ăn và không ai căng thẳng hay cáu gắt với nhau...

Nếu mọi thứ cứ bình yên như vậy thì tốt biết mấy...

Ghen?! Như vậy gọi là ghen ư?!

25. Chương 24: Em Trả Lời Rồi Đó!

Đến ngày hôm sau Tuyết Linh mới tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra đã thấy khung cảnh quen thuộc, Linh đang nằm trong căn phòng quen thuộc của mình. Cả người cô tê cứng, khó khăn lắm mới cử động được. Nhưng... Hình như có gì đó chặn ngang bụng cô và hình như có gì đó đang đè hết nửa người bên phải của cô. Theo phản xạ cô nhìn qua phía có ‘vật’ đang đè mình. Và đập vào mắt cô là khuôn mặt điển trai của ‘tảng băng di động’ đang ngủ. Phải! Cô đã xác định được rồi, tên Hàn Phong này đang nằm trên giường của cô và ôm cô ngủ.

Anh to gan nhỉ cậu chủ? Linh nghiêng răng đầy hắc ra.

“Mới tỉnh dậy đã phá phách, em muốn ăn đòn?”-Phong mở mắt nhìn cô.

“Ai cho anh nằm trên giường tôi?”

“Em dám không cho?”

“Sao không?”-Linh gân cổ cãi lại.

“Dạo này gan em lớn nhỉ?”-Hàn Phong cười gian.

Linh chớp mắt nhìn hắc - “Cười tiếp đi!”

“Để làm gì?”

“Nhìn!”

Phong trở về với cái biểu cảm lạnh lùng chăm chăm nhìn Linh. Ý định ngấm trai bắt thành Linh lặn người quay về hướng ngược lại. Phong không nói không rằng kéo Linh quay lại:

-“Quay qua đây!”

Linh phồng má, hai mắt tròn xoe có chút ươn ướt nhìn Phong.

“Về mặt đó là sao?”

“Tôi nói anh đến nhanh lên, không ngờ bị bọn chúng tra tấn xong anh mới đến! Anh có biết bọn chúng chích thứ thuốc bản thủ kia vào người tôi không?!”

Dù biết rằng bản thân đang nổi điên vô cớ nhưng Linh không thể nào kìm chế được, thật sự lúc đó cô rất sợ. Cô không có gan để tự vẫn không phải vì cô sợ chết mà là không dám làm, rạch tay cũng đâu có dám

rách ngay mạch máu. Đã vậy nếu có chuyện gì xảy ra thật bản thân chắc chắn sẽ chịu không nổi... Thật sự cô rất sợ.

Hàn Phong chỉ dịu dàng ôm cô vào lòng, tay vuốt tóc cô - “Xin lỗi! Anh thất hứa! Em muốn mắng muốn chửi thì cứ nói!”

Tuyết Linh ngạc nhiên xen lẫn bất ngờ, đáng ra anh phải nổi giận với cô chứ nhỉ? Tại sao anh không la mắng cô như những lần cô làm sai?

“Anh không nổi giận sao?”-Linh rút vào người Phong.

“Bây giờ không phải lúc anh la mắng em!”-Phong biết vì sao cô như vậy, bản thân anh lúc đó cũng thấy sợ, sợ rằng nếu anh đến trễ, anh sẽ tự ân hận cả đời.

Cả hai im lặng một hồi lâu, Phong vẫn nhẹ nhàng vuốt tóc Linh, còn cô thì nghịch mấy cái cúc áo của anh. Một lúc sau...

Linh rướn người, nhẹ nhàng áp môi mình vào môi Phong. Cái cảm giác ướt ướt, mềm mềm làm anh choàng tỉnh.(chưa tỉnh ngủ đâu mà bị chị Linh làm cho tỉnh luôn :3)

Linh cười - “Em trả lời rồi đó!”

..... Sau đó

Mới sáng sớm đã bị một phen bất ngờ làm cho tỉnh ngủ, mặc dù đang ngồi ở chỗ Mộc Thành nhưng hồn của Hàn Phong chắc là đang ở chỗ Tuyết Linh. Thấy anh cứ lơ người ra Mộc Thành quơ tay trước mặt anh.

“Này nhóc!”

Bất ngờ tay Mộc Thành bị chụp lại, tay anh bị vịn một cái đau điếng.

“Cậu định bẻ luôn tay của anh à?!”

Phong hừ một cái, anh lườm Mộc Thành.

Hàn Phong chẳng chịu nói chuyện, chỉ qua nhà anh ngồi uống trà như vậy đã một buổi, anh chẳng biết chuyện gì xảy ra với thằng nhóc này nhưng nhìn mặt nó có vẻ rất vui.

Tiếng chuông điện thoại bàn vang lên, Mộc Thành bắt máy - “Alô!”

“Anh ta có ở chỗ anh không?”-giọng một cô gái vang lên đầu dây bên kia.

“Có và suýt nữa bẻ gãy tay anh.”

“Vậy à! Anh nhắn lại với anh ấy tạm thời đừng về nhà, em sẽ đến chỗ hai người liền!”-Nói xong Linh cúp máy cái rụp.

Bên này...

Pằng!

Một phát súng vang lên, tên áo đen ngã xuống trước mặt Linh, hấn chết không kịp ngáp.

Linh vợ vội cái áo khoác trên móc mặc nhanh vào. Dưới nhà vẫn còn khoảng hai hoặc ba tên, bọn chúng chắc hẳn đã nghe tiếng súng.

Linh chân vừa xỏ giày, tay thì loay hoay mang hai cái bao súng cùng với băng đạn vào người. Xong cô lại cúi xuống rút dây của đôi giày cổ cao.

Cô nhẹ nhàng mở cửa lên qua phòng của Hàn Phong, vì phòng cô không có ban công nên cô đành trèo xuống từ ban công phòng anh. Đáp xuống đất an toàn, cô lại vòng ra sau nhà lên ra gara để xe.

Cô rồ máy phóng xe chạy ra ngoài, băng ngang qua cái hàng rào làm nó đổ xuống. Mấy tên áo đen trong nhà nghe tiếng xe thì ào chạy ra, nhắm bắn lung tung, nhưng Linh đã chạy đi xa rồi.

Hôm nay có hai kẻ nhàn nhã, một đang ngồi uống trà, một thì ngồi đọc sách.

Nhã Uyên hôm nay không mặc những bộ đồ mang dáng vẻ như áo thun hay quần da bó nữa mà hiện tại cô đang khoác lên người một bộ váy đơn giản nhưng làm tôn lên cái dáng vẻ kiêu ngạo của cô.

Vũ Thiên cũng chẳng mặc đồ vest như mọi khi, hôm nay anh chỉ mặc áo sơ mi và một cái quần jean bình thường.

Cả hai đều đang ở nhà của Vũ Thiên nhưng chẳng ai nói với ai lời nào.

Nhã Uyên tiểu thư vốn rất không ưa Vũ Thiên sao cô nàng này chịu qua nhà anh được chứ.

Quay lại sáng nay, tại tòa nhà chính của The Death.

“Tiểu thư! Vũ Thiên thiếu gia bảo muốn gặp cô.”-Lith từ tốn đi vào thông báo.

“Cô bảo hắn về đi!”-Nhã Uyên chẳng thèm ngược lên nhìn, cô vẫn dán mắt vào máy hồ sơ.

“Em không thể nghỉ ngơi một ngày được à?”

Nghe xong giọng nói ấy, Nhã Uyên liền ngược lên tặng anh một cái lườm muốn rách mắt.

Sau đó Nhã Uyên đi đâu Vũ Thiên cũng đi theo thế là nàng ta đành ngậm ngùi thay đồ đi theo Vũ Thiên.

Tôi bị sa thải rồi!

Ba tổ chức lớn các người có ai muốn nhận tôi không?

Anh nghỉ việc hồi nào vậy, Ứng?

26. Chương 25: Tìm Cách Tạ Tội

“Em vẫn chưa từ bỏ ý định?”-Vũ Thiên hỏi Nhã Uyên.

“Anh đưa tôi qua đây chỉ để hỏi câu này?”

“Không! Mà là bắt đầu từ ngày hôm nay tôi sẽ tạ tội với em cho đến khi em không còn hận tôi nữa thì thôi.”

Nhã Uyên nhếch môi cười một cái - “Nực cười thật!”

“Có gì để cười?”

“Anh định tạ tội bằng cách nào đây? Anh nên nhớ năm xưa cái anh lấy đi chính là cả danh dự của đời một đứa con gái, bây giờ anh nói anh tạ tội là tôi sẽ tha thứ cho anh? Anh có hồ đồ không?”

Vũ Thiên chồm tới đẩy Nhã Uyên xuống ghế sofa - ” Tôi rất tỉnh táo!”

Nhã Uyên trừng mắt nhìn anh, nhưng Vũ Thiên càng dè cô mạnh hơn, hai tay anh ghì chặt tay cô, chân anh dè lên chân cô.

“Nhã Uyên! Em nghe cho rõ việc tôi đã làm tôi sẽ chịu trách nhiệm. Dù cho cả đời này tôi vẫn sẽ chịu, em hiểu không?”

“Anh...” -Lời chưa kịp nói đã nuốt vào trong, Nhã Uyên bị Vũ Thiên hôn một cách thô bạo, hôn cho đến khi cô ngộp thở anh mới buông ra.

“Tôi chưa muốn chết vì hôn đâu!”

“Em không kháng cự?”

Nhã Uyên trừng mắt nhìn anh ta, tay chân đều bị anh ta ghì lại hết thì kháng cự kiểu gì?

Nhân lúc Vũ Thiên không để ý, Nhã Uyên vùng dậy đẩy anh ta ra. Cô đứng dậy chỉnh váy, trở lại với cái thái độ của một cô tiểu thư quyền quý kiêu ngạo. Nhã Uyên ném cho Vũ Thiên một cái nhìn đầy tức giận.

“Anh muốn tôi tha thứ? Chuyện đó còn tùy vào thái độ của anh. Anh nên nhớ tôi là người như thế nào, tôi không phải loại phụ nữ dễ dãi ở ngoài kia! Anh hiểu chứ?”-Nói xong cô đồng ý đi ra cửa. Ngoài nhìn lại thấy Vũ Thiên đang ngồi chết chân trên ghế - “Còn ngồi đó làm gì? Hôm nay làm tài xế cho tôi!”

Vũ Thiên thở dài -“Vâng! Thưa tiểu thư của tôi.”

.....
“Vết thương của cậu đã bớt chảy máu rồi nhỉ?”-Bảo Ngọc ân cần thoa thuốc cho Thiên Ưng.

“Ừm!”-Cậu ta gật đầu -“Cảm ơn cậu!”

Ngọc lắc đầu -“Tôi phải là người cảm ơn mới phải. Cậu và mọi người đã không phàn nàn khi tôi đến làm loạn mà ngược lại còn giúp tôi tìm Tuyết Linh.”

“Vì Tuyết Linh không chỉ quan trọng với mình cậu mà cô ấy còn quan trọng với chúng tôi.”

“Ừ nhỉ?!”-Ngọc cười-“Tôi băng lại xong rồi, cậu nằm nghỉ đi!”

“Ừm! Cảm ơn cậu!”

Bảo Ngọc gật đầu cười rồi nhanh chóng ra ngoài để Thiên Ưng nghỉ ngơi.

Chiếc mô tô phóng thẳng vào trong sân nhà Mộc Thành. Linh thắng gấp làm chiếc xe trượt một đường dài, cô đá trống, bước xuống xe, bước đi loạng choạng.

Hàn Phong và Mộc Thành trong nhà nghe tiếng động liền chạy ra.

Bóng dáng cô mèo nhỏ quen thuộc đang bước đi loạng choạng, Hàn Phong vội lao đến đỡ cô trước khi cô ngã xuống đất.

“Chuyện gì xảy ra?”-Phong hỏi.

“Có người đột nhập, khoảng chừng ba bốn tên. Em giết hết một tên rồi!”

“Đưa con bé vào nhà trước đi!”-Mộc Thành nói.

Phong ẵm Linh vào nhà, anh giúp cô xem xét rồi thoa lại thuốc lên vết thương.

.....
Chiều tối...

Tíng toong!

Tiếng chuông cửa nhà Mộc Thành vang lên.

“Ai đó?”-Mộc Thành nhìn vào bảng điều khiển hỏi.

Từ bên ngoài, một cô gái cũng nhìn vào cái bảng điều khiển trước cổng trả lời -“Anh hai! Là em, Nhi nè!”

Là cô em gái điệp viên của anh đây mà, anh nhập mật khẩu mở cửa để cô em gái của mình vào nhà.

Đáng lẽ bình thường anh cũng chẳng phải bảo mật làm gì nhưng vì sáng nay Tuyết Linh bị truy đuổi nên bây giờ vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Bạch Nhi tung tăng vào nhà.

“Anh hai! Sao tự dưng lại bật mật khẩu bảo mật làm gì? Chẳng phải anh nói là không cần thiết sao?”

“À... Thì...”-Mộc Thành đang cố gắng lựa lời để nói với cô em gái điệp viên của mình.

“Thì sao?”

“Nhà anh có gì ăn không?”-Tuyết Linh lon ton từ trên lầu đi xuống.

Mộc Thành hốt hoảng -“Linh! Em lên lầu tí xíu được không?”

“Tại sao?”-nàng ấy ngô nghê hỏi.

“Ủa? Linh cậu làm gì ở nhà anh tớ?”-Bạch Nhi cũng ngây thơ hỏi.

Mộc Thành như hoá đá, biết trả lời sao với hai cô nhóc này đây. Mà hình như hai đứa quen biết nhau...

“Khoan! Hai đứa biết nhau?”

Cả hai gật đầu.

“VẬY...?”

“Thành! Linh dậy chưa?”-Hàn Phong cũng vừa đi mua đồ ăn tối về.

“Oh! Có cả người này à?”-Bạch Nhi quay sang nhìn Hàn Phong, một lần nữa Mộc Thành lại được phen bất ngờ.

Tuyết Linh như hiểu ra vấn đề, cô lên tiếng giải thích -“Bọn em quen biết nhau hết nên anh khỏi phải thắc mắc hay bất ngờ gì. Kể cả việc cô ấy là điệp viên bọn em cũng biết.”

“Biết luôn à?”-Mộc Thành hỏi lại như để khẳng định.

Linh gật đầu thay cho câu trả lời.

“Nhưng tớ bị sa thải rồi!”

“Phong! Đói!”-Tuyết Linh chẳng quan tâm, bụng cô đã đói cồn cào rồi.

“Rồi! Đợi anh mười phút.”-Hàn Phong xách luôn bọc đồ ăn vào bếp.

“Tớ cũng có mua đồ ăn, để tớ dọn ra rồi cùng ăn.”-Bạch Nhi vui vẻ giơ mấy bọc đồ lên.

“Ừm!”

“Nhờ em vậy!”-Mộc Thành thở dài nhẹ nhõm.

“Ăn no quá!”-Hai nàng tiểu thư sau khi ăn xong thì lăn dài ra ghế, hai chàng trai kia thì phải đi rửa chén bát.

“Sao cậu biết anh tớ?”-Bạch Nhi hỏi.

“Anh ấy là người theo dõi tình hình của tôi mỗi khi Hàn Phong có việc bận.”

“À! Ra vậy!”-Hiểu được vấn đề, Nhi không hỏi nữa, cô nói sang chuyện khác -Mà nè! Tớ bị sa thải rồi, các cậu có cần nhận tớ vào làm không?”

“Tôi không biết! Hỏi những người đứng đầu ấy!”

“Ừ nhỉ?!”-Bạch Nhi có vẻ băn khoăn xen lẫn chút hụt hẫng.

.....

“Em định rời khỏi à?”-Vũ Thiên đứng cạnh lan can, mặc cho gió cứ tạt vào mặt.

“Ừ! Công việc của tôi cũng gần xong.”-Nhã Uyên trả lời.

“Tôi đi theo được không?”-Vũ Thiên lại hỏi.

“Anh đi theo vậy còn tổ chức của mình?”

“Tổ chức thì vẫn có người tiếp quản. Tôi chỉ cần em đồng ý cho tôi đi theo.”

“Tùy anh vậy!”

Chuyện của ba người này gọi là tình tay ba được không nhỉ?

27. Chương 26: Câu Truyện Tình Cảm

Sở dĩ Nhã Uyên hận Vũ Thiên là vì tình. Con người ta khi vướng vào tình cảm thường sẽ không tỉnh táo, Nhã Uyên cũng vậy, năm năm qua cô vì hận tình nên mờ mắt, vì thù tình mà cô kéo theo những người không liên quan vào chuyện của mình.

Năm đó Nhã Uyên là sinh viên năm nhất của trường đại học chính trị, Mộc Thành và Vũ Thiên là cựu sinh viên được mời về thỉnh giảng cho trường của Nhã Uyên. Họ quen biết nhau một phần nhờ vào trường học, một phần là sự giao lưu, bàn bạc công chuyện của các tổ chức ngầm.

Mối đầu chỉ đơn thuần là tình bạn, là sự quan tâm, trao đổi bài học với nhau giữa tiền bối và hậu bối nhưng dần dà lại nảy sinh tình cảm giữa nam và nữ. Éo le thay lại là mối tình đơn phương giữa ba con người ấy.

Mộc Thành thích Nhã Uyên, lúc đó cô không kiêu ngạo như bây giờ, cô là một tiểu thư hiền thực đoan trang, nói đúng hơn cô là chuẩn mực của một cô gái đa tài đa sắc trong thời hiện đại. Nhưng Nhã Uyên không có chút tình cảm với Mộc Thành, có bao nhiêu tâm tư tình cảm cô đều dồn vào Vũ Thiên vì cô thích anh ta. Nói đúng hơn là yêu, vì yêu mà làm những việc không ai ngờ tới, kể cả bản thân cô cũng không nghĩ mình sẽ hành động như một con ngốc, ngốc tới mức chẳng còn gì để nói.

Còn Vũ Thiên, lúc đó anh ta đã có cơ đồ, có sự nghiệp, anh ta là một kẻ đào hoa lúc nào cũng có những cô gái xinh đẹp đeo bám, chính vì vậy anh ta không để ý đến Nhã Uyên.

Nhiều lần vô tình bác bỏ tình cảm Nhã Uyên dành cho mình nhưng không hay biết cho đến một hôm, một sự cố xảy ra khiến anh tỉnh ngộ...

Hôm đó trường đại học của Nhã Uyên tổ chức tiệc kỷ niệm, hiển nhiên Vũ Thiên và Mộc Thành có tham dự.

Trong buổi tiệc, người ta chỉ thấy Mộc Thành luôn cố làm cho Nhã Uyên vui còn Vũ Thiên anh ta ‘bận’ nói chuyện với những cô gái khác.

Tiệc tàn...

Mộc Thành vì gia đình gọi về gấp nên anh đành để cậu bạn say khướt của mình lại nhờ Nhã Uyên đưa về.

Về đến nhà Vũ Thiên cứ bám lấy Nhã Uyên không buông làm cô không thể về nhà. Rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến Nhã Uyên bị lấy mất sự trong sạch trong cái đêm định mệnh ấy.

Sau đó cô cắt đứt liên lạc với cả hai, cô biến mất không chút tung tích. Tối tận sau này cả hai mới biết Uyên đồng ý đi du học. Còn về Vũ Thiên, Mộc Thành sau khi biết chuyện liền đánh anh sống dở chết dở. Cũng nhờ những nắm đấm mà Mộc Thành ‘tặng’ cho mình, Vũ Thiên mới tỉnh ngộ. Anh mới nhận ra rằng mình đã quá vô tâm với cô gái ấy, cô gái luôn âm thầm bên anh dù lúc nào anh cũng phủ phàng với tình cảm cô ấy dành cho, rồi lại chợt nhận ra mình cũng có tình cảm với người ta... Nhưng muộn rồi...

.....

Gió hiu hiu thổi, tiếng sóng vỗ rì rào, cảnh đêm ở biển thật cô đơn.

Nhã Uyên đứng ngoài lan can, phóng tầm mắt về phía biển xa.

“Sau này nếu em muốn, chúng ta sẽ xây một căn nhà cạnh biển, có được không?”-Vũ Thiên đứng cạnh Nhã Uyên, giọng trầm trầm nói.

Nhã Uyên chỉ im lặng thưởng thức cảnh biển.

“Đại ca anh đang ở đâu?”-Minh cuống quýt gọi cho Vũ Thiên.

“Biển!”-Anh ta chỉ trả lời một chữ ngắn gọn.

“Anh hai tôi ơi! Ở đây còn biết bao nhiêu việc mà anh lại rảnh rỗi đi biển nhỉ?”-Minh nói trong ngao ngán. Làm quản gia của Vũ Thiên bảy tám năm nay, anh chẳng lẽ không biết chủ của mình có tính khí như thế nào.

“Mọi việc tôi sẽ sắp xếp, cậu lo việc mình trước đi!”-Nói xong Vũ Thiên cúp máy.

Chỉ còn lại mấy tiếng ‘tút tut’ phát ra trong điện thoại. Minh thở dài, lại mệt nữa rồi.

Bên này...

“Thành! Cậu lo việc của Black World vài hôm giúp tôi được không?”

“Cậu bận gì à?”-Mộc Thành hỏi.

“Có một cô công chúa bắt tôi làm tài xế đưa cô ấy đi du lịch ấy mà.”

Mộc Thành nghe vậy cũng hiểu, anh đành đồng ý giúp vài hôm vì dù gì bây giờ cũng đang ‘thất nghiệp’.

Vũ Thiên cúp máy, Nhã Uyên đứng bên cạnh chắc đã nghe hết toàn bộ cuộc trò chuyện.

“Ngày mốt về!”-Cô nói.

“Ừm! Theo ý em.”-Vũ Thiên gật đầu.

“Uyen Nhi tiểu thư có gì dặn dò?”-Lith đứng hơi khom người, một tay đặt chéo ngang ngực, dáng vẻ của một người quản gia thực thụ là đây.

“Chị hai tôi đâu?”-Uyen Nhi thờ ơ hỏi.

“Cô ấy đã đi từ lúc sáng nhưng không nói đi đâu.”-Lith trả lời.

“Tôi hiểu rồi! Cô đi làm việc của mình đi!”

“Vâng!”-Lith đi ra ngoài.

Chị hai cô không mạnh mẽ như vẻ ngoài của mình, chị ấy rốt cuộc cũng là vì tình mới quay trở về đây vậy mà cô cứ tưởng chị ấy đã thay đổi.

Nếu vậy thì cô không cần phải nghe lời chị ấy, dù gì trước giờ hai chị em vẫn luôn đối nghịch nhau về lập trường.

Còn về lão Trần, ông ta cũng chẳng sống được bao lâu nữa, sớm muộn gì tài sản nhà họ Trần cũng sẽ là của nhà họ Phương.

Ai mới thật sự là kẻ ác?!

28. Chương 27: Đạo Phố

Đạo này ai cũng bận việc riêng của mình, Vũ Thiên với Nhã Uyên vừa đi biển về xong, hai người họ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa rồi lại đi chơi tiếp. Mộc Thành thì ở Black World phụ việc thay cho Vũ Thiên. Bảo Ngọc thì bận ở Blue Rose với lại cô còn phải chăm sóc cho Thiên Ứng. Bạch Nhi thì dù bị sa thải nhưng bây giờ cô ấy cũng đã là một nhà thiết kế tài năng vậy nên sáng tối cứ thiết kế xong lại họp báo xong lại tiệc tùng. Hàn Phong thì điều tra xem lần trước ai đã đột nhập vào nhà tấn công Tuyết Linh vì theo đặc điểm mà Linh nói lại thì đó không phải người của Uyên Nhi càng không phải người của The Death. Chỉ còn lại cô nàng Tuyết Linh của chúng ta rảnh rỗi chả có gì làm.

Sáng đi thăm bệnh Thiên Ưng xong lại về nhà, trưa với chiều chỉ có ăn và ngủ. Nếu tình trạng này kéo dài, cô nghĩ sau này Hàn Phong không gọi mình là mèo mà sẽ gọi mình là heo.

“Chán quá!!!”-Tuyết Linh một mình nằm trong phòng hét lớn hết cỡ.

Cô lấy hết sức ngồi dậy mò xuống bếp làm đồ ăn.

Sau khi lay hoay một hồi cuối cùng cũng có thành quả. Mấy cái bánh cupcake xinh xắn là thành quả mấy tiếng chập vật của Linh. Cô đem ra phòng khách vừa nhâm nhi vừa xem ti vi.

Ăn xong cô thay đồ đi ra ngoài, dù gì cũng chẳng thể nào cứ giam mình trong nhà.

Cô đi dạo trên những con phố, mọi người nhộn nhịp đi lại, đặc biệt là những khu trung tâm mua sắm có rất đông người ra vào.

Linh vào khu mua sắm trước đây cô tình cờ gặp Nhi lần thứ hai. Lướt một vòng quanh khu mua sắm cô lựa được vài món đồ ưng ý, xong lại tiếp tục dạo phố. Cô dừng lại trước một tòa cao ốc hồi lâu. Linh đang quan sát một cái gì đó mà với cô nó rất thú vị.

Tòa cao ốc này là một tòa nhà pakson, bao gồm có rạp phim, quán ăn, nơi mua sắm... Nhưng những cái đó không phải là thứ khiến Linh chú ý đến tòa cao ốc. Thứ hay nói đúng hơn là người khiến Linh chú ý hiện đang đứng trước toà nhà pakson.

Linh ngồi bên quán ăn vặt bên vệ đường này giờ cũng tầm ba chục phút vậy mà cô bé đứng trước pakson này giờ vẫn không di chuyển đi đâu cả.

Linh đi đến trước mặt cô bé chìa ra một cây kẹo -“Em đang đợi ai à?”

Cô bé đỏ rụt rè ngược mặt lên, nhận ra người quen cô bé mừng rỡ -“Chị có quen với anh hai của em phải không?”

“Anh hai em? Anh ấy tên gì?”-Linh ngạc nhiên hỏi lại.

“Anh ấy tên Gia Bảo!”-mắt cô bé rưng rưng.

“À!”-Linh đã hiểu chuyện, thảo nào nhìn bé gái này quen quen thì ra là Gia Nhi em của tên Gia Bảo.

“Vậy anh em đâu? Sao em lại đứng đây một mình?”-Linh tiếp tục hỏi.

“Anh ấy không biết em ra đây, hôm nay em hẹn với bạn.”-Cô bé trả lời.

Nhìn bộ dạng con bé như vậy, Linh nghĩ chắc là bị bạn bè bắt nạt rồi.

“Vậy sao bây giờ em lại đứng đây một mình?”

Lúc này con bé khóc nức lên-“Là vì... bạn ấy không đi chơi với em, bạn ấy đã hẹn với một bạn nữ khác... nên bạn ấy bỏ em ở đây một mình.”

Ra vậy, cô bé Gia Nhi này được hơn anh trai của nó, tính tình lại nhút nhát, hiền lành. Về ngoài nhìn cũng khá xinh vậy mà chẳng hiểu sao trong lớp đứa nào cũng thích bắt nạt con bé.

“Vậy... Chị đi chơi với em được không?”-Linh lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô bé.

Mắt con bé sáng rực lên -“Thật ạ?”

“Dĩ nhiên là thật!”-Linh liền chẳng lời không do dự, cô cũng không quên đưa cô bé cây kẹo lúc này.

“Alô, Mộc Thành! Anh đang ở Black World phải không?”-Linh gọi cho Mộc Thành.

“Phải! Có chuyện gì?”

“Gia Bảo có ở đó không?”

“Có!”

“Anh nhắn với hấn dùm em là em gái hấn bị bạn bỏ ở pakson, hiện tại em đang đi chơi với em hấn.”

“Chỉ vậy thôi?”

“Ừ!”

“Ngạc nhiên dữ nhỉ?! Nãy giờ anh để loa ngoài chắc cũng có người nghe được rồi!”-Mộc Thành khẽ liếc Gia Bảo.

“Vậy được rồi, em cúp máy đây!”

Tút tut tut...

“Cậu nghe rồi chứ?”-Mộc Thành hỏi người đang ngồi đối diện mình.

“Rồi!”

“Hừm! Cả em mình bị bắt nạt cậu cũng không quan tâm chút nào sao?”

“Quan tâm hay không anh cần phải biết sao?”-Gia Bảo thờ ơ trả lời.

Mộc Thành nén giận với kẻ bất cần đời trước mặt mình, anh tiếp tục làm việc.

“Chị ơi! Cái nào đẹp?”-con bé chìa ra hai cái móc hình cá heo một cái màu hồng, một cái màu xanh ra trước mặt Tuyết Linh.

Linh ngắm nghĩ rồi chỉ vào cái màu hồng -“Cái này!”

“Vậy em sẽ lấy cái này!”-Con bé thích thú chạy ra quây tính tiền.

Sau đó Linh dắt cô bé vào công viên vui chơi. Hai chị em chơi đã rồi tìm chỗ nghỉ chân.

“Em muốn ăn gì không?”-Linh hỏi.

“Ừm... Kem!”-Con bé trả lời.

Linh chạy đi mua hai cây kem...

Tối...

Linh dẫn con bé về nhà...

“Anh hai về sớm?”-Con bé nhìn vô nhà nói.

“Vậy em vào nhà đi!”-Linh mỉm cười.

Con bé lon ton chạy vào nhà, trước khi đóng cửa con bé không quên quay lại cảm ơn Linh một tiếng -“Cảm ơn chị nha! Hôm nay vui lắm! À mà chị tên gì?”

“Chị tên... Lam, Bảo Lam!”

“Em tên Gia Nhi, chào chị em vào nhà!”-con bé vui vẻ đóng cửa lại.

Linh thở dài một tiếng rồi quay lưng đi về...

Tôi không thích người con gái khác đụng vào người tôi, trừ em!

29. Chương 28: Hôn

Hàn Phong đi mấy hôm rồi vẫn chưa về. Tuyết Linh thì lẻ loi ở nhà một mình, cô hết đến chỗ Bảo Ngọc chơi lại la cà qua chỗ Bạch Nhi làm người mẫu cho cô nàng thiết kế, xong lại đến chỗ Mộc Thành và cuối cùng là về The Death luyện tập.

Bây giờ chẳng ai quản cô nữa mặc dù vẫn còn trong phạm vi của The Death nhưng đã không còn khắt khe như xưa, vì thế cô được tự do tung hoành.

“Alice! Em xong bài kiểm tra thể chất rồi.”

“Ừm! Cũng trễ rồi, em mau về nhà đi!”

Tuyết Linh đi thay quần áo rồi về nhà.

.....

Trong lúc đó Hàn Phong đang gấp kẻ cầm đầu một băng đảng nhỏ là nhóm người hành hạ Tuyết Linh và cả gan đột nhập vào nhà nàng mèo nhỏ của Hàn Phong..

“Phong thiếu gia! Là đàn em của tôi sai, mong anh bỏ qua cho.”-Là tên cầm đầu.

“Người của bọn mày xem chút làm bị thương cô gái của tao, mày nghĩ tao sẽ bỏ qua?”-Hàn Phong nghiêm giọng nói.

“Phong thiếu gia à! Chúng tôi cũng chỉ là một băng nhỏ, mưu sinh vì tiền, chúng tôi đâu nghĩ tới những việc khác.”-hắn đang xuống thế.

“Vậy mày không nghĩ tới hậu quả khi làm gì đó sao?”-Hàn Phong lại hỏi.

“Ồ...”-tên đó chưa biết trả lời như thế nào thì một cô ăn mặc gợi cảm, ông a ông ẹo đi đến chỗ hai người đàn ông.

Tiến đến gần thấy trai đẹp mắt cô ta sáng lên, cô ta bạo dạn ngồi xuống cạnh Hàn Phong.

“Biến đi chỗ khác hoặc chết ngay tại chỗ!”-Giọng nói lạnh như băng phát ra khiến cô ta sợ hãi, vội đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Hàn Phong đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang tên cầm đầu kia.

“Hình như mày đã phá luật của tao hơi nhiều, mày chuẩn bị đào huyệt chôn mình đi!”-Hàn Phong đứng dậy đi về.

Tên cầm đầu băng nhóm nhỏ kia do Uyên Nhi thuê thì đang vui trong tuyệt vọng. Chẳng biết bị sao quả tạ chiếu hay gì nhưng hắn liên tục đắc tội với Hàn Phong. Đời hắn coi như tàn.

Về đến nhà...

Tuyết Linh ngồi trên sofa vừa gặm bánh vừa xem phim.

“Sao không ngủ?”-Hàn Phong ngồi xuống cạnh cô.

“Người anh có mùi lạ.”-nàng ta trả lời một câu chẳng hề liên quan đến câu hỏi của Phong.

“Mùi lạ?”-Phong hỏi lại.

“Mùi nước hoa phụ nữ nồng nặc đến khó chịu. Khi nào cái mùi đó biến mất hãy nói chuyện với em.” -Nàng ta ôm hộp bánh bỏ lên phòng.

Hàn Phong nhà ta lần đầu tiên ngơ người ra, đúng là lúc này có phụ nữa lại gần nhưng anh đâu có động chạm gì đến cô ta, anh còn đuổi cô ta đi chỗ khác cơ mà,sao lại có mùi nước hoa?

Hàn Phong lắc đầu nhưng rồi cũng đi tắm.

Tắm xong anh liền lên phòng tìm cô -“Linh! Mau mở cửa!”

Từ trong phòng có tiếng nói vọng ra -“Cửa không khóa, tự xử!”

Cạch!

Hàn Phong đi vào, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường cô -“Anh không có đụng vào nữ nhân nào khác ngoài em.”

“Em có nói anh động chạm phụ nữ đâu, chỉ là cái mùi đó nồng chịu không nổi.”-Linh gân cổ cãi lại.

Hàn Phong đành chịu thua, ai bảo anh trước giờ chiều chuộng nàng này quá làm gì.

Linh chẳng thèm để tâm đến con người để cô ở nhà một mình mấy ngày liền kia, đã vậy vừa về đến trên người đã nghe mùi lạ cô không bực mới là chuyện lạ. Cô kéo chăn đắp kín người, quay lưng về phía Hàn Phong, nhắm mắt, ngủ.

Hàn Phong cũng chẳng nói chẳng rằng, nhẹ nhàng nằm xuống cạnh cô, ngủ.

Sáng...

Vừa mở mắt ra đập vào mặt đã là bản mặt của ai kia khiến Linh ngỡ ngàng. Anh ngủ với cô suốt đêm luôn à?

Linh đưa tay, khẽ chạm vào má anh. Như chợt nhớ ra gì đó cô nhìn lại giường mình. Đêm qua cô chiếm gần hết cái giường kia mà, anh chỉ còn chút chỗ rộng chẳng đủ để nằm thoải mái vậy mà vẫn rảnh cheng cho bằng được. Linh thuận chân đạp anh một cái, thế là có người thức dậy bằng cách đáp đất.

“Em không thể nhẹ nhàng một chút được à?”-Hàn Phong nhăn nhó.

“Không!”-Linh nhảy từ trên giường xuống, nằm đè lên người Phong. Cô trừng mắt nhìn Phong, hai đôi mắt xanh chạm nhau -“Anh đã đi với phụ nữ?”

“Không!”-Phong trả lời ngay lập tức.

“Thật là không?”-Linh hỏi lại.

“Thật!”-Phong khẳng định -“Em là cô gái duy nhất anh đụng vào!”

Linh không trả lời, cô gối đầu lên ngực anh.

“Em không tin?”

“Không!”-Linh ngóc đầu lên, mím môi nhìn anh.

“Không tin mà vậy à?”-Hàn Phong lật người đè lên người Linh, tình thế thay đổi, Linh là người bị đè xuống đất.

“Anh tránh ra!”-Linh cự nự.

Và... Phong nhẹ áp môi mình lên cánh môi Linh. Cánh môi anh đào bị bao phủ lấy bởi làn môi ẩm áp của Phong. Linh ngây người ra...

Có chút gì đó thích thích, có chút gì đó gọi là ngọt ngào và có một chút ẩm áp...

Linh vòng tay ôm Phong, anh ép sát người mình vào người cô, đôi môi anh vẫn không rời môi cô...

Một hồi sau, anh mới luyến tiếc buông cô ra để cô được hít thở không khí.

Khuôn mặt Linh sau khi bị hôn thì đỏ bừng, cô đẩy anh ra đồng thời tìm lí do ‘thoát nạn’.

“Đói rồi!”

Phong nhướn miệng cười rồi đi làm vệ sinh cá nhân xong chuẩn bị điểm tâm sáng cho Linh.

Lão Trần mắt tích ư? Chuyện lạ khó tin!

Người tôi muốn trả thù không phải ông ta!

Đôi lời tâm sự của tác giả:

[Tui đã lấy hết trí tưởng tượng của mình cho cái chương sến súa đầy màu hương này. Ngoài ra cái bìa hơi sai một tí, bỏ qua chi tiết nha :3]

30. Chương 29: Mất Tích

“Cậu chủ! Lão gia mất tích rồi!”-Giọng Alice trầm trầm vang qua điện thoại.

“Lúc nào?”-Hàn Phong bình thản hỏi lại.

“Chúng tôi vừa mới phát hiện sáng sớm hôm nay.”

“Được rồi! Tôi về ngay.”

Tuyết Linh cũng nghe được cuộc điện thoại đó, trong lòng cô tự dưng có chút bất an. Lão Trần dù có hơi lớn tuổi nhưng ông ta là chủ của một tổ chức lớn, làm sao lại dễ dàng đột nhiên biến mất như vậy? Thật kỳ lạ!

“Em đi với!”-Linh câu cổ Hàn Phong.

“Vây mau đi chuẩn bị đi!”

Cô nhanh chóng chạy đi thay đồ, chuẩn bị vũ khí phòng thân.

The Death...

“Cậu chủ! Trên bàn làm việc của lão gia có thứ này.”-Vị quản gia nam tên Jason đưa cho Phong một bức thư, trên bức thư có đóng một cái mộc màu đen hình hoa hồng.

Phong xem xét bức thư một hồi rồi mở ra xem.

Nội dung bức thư:

”Nợ máu sẽ trả bằng máu, vài ngày nữa các ngươi sẽ thấy xác của ông ta.

-Rose-

Nội dung chỉ ngắn gọn có một hai dòng nhưng chỉ bao nhiêu đó cũng đủ làm mọi người lo lắng.

Hàn Phong cất bức thư vào túi áo, bảo mọi người trở lại làm công việc của mình, còn anh vẫn điềm tĩnh, trở về phòng làm việc của mình.

Sự việc lão Trần mất tích nhanh chóng lan truyền khắp các bang hội, ai ai cũng bất ngờ về điều này. Tòa nhà chính của The Death vốn được bảo vệ nghiêm ngặt, hơn nữa còn có hung sát thủ chuyên nghiệp ở đây làm sao mà lão Trần có thể bị đem đi một cách âm thầm như vậy. Vả lại ông ta là một người thâm hiểm, đâu dễ gì tiếp cận được ông ta.

Linh ngồi đọc bức thư rồi ngẫm nghĩ hồi lâu nhưng tiếc là cô không phải người thông minh đến nỗi nhìn một lần đã đoán ra được chủ nhân bức thư này. Thôi thì đành đi đâu đó tìm hiểu vậy.

Linh lấy xe đi đến chỗ cô bị Uyên Nhi bắt giam lần trước.

Bây giờ nhìn lại mới cảm thấy có chút gì đó quen ở tại chỗ này. Nhà giam cũ của The Death ư? Đó giờ chưa nghe nhắc đến.

Nhưng... Có lẽ cô biết đến một cái tên khác....

Năm Tuyết Linh bảy tuổi...

“Ba ơi! Ba... Ba ơi...” -một cô bé ngồi khóc vật vờ trong một căn nhà hoang giữa rừng.

Trước đó cô bé bị bắt cóc làm con tin, người cha đến dùng tiền để đổi mạng cho con gái theo yêu cầu của bọn bắt cóc nhưng bọn chúng lấy tiền xong định thủ tiêu cô bé ấy. Ai ngờ người cha nhanh tay rút súng bắn chết vài tên trong bọn chúng. Bọn chúng đông người nên cuối cùng người cha bị bắn trọng thương còn cô bé ấy bị bỏ giữa rừng sâu.

Ít lâu sau cảnh sát đến cứu cô bé, truy lùng được bọn bắt cóc, may mắn thay người cha không bị thương nhiều nhưng cánh tay bị bắt trúng từ đó cử động không được tốt lắm.

Đó là ký ức nằm lên bảy của Linh, một khoảng thời gian kinh hoàng trong tuổi thơ.

Còn cái nhà giam này... Nó là nơi nằm xưa cô bị bắt cóc...

Mấy hôm nay vì Mộc Thành thường ở Black World nên Bạch Nhi cũng thường lui tới nơi này. Và cứ mỗi lần Nhi đến thì người tiếp đón cô chính là quản gia Minh, dần dần hai người khá thân thiết, nói chuyện cũng rất hợp nhau nên trở thành bạn thân.

Còn về phía Mộc Thành thấy em mình hay đến đây lúc đầu anh cũng không bận tâm gì mấy vì anh biết con bé là đứa hiểu chuyện, sẽ không ra ngoài ăn nói lung tung. Nhưng dần dà anh để ý con bé thường hay nói chuyện với thằng Minh nên anh cũng có chút sinh nghi.

Một hôm trong giờ nghỉ trưa, anh gọi Minh đến hỏi.

“Cậu có vẻ thân với con bé Nhi nhà tôi nhỉ?”

Minh hiểu ý liền trả lời-“Mộc Thành thiếu gia nghĩ xa quá rồi, tôi nào dám có ý với tiểu thư.”-kèm theo đó là nụ cười ngượng ngạo.

“Tôi có nói gì đâu, chả qua lâu rồi không thấy con bé thân thiết với người khác giới nên tôi khá bất ngờ. Mặc dù trước đây học ở trường đại học con bé được rất nhiều người theo đuổi, nhưng con bé lại không để tâm cho lắm.”

“Vậy ý Mộc Thành thiếu gia là...?”-Minh nói nửa chừng thì ngừng lại.

“Nhà tôi cũng chẳng kén chọn gì, cậu cũng là người đáng hoàng mặc dù cậu đang làm trong cái tổ chức này, nếu được tôi mong cậu có thể giúp tôi trông chừng con bé.”-Mộc Thành thẳng thừng đề nghị.

Minh gật đầu chắc nịch - “Tôi hiểu rồi!”

Lão Trần mất tích chính có thể gọi là chủ đề “hot” trong giới ngầm, mấy hôm nay các băng đảng lớn nhỏ đều đang ra sức lực lợi từng góc ngách nhằm hy vọng tìm được chút tin tức gì đó từ lão Trần hoặc ít ra có thể tìm được manh mối của kẻ bắt cóc nhưng tất cả đều vô vọng...

Còn...

Linh ngày nào vẫn cứ quay lại nơi lần trước cô bị Uyên Nhi giam, ngồi từ sáng cho đến xế chiều rồi lại đi về. Cô đang đợi người đã bắt lão Trần đi...

Hôm nay cô quyết định đem theo đồ ăn, lều trại, chăn gối đến để ở mùa luôn qua đêm. Vì từ hôm lão Trần mất tích đến giờ chắc cũng đã gần một tuần...

Đêm...

Linh đang ngủ thì nghe tiếng sột soạt trong mấy lùm cây, cô mở rộng mắt, nhẹ ngồi dậy, tay với lấy cây súng để trên đầu.

Linh không bật đèn lên, chỉ im lặng lắng nghe từng cử động bên ngoài...

Bộp!

Có thứ gì đó bị ném xuống đất...

Liền sau đó là một loạt âm thanh vang đến giống như người ta đang đào đất.

Linh lợi dụng lúc đang ồn ào, nhẹ nhàng di chuyển ra khỏi lều...

Nhìn ra cửa sổ, thấy hai bóng đen đang hì hục đào đất để chôn cái gì đó xuống, cô tiếp tục tiến lại gần bọn chúng và...

Phập! Phập!

Hai mũi tiêm thuốc mê nhẹ nhàng tiêm vào hai tên đó cùng một lúc, bọn chúng ngã xuống bất tỉnh...
Chủ mưu thật sự là ai?

31. Chương 30: Lại Hôn

Hạ được hai tên đó như trở bàn tay, Linh tìm dây trói chúng lại, rút điện thoại gọi cho Phong...

Nửa đêm nhận được điện thoại của Linh, Phong tức tốc dẫn người đến chỗ của cô. Anh giao lại mọi việc cho Jason, còn anh thì lôi Tuyết Linh về, giáo huấn cho một trận nên thân vì dám liều mạng đi đêm.

Alice thấy tội nên can thiệp bênh vực cho Linh, chứ nếu không cô ắt hẳn sẽ vừa bị mắng vừa bị phạt.

Sáng hôm sau...

Sau khi xử lý xong mọi việc Jason đến báo cáo Hàn Phong. Đêm qua hai tên áo đen đó nhận được mệnh lệnh chủ nhân phải đem chôn một cái xác, còn cái xác đó không ai khác chính là lão Trần.

Mọi người trong tổ chức bàng hoàng- lão Trần đã chết!

Chỉ trong một ngày tin tức nhanh chóng lan truyền khắp thế giới ngầm, đâu đâu cũng xôn xao về tin động trời này.

“Con gái ta làm tốt lắm!”

“Mẹ đã quá khen rồi, con chỉ phẩy tay một cái cũng đủ giúp mẹ rửa hận.”

“Để xem lần này con nhỏ đó còn ai có thể bảo bọc được cho nó hay không!?”

“Bị gì mà ủ rũ thế nàng?”-Bạch Nhi ngồi xuống cạnh Tuyết Linh.

“Hàn Phong chết tiệt, hắn ý mình lại đại boss rồi đi ăn hiếp tôi à? Tôi chỉ là đi điều tra, hoàn thành công việc rồi lại bị ăn mắng, có ngon hắn ta tự đi mà làm.”-Tuyết Linh bực dọc tuôn ra một tràng.

“Cậu ta mắng em à?”-Mộc Thành đẩy ly trà đến trước mặt cô.

“Nặng lời luôn ấy chứ!”

“Lần này bị mắng đúng rồi còn than phiền gì nữa?” - Nhã Uyên từ đâu xuất hiện.

“Tôi biết chị theo phe anh ta rồi, khỏi bàn cãi.”-Tuyết Linh lườm thẳng Nhã Uyên một cái muốn lát mặt.

“Anh ấy nói cô biết mọi chuyện chưa?”-Nhã Uyên hỏi.

“Có nói đại khai!”-Tuyết Linh trả lời cho qua chuyện.

Ba mẹ bị bắt cóc, con tự nguyện hy sinh mình để chuộc cha mẹ thật ra cũng chỉ là màn kịch do các vị tiền bối tạo ra. Lão Trần cũng chỉ là bắt đắc dĩ đóng vai ác, còn cha mẹ của Tuyết Linh thì lặng lẽ rút khỏi thành phố, mai danh ẩn táng, giao Tuyết Linh lại cho Lão Trần chăm sóc. Dĩ nhiên màn kịch này dựng lên cũng vì Linh.

Lúc bị đưa về, Alice đã nhuộm mái tóc nâu của cô thành màu bạch kim, mắt cô vốn là xanh biển nhưng vì đi học thường hay đeo kính áp tròng có màu nên mọi người nhầm tưởng là màu đen, muốn thay đổi chỉ cần tháo kính áp tròng ra là được.

Từ đó Tuyết Linh được thay tên đổi họ nhằm che giấu thân phận đặc biệt của mình. Ngoài ra màn kịch này được dựng lên một phần cũng là do thù hận của đời trước vẫn chưa được giải quyết, kéo dài đến tận đời con cháu.

Thù hận đời này để lại cho đời sau, hận càng thêm hận mãi mãi cũng không thể giải quyết được.

“Linh xuống ăn cơm!”-Phong gọi.

“Không ăn!”

“Em muốn gì đây?”

“...”

Không có tiếng trả lời, Hàn Phong đành lên phòng xem tiểu công chúa như thế nào.

“Linh! Mau ra đây cho anh!”-Phong ra lệnh.

“Không! Muốn thì anh tự vào, cửa không khóa.”

Hàn Phong mở cửa vào xem, anh thấy Tuyết Linh đang ngồi trên bệ cửa sổ nhâm nhi cốc ca cao. Anh đến lấy cốc ca cao ra khỏi tay cô đặt xuống bàn, anh hỏi - “Tại sao không nghe lời?”

“Tại sao em phải nghe lời anh?”-Tuyết Linh cãi lại.

“Em không thể bắt trẻ con một chút à?”

“Em trẻ con đó thì sao? Anh là đồ ngốc, ngốc tối nổi không biết rằng em chỉ làm như vậy trước mặt anh. Còn anh, anh chỉ biết giữ khư khư cái bí mật vớ vẩn, anh chẳng quan tâm lý do vì sao em hành động như thế này hay như thế kia. Hàn Phong là kẻ ngốc nhất thế giới!”

Sau khi tuôn ra một tràng dài bức xúc, đôi mắt Linh bắt đầu hoe hoe đỏ, những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má cô.

Phong sững sờ...

“Nín đi!”-Anh kéo cô vào lòng nhưng cô vùng ra. Cô ngồi bệt xuống đất khóc như một đứa trẻ bị giành mất đồ chơi.

Phong nhẹ nhàng ngồi xuống lau nước mắt cho cô, nhưng lại bị cô hất tay ra.

“Em muốn gì?”-vẫn là câu hỏi cũ.

Linh đứng dậy trèo lên giường, quần chần kín mít, hồi lâu sau mới lên tiếng.

“Ra khỏi phòng em!”

Khuya...

Vì có nàng đói quá nên lén mò xuống bếp tìm đồ ăn lót dạ...

Ăn xong lại mò ra phòng khác thút thít một mình...

“Hàn Phong ngốc, đồ đáng ghét khó ưa! Hic!”

“Đêm hôm không ngủ lại xuống đây ngồi mắng anh à?” - Hàn Phong xuất hiện bất thành linh.

Tuyết Linh giật ngẩng đầu lên.

“Anh...”

Phong ngồi xuống cạnh cô, vươn tay kéo cô ngồi gọn vào lòng mình.

“Cả một buổi tối kiếm chuyện với anh chỉ vì anh mắng em hay vì anh không nói em biết sự thật?”

“Cả hai!”

“Vậy bây giờ muốn như thế nào đây?”

“Không muốn gì hết!”

“Em không muốn gì nhưng tôi thì muốn!”

Nói rồi liền ôm chặt lấy Linh, cúi xuống hôn cô...

Linh bất ngờ, ngẩng người ra vài giây, cảm giác khi môi chạm môi thời gian như ngừng lại...

Lát sau, anh buông cô ra... Mặc dù đây là lần thứ hai hôn nhau nhưng cô vẫn bị đơ như tượng đá.

“Anh... Anh...”

Phong nhìn cô, phì cười - “Nhìn em lúc này hài lắm biết không?”

Linh quơ lấy cái gối đánh vào người Phong - “Tên vô lại! Ai cho anh hôn em?!”

“Anh muốn thì hôn thôi!”-Phong chụp lấy cái gối ném sang một bên. Anh nhanh tay bế cô lên phòng - “Đi ngủ! Định ngồi đây khóc tới sáng à?”

“Bỏ em xuống!” - Linh vùng vẫy.

“Anh không phải kẻ ngốc! Bây giờ một là yên lặng hai là anh ‘ăn’ em luôn!”

Vừa nghe xong câu đó, Linh lập bị tức im lặng, ngoan ngoãn để Phong bế lên phòng ngủ.

Con nhỏ đó không xứng đáng ở bên cạnh Hàn Phong!

Tránh xa Tuyết Linh ra hoặc tôi sẽ nghiền nát cô!

32. Chương 31: Loạn

The Death bị một phen hoảng loạn sau cái ngày nhận được xác của Lão Trần. Mọi việc diễn ra trong tích tắc, mới mấy ngày trước còn gặp ông ta thì mấy ngày sau bị bắt đi, rồi sau đó chưa kịp tìm kiếm gì đã nhận được nhận lại cái xác lạnh ngắt.

Các băng nhóm nhỏ cũng được thả mà tung hoành, quây phá địa bàn của The Death. Mấy hôm nay tại các khu ổ chuột và các quán bar liên tục xảy ra đánh nhau. Chính quyền ở các địa phương cũng đã nhún tay vào ngăn chặn. Cứ đà này các tổ chức ngầm sẽ bị lộ.

“Người đứng đầu Blue Rose thì ra cũng chỉ là một đứa con gái. Vậy mà trước giờ bọn tao tưởng là ai ghê gớm lắm! Bọn mày mau xử hết đám này, nhớ chữa lại con nhỏ đó.”

Tức thì một đám đầu trâu mặt ngựa xông lên đánh nhau với đám người của Bảo Ngọc.

Không phải cứ lúc nào cũng có uy lực lớn là thắng trận. Bên Bảo Ngọc đang thất thế, người của cô trước đó vừa ẩu đả với một nhóm nổi loạn xong thì liền gặp nhóm người hung hăng này.

Trong lúc đánh nhau, tên cầm đầu của nhóm bên kia tóm được Bảo Ngọc...

“Dừng lại hoặc tiểu thư của bọn bây chết ngay tại chỗ!”

“Thả cô chủ ra!”-Lisa, một nữ quản gia của Ngọc lên tiếng.

“Vậy các cô nên tìm người để thay thế cho tiểu thư của mình... Bằng không...”-Hắn dùng bàn tay bẩn thỉu của mình vỗ vỗ lên má Bảo Ngọc.

“Bằng không như thế nào?”-Một giọng nói thanh thoát lạnh như băng phát lên.

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn theo hướng phát ra giọng nói đó.

“Lại thêm một đứa muốn chết à?”

“Trước khi nói câu đó mày hãy xem lại mày đang nói chuyện với ai!” - và sau câu trả lời đó tên cầm đầu kia ngã gục xuống đất.

Hắn bị bắn chết từ phía sau. Đám tay say bắt đầu run rẩy...

“Biến khỏi đây hoặc có kết cục như tên này!”-Một giọng nói của nam nhân vang lên.

Cả đám đầu trâu mặt ngựa ấy chỉ còn nước vắt chân lên cổ mà chạy.

“Không ngờ anh cũng có khí chất quá nhỉ?”-Tuyết Linh lườm Mộc Thành.

“Hàn Phong bảo anh rằng em không có dũng khí cầm súng bắn người nên anh phải làm thay thôi.”-Anh ta đáp.

Tuyết Linh đỡ Bảo Ngọc đứng dậy-“Không sao chứ?”

Ngọc lắc đầu-“Không sao! Tớ ổn!”

“Mọi người về thôi!”-Linh đỡ Ngọc đi.

“Đạo này chúng ta làm việc hơi lộ liễu nhỉ?”-Nhã Uyên từ tốn ngồi nhâm nhi mấy cái bánh quy.

Tuyết Linh ngồi đối diện Nhã Uyên, hai mắt chăm chăm nhìn cô.

“Làm gì nhìn cô ấy hoài vậy?”-Vũ Thiên hỏi.

Tuyết Linh không trả lời, tiếp tục nhìn...

Hàn Phong từ trong bếp đi ra, giơ hộp kem trước mặt Linh-“Giờ thì nhìn vào cái này!”

Tuyết Linh lập tức chớp lấy hộp kem, mục tiêu được chuyển từ Nhã Uyên sang hộp kem.

“Hai người nhàn rồi quá nhỉ?”-Hàn Phong nói vu vơ.

“Anh cũng biết ăn nói kiểu này à?”-Nhã Uyên trả lời bằng một câu đá đếu.

“Hai người nếu muốn giúp thì làm ơn nghiêm túc còn không thì lo đi hưởng tuần trăng mật của hai người đi!”-Tuyết Linh vừa ăn kem vừa nói.

“Sao em biết?”-Nhã Uyên ngạc nhiên.

“Đăng ký kết hôn rồi phải không?”-Linh hỏi ngược lại chứ không trả lời Uyên.

“Phải!”-Vũ Thiên và Nhã Uyên ngạc nhiên nhìn Tuyết Linh, còn Hàn Phong thì nhìn cô như sinh vật lạ.

“Hai chiếc nhẫn ‘chối loá’ ấy nói lên tất cả.” -Linh điềm nhiên trả lời.

Hàn Phong liếc nhìn vào tay của cặp tình nhân đối diện, họ đâu có đeo nhẫn.

“Sợi dây trên cổ.”-Linh nói.

“Vậy mà cũng nhìn ra à?”-Nhã Uyên bĩu môi.

“Chị cũng nên quần cô em gái ngang ngược của mình đi, nếu không sau này cô ta đem họa về đây thì khổ.”-Tuyết Linh làm mặt ngây thơ nói.

“Chuyện đó phải nói với người ngồi cạnh tôi!”-Nhã Uyên nhìn sang Vũ Thiên.

“Khoan! Cặp tình nhân các người đến đây làm gì?”-Hàn Phong này giờ vẫn chưa nói được vấn đề trong lòng.

“Xem xét tình hình thôi mà!”-Vũ Thiên trả lời.

“Vậy phiền đến tòa nhà tổ chức, đây là nơi riêng tư của chúng tôi.”-Hàn Phong rõ đang có ý đui người.

Nhã Uyên phì cười-“Anh quả thật rất nhỏ mọn!”

“Được rồi! Chúng tôi chỉ đến xem hai người có ổn không thôi, ngoài ra thì chúng tôi sẽ ở lại giúp mọi người đến khi nào việc này kết thúc thì thôi. Sau đó sẽ rửa tay gác kiếm, trở về sống một cuộc sống bình thường.”-Vũ Thiên nói.

Cả hai chào tạm biệt hai người đang ngơ ra như tượng đá rồi cùng đi về.

Sao tốt đột xuất vậy? Đó là những gì Phong và Linh đang nghĩ.

Cách vài hôm lại có vài băng nhóm nhỏ nổi loạn và cứ mỗi lần như vậy Mộc Thành, Vũ Thiên, Nhã Uyên, Bảo Ngọc, Thiên Ứng, Tuyết Linh, Hàn Phong đều phải thay phiên nhau đi giải quyết. Có khi bọn chúng nổi loạn cùng lúc ở nhiều khu vực khác nhau, cả bọn chia ra để giải quyết từng nơi. Chuyện nổi loạn này diễn ra hơn hai tháng trời thì...

Hôm nay Linh phải vào giải quyết một cuộc làm loạn trong khu ổ chuột... Tình cờ cô đã phát hiện ra kẻ chủ mưu của những cuộc làm loạn trong hai tháng qua...

“Uyên Nhi!”

“Bị mày phát hiện rồi à?”

“Đã biết từ đầu rồi!”

“Mày... Nếu không có mày tao đã có được tất cả những gì tao muốn rồi!”

Linh cơ bản không quan tâm những gì cô ta nói, với cô thì cô ta giống như phiên bản thứ hai của cô lúc cô mười lăm tuổi. Hung hăng, tham vọng, bông bột... Tất cả những gì ngu ngốc trước đây của Linh thì bây giờ cô thấy Uyên Nhi giống y như vậy.

“Mau đi đi!”-Linh nói.

“Đi? Mày đang thương hại tao à?”-Uyên Nhi cười trong cay đắng.

“Không! Đi khỏi thành phố này, sống một cuộc sống bình thường trước khi quá muộn.”-nói xong Linh quay lưng bỏ đi.

Về nhà Linh kể lại mọi chuyện cho Hàn Phong, sau đó rúc vào lòng anh tìm hơi ấm. Anh nhẹ nhàng ôm cô, khẽ nói-“Em không làm gì sai cả!”

“Ừm!”

“Ngày mai nghỉ ngơi đi, chuyện còn lại anh và mọi người sẽ lo liệu.”

“Ừm!”

Khi con người ta túng quẫn thì họ sẽ làm liều.

33. Chương 32: Gây Rối

“Mẹ à! Có phải đến lúc chúng ta lộ diện rồi không?”

“Phải! Đến lúc rồi!”

.....

“Cậu chủ! Có một vị phu nhân và một tiểu thư muốn gặp cậu.”-Jason thông báo.

“Tôi không tiếp!”

“Tôi nghĩ cậu muốn biết ai là người đã giết cha cậu!”-Giọng của một phụ nữ trung niên vang lên.

Phong rời mắt khỏi bàn làm việc, nhìn người phụ nữ đó, theo sau bà ta là một cô gái trạc tuổi anh.

“Mời ngồi!”-Hàn Phong đứng dậy.

“Cậu có thắc mắc tôi là ai không?”- Bà ta hỏi.

“Bà là ai không quan trọng mà mục đích bà đến đây quan trọng hơn.”-Anh trả lời.

“Không hổ danh là kẻ lạnh lùng, kiêu ngạo trong thế giới ngầm.”-Bà ta cười lớn một cách sảng khoái -“Vậy để tôi nói cậu biết kẻ đã giết cha cậu chính là tôi!”

“Nếu chỉ đến đây để nói điều nhảm nhí thì phiền bà về cho.”-Tuyết Linh đứng dựa lưng vào cửa, ngạo mạn nói.

“Chỉ là một đứa con gái mà dám hỗn xược như vậy ư?”-Bà ta cao giọng.

Lập tức cô gái trẻ kia cầm dao lao thẳng về phía Linh. Cô ta còn chưa kịp lại gần đã sững người lại. Linh đang cầm súng chĩa thẳng vào giữa trán cô ta.

“Đang ở địa bàn người khác thì nên biết thân biết phận một chút!”-Linh nói.

“Lưu Nguyệt Hoa! Mẹ con bà cũng có chút dũng khí chứ nhỉ? Nếu không làm sao dám tự thân chui vào hang hùm?”-Hàn Phong lạnh nhạt nói.

“Cậu nghĩ cậu làm được gì tôi?”-Bà ta vẫn giữ nguyên thái độ ngạo nghễ.

“Mục tiêu của bà vốn là tôi, đúng không?”-Linh hỏi.

“Mày là con gái của Lâm Thạch Hùng?” - bà ta quay ngoắt sang nhìn Linh, vẻ mặt kinh ngạc.

“Lão Trần không giết tôi, bà nghĩ ông ta cùng phe với bà à?”

“Lão ta chết cũng đáng thôi!” - bà ta tức giận.

“Mẹ! Chi bằng hôm nay chúng ta liều một phen, bắt con nhóc này về!”-con gái bà ta, Nguyệt Mỹ lên tiếng.

“Dám không?”-Hàn Phong chỉ nói hai từ nhưng cũng đã khiến hai mẹ con họ lạnh sống lưng.

Jason, Alice, Lith liền đập cửa xông vào, trên tay mỗi người đều cầm một khẩu súng.

“Jason tiến khách!”-Hàn Phong ra lệnh.

“Vâng thưa cậu chủ!”-Jason hạ súng-“Mời bà!”

Bà ta cùng con gái bỏ đi. Khi Nguyệt Mỹ đi ra khỏi cửa, Linh mới hạ súng xuống.

“Vậy là đang khiêu chiến à?”-Nhã Uyên buông một câu bình phẩm sau khi nghe Linh kể lại mọi chuyện.

“Chị lo mà đi tìm em gái của mình.”

“Cái đứa cùng cha khác mẹ đó sao tôi phải quan tâm, từ nhỏ chỉ giỏi gây rắc rối cho tôi. Nếu không có cô ta thì bây giờ tôi đã được sống như một đứa con gái bình thường rồi!”

“Cô ta cũng là nguyên nhân gây nên sự xáo trộn này!”-Hàn Phong chen ngang.

“Anh đang nói đỡ cho con bé này à?”

“Cô ấy là của tôi, không nói đỡ cho cô ấy thì nói đỡ cho ai?”

“Xì! Hai người các người làm tôi sồn da gà.”

“Chị tin tôi đuổi chị về không?”-Tuyết Linh bất mãn.

“Qua đây xin tí đồ ăn cũng không cho, tôi về, không cần đuổi!”

Nhã Uyên đi rồi Tuyết Linh mới nói chuyện với Hàn Phong.

“Anh cũng biết hai mẹ con nhà họ Lưu à?”

“Nói ra lại sợ em ghen.”-Anh cười.

“Nói đi, không ghen đâu!”-Tuyết Linh câu cổ Hàn Phong giở trò nũng nịu.

“Con gái bà ta từng học chung với anh, vả lại trước đây hai nhà có gặp nhau. Nguyệt Mỹ kia cũng từng muốn ve vãn anh.”

“Ai bảo anh ra đường sát gái quá làm gì?”-Tuyết Linh biểu môi.

“Anh có động chạm đến cô gái nào khác đâu trừ em.”-Hàn Phong vội thanh minh cho mình.

“Em không biết! Em chỉ biết là bây giờ cô ta vào danh sách đen của em rồi.”

“Rồi rồi!”-Hàn Phong thơm một cái vào má của Tuyết Linh-“Tiểu thư của anh à! Đừng có nổi nóng được không, sau này xử lí mọi chuyện xong rồi anh cho em toàn quyền xử lí cô ta.”

“Nói phải giữ lời!”

“Sẽ giữ lời!”-Anh lại hôn vào môi Linh một cái.

Làm nũng thành công, Linh đi ăn cơm rồi tắm rửa. Còn Hàn Phong thì bắt đầu dán mắt vào laptop làm việc.

“Nguyệt Mỹ! Con mau tìm cách bắt con nhỏ đó về đây cho ta!”

“Vâng, thưa mẹ!”

“Con gái của ả tiện nhân Dương Thanh Lam và tên khốn Lâm Thạch Hùng không ngờ vẫn còn sống.”-Nguyệt Hoa tức giận nói.

“Nếu muốn bắt Lâm Tuyết Linh vậy sao chúng ta không lấy Trương Bảo Ngọc ra làm mồi nhử?”-Nguyệt Mỹ đề nghị.

“Con nghĩ mình dễ dàng động vào con nhỏ tiểu thư họ Trương đó à?”

“Vậy mẹ nói xem muốn bắt được Lâm Tuyết Linh chúng ta phải làm sao?”

“Con gái ta thật không biết tính toán gì cả. Con không thấy tên nhóc Hàn Phong với con nhỏ đó có tình cảm à? Sao không trực tiếp dùng thẳng nhóc đó uy hiếp nó.”

“Muốn tiếp cận Trương Bảo Ngọc đã khó, nay mẹ bảo con tiếp cận tên Hàn Phong kia, chuyện này còn khó hơn lên trời.”-Nguyệt Mỹ nhăn nhó mặt mày.

“Con ngốc thế! Không biết dùng mỹ nhân kế à?”

Mắt Nguyệt Mỹ sáng rực lên-“Phải rồi nhỉ!”

Hai mẹ con cùng cười đắc ý... Nhưng họ đã sai lầm...

[Tác giả]: Hai mẹ con bà nói chuyện xong chưa để tui còn lấy đất diễn cho mấy anh chị kia nữa...?!

Mối hận truyền kỳ...

34. Chương 33: Bắn Khoăn

Gần cuối năm trời mưa lất phất, mọi người thường ở nhà nhiều hơn là đi ra đường vào những ngày thời tiết u ám như thế này.

Trời tối, dòng người thưa thớt dần, đâu đó trong những con hẻm nhỏ vang lên vài giọng nói the the của đám nghiện hút chút hay tiếng đánh nhau của vài tên côn đồ.

Nhã Uyên phóng xe chạy qua từng con hẻm, mặc kệ trong đó có chuyện gì đang xảy ra.

Gần qua khỏi con hẻm cuối cùng cô thấy một dáng người hốt hải chạy ra nhưng lại bị ai đó kéo vào trong hẻm.

Cô dừng xe, bước xuống, tay rút súng ra, chậm rãi tiến lại gần con hẻm nhỏ. Càng lại gần cô càng nghe rõ tiếng la thất thanh của một cô gái, tiếng la của cô gái này rất quen thuộc với cô - là Uyên Nhi.

“Cứu tôi với...cứu tôi với... Aaaaahhh...đừng mà...tha cho tôi đi...Aaaa...”

Tiếng la của Uyên Nhi càng lớn bọn côn đồ càng cười khoái chí...

Nhã Uyên cảm thấy thất lòng, không nghĩ ngợi nhiều, cô xông thẳng vào bắn liên mấy phát súng. Hai ba tên bị dính đạn, ngã khụy, mấy tên còn lại dừng hành động của mình, bọn chúng bực tức quay lại nhìn Nhã Uyên.

“Con nhỏ này ăn gan hùm à?!”-Một tên xông tới định đánh Nhã Uyên.

Pằng!

Hắn ngã xuống đất. Còn lại một tên...

Pằng!

Tên đó chưa kịp nhúc nhích đã bị tiến đi châu thổ tiên.

Nhã Uyên vội vã đỡ em mình dậy-“Nhi! Nhi!”

Uyên Nhi chỉ còn biết khóc và khóc, xong lại ngất đi. Nhã Uyên đành đưa cô về nhà riêng của mình.

“Cô đến đây để làm gì?”-Hàn Phong chẳng thèm ngẩng mặt lên nhìn Nguyệt Mỹ.

“Tôi đến để bàn việc.”-Cô ta ưỡng ẹo.

“Giữa tôi và cô có việc gì để bàn?”

“Sao không?”-Cô ta cười uỷ mị.

“Nếu cô còn lượn qua lượn lại trước mặt tôi thì đừng trách tôi vũ phu.”

“Tôi muốn anh đính ước với tôi chỉ cần cưới tôi, thì mọi người sẽ được bình yên.”

“Mơ tưởng!”

“Hừm! Anh nghĩ tôi không làm gì được mọi người xung quanh anh hay sao? Đặc biệt là Tuyết Linh!”

“Cô dám động vào một sợi tóc của cô ấy thì tôi sẽ xé xác cô ra.”

“Lời nói của anh không có tác dụng với tôi đâu! Hahaha!” - Cô ta cười ngạo mạn.

“Nếu anh muốn cô ta mù loà mãi mãi thì...”

Một câu nói bỏ lửng cũng làm cho người nghe hiểu ý đồ.

“Lưu Nguyệt Mỹ cô biến đi ngay!”-Anh gầm lên.

Nguyệt Mỹ có chút giật mình,cô ta bỏ về.

Hàn Phong mệt mỏi ngồi xuống ghế, tay vò đầu. Tại sao lại cứ nhắm vào Tuyết Linh? Tại sao ai cũng chỉ coi cô là một con chuột bạch để thí nghiệm? Tại sao vậy? Tại sao người con gái anh yêu chưa bao giờ được sống bình yên?

Hàng loạt câu tại sao cứ xuất hiện liên tục trong đầu Hàn Phong. Rốt cuộc khi nào mọi chuyện mới kết thúc đây?

“Linh! Cậu sao vậy?” - Bảo Ngọc lo lắng hỏi.

“Không sao!”

“Sao nhìn cậu trông rầu rĩ thế? Tên kia ăn hiếp cậu à?”-Bạch Nhi cũng hỏi.

“Không!”-Linh lắc đầu.

“Em ấy đã không muốn nói, mấy đứa có hỏi gì cũng vô dụng thôi.”-Mộc Thành chen vào cuộc nói chuyện.

Cả bọn im lặng nhìn nhau...

Tuyết Linh đang lo lắng về chuyện Nguyệt Mỹ kia tự dừng lại đòi cưới Hàn Phong, cô ta còn lấy cô ra uy hiếp Hàn Phong. Mặc dù bây giờ đang an toàn nhưng ai biết được cô ta giả trò giấu cô đi thì sao? Lúc đó Hàn Phong bị mắc bẫy của cô ta rồi. Hơn nữa cô ta còn biết rõ con mắt của cô có tật nữa. Như vậy chẳng phải càng thêm áp lực cho Hàn Phong sao?

“Linh à! Có chuyện gì cũng phải nói cho mọi người biết, có được không?”-Mộc Thành đặt tay lên vai Tuyết Linh vỗ vỗ vài cái như động viên.

Tuyết Linh gật đầu.

“Được rồi anh về đây! Nhi em ở lại nhà Bảo Ngọc được không?”

“Đương nhiên là được!”-Bạch Nhi cười tít mắt.

Mộc Thành vừa đi được một lúc, Tuyết Linh như nhớ gì đó, cô hỏi hai người còn lại - “Hai cậu có ai biết nhà của Nhã Uyên không?”

“Tớ biết! Có chuyện gì à?”-Bảo Ngọc ngu ngơ trả lời.

“Đi thăm Uyên Nhi!”

Hai nàng kia ngây ngốc nhìn nhau...

Nhà Nhã Uyên_____

“Mấy nàng đến đây ắt hẳn có chuyện gì phải không?”-Nhã Uyên niềm nở đón khách.

“Thăm em gái chị.”-Linh trả lời.

Sắc mặt Nhã Uyên đột nhiên có chút buồn thoáng qua.

“Chị sao vậy?”-Bạch Nhi tinh ý phát hiện vấn đề.

“Con bé tỉnh dậy được gần một ngày rồi nhưng không ăn uống gì, chỉ nằm trong phòng khóc lóc.”

“Mấy tên làm nhục cô ấy chị bắn chết hết rồi à?”-Tuyết Linh hỏi.

Nhã Uyên gật đầu “Ừ!”

“Biết bọn chúng thuộc băng nhóm nào không?”-Linh tiếp tục hỏi.

“Đã xử hết mấy băng đó từ lâu rồi, chỉ là bây giờ con bé khó có thể hồi phục lại.”

Nhã Uyên dù nhiều lúc ngoài miệng nói không ưa em mình nhưng trong lòng lúc nào cũng lo lắng cho em gái. Luôn âm thầm theo sau bảo vệ em mình. Nhưng cô em gái thì không biết điều đó, ba lần bốn lượt đều gặp phải rắc rối khiến Nhã Uyên lo lắng phải chạy tới chạy lui lo cho em mình.

“Bọn em lên xem cô ấy thế nào được không?”-Bạch Nhi hỏi.

“Mấy đứa lên đi!”

“Hai cậu lên trước đi, tớ nói chuyện với Nhã Uyên một chút.”

Hai nàng kia gật đầu.

“Chuyện lần này có thể do Nguyệt Mỹ.”-Tuyết Linh vào thẳng vấn đề

“Chị biết!”

“Nếu em đi, không chừng cô ta sẽ tha cho mọi người.”

“Em điên à? Đôi mắt của em là do Hàn Phong và Mộc Thành cố gắng tìm cách chữa khỏi, những người khác kể cả lão Trần cũng phải diễn kịch để bảo vệ em. Bây giờ em mà đi chẳng phải công sức của mọi người bấy lâu nay trở thành công cốc.”

“Nhưng em...” - Tuyết Linh chưa nói hết câu đã bị Nhã Uyên chặn lại.

“Em đừng nghĩ nhiều, mọi người sẽ có cách giải quyết thôi!”

“Ừm!”-Linh gật nhẹ đầu-“Vây em lên thăm Uyên Nhi!”

“Ừ! Em lên đi!”

Lâm Tuyết Linh à! Nếu mày muốn trách thì hãy trách người cha bội bạc của mày đã phản bội lại tình cảm của tao.

Bà điên rồi!

35. Chương 34:bị Gài Bẫy!

Hôm nay, Hàn Phong gặp một tên cầm đầu một nhóm nhỏ thường xuyên gây náo loạn trong các quán bar.

Hắn bảo hắn là người chuyển lời của Nguyệt Mỹ, hắn nói nhăng nói cuội một hồi cuối cùng cũng lòi ra mục đích là muốn Hàn Phong ngồi uống rượu với hắn một lần.

Hàn Phong thì lại ghét những nơi ồn ào chỉ khi nào bắt đắ dĩ cần thiết mới phải vào thôi, mà tình huống hiện giờ chẳng có gì gọi là cần thiết nên anh phớt lờ hắn.

Cùng lúc đó Jason báo tin rằng Tuyết Linh bị Nguyệt Mỹ bắt mất, thế là Hàn Phong đành phải ngồi uống rượu với hắn.

Uống được hồi lâu anh cảm thấy vô cùng kỳ lạ, đến lúc này anh chợt nhận ra mình đã bị mắc bẫy, trong rượu có thuốc mê. Anh ngất đi...

Trong khi đó...

Pằng!

Linh chìa súng thẳng vào Jason, tay dứt khoát bóp cò, giết chết kẻ phản bội.

Cô vội vã báo tin cho Bảo Ngọc, Nhã Uyên, Bạch Nhi, Mộc Thành, đồng thời cử Alice và Lith lùng khắp các quán bar để tìm Hàn Phong.

Sáng ngày hôm sau.

Vừa tỉnh dậy cô nhận được email từ một địa chỉ lạ...

Là một đoạn video clip ngắn, Linh mở lên xem... Cô thất thần... Trong đoạn video ấy là Hàn Phong đang nằm ngủ với Nguyệt Mỹ, trên người cả hai không một mảnh vải che thân...

Linh bắt đầu sợ hãi...

Hàn Phong! Anh sẽ không làm vậy đâu đúng không?

Cô tự trấn tĩnh mình, tay gấp mạnh màn hình laptop xuống để không phải thấy những hình ảnh dơ bẩn kia.

Tâm trạng nửa thất thần nửa tỉnh táo, không nghĩ ngợi nhiều, Linh lấy xe lao qua nhà của Nhã Uyên.

“Chuyện gì vậy?”-Vũ Thiên khẽ hỏi Nhã Uyên.

“Chẳng biết, mới sáng qua đây đã lấy hết rượu nhà em ra uống.”

Mộc Thành đang cố gắng giật lấy mấy chai rượu ra khỏi người Linh nhưng vô dụng.

“Anh... Ừc... Anh có quyền gì... Mà... Ừc... Không cho em uống?” - Linh vừa nắc cựa vừa nói.

“Em uống rượu không tốt!”

“Mặc kệ em!”

“Hàn Phong đâu sao để con bé như vậy?”-Mộc Thành lại quay sang hỏi Alice.

“Tôi và Lith cũng chỉ mới vừa tìm ra tin tức của cậu chủ. Cậu ấy đang trên đường đến.”-Alice trả lời.

“Linh như vậy, nguyên nhân chỉ có thể là vì Hàn Phong.”-Bảo Ngọc kết luận vấn đề.

“Vậy nếu Hàn Phong đến đây thì chẳng khác nào chúng ta đang giúp Linh gây án mạng.”-Thiên Ưng nói thêm.

“Cậu nói vậy nghĩa là sao?”-Mộc Thành hỏi lại.

“Khi nào anh ta đến mọi người sẽ hiểu.”-Thiên Ưng nói kèm theo cái lắc đầu đầy đau khổ.

Hồi sau khi Hàn Phong đến...

Tuyết Linh giờ đã say mềm nhưng vẫn còn sức lực để quây banh nhà của Nhã Uyên.

“Anh làm gì cô ấy thế hả?”-Bảo Ngọc khó chịu nhìn Hàn Phong.

“Bị lừa!”

Mọi người mắt chữ A mồm chữ O nhìn chằm chằm vào Hàn Phong sau khi nghe anh trả lời.

“Jason đâu?”

“Linh bắn chết hắn rồi!”-Alice trả lời.

Trước giờ muốn Tuyết Linh cầm súng bắn người thật sự rất khó, trừ khi là tự vệ nhưng lần này anh thật sự bất ngờ.

Dù say nhưng vẫn còn ý thức, nghe được giọng Hàn Phong loáng thoáng sau lưng, Linh loạng choạng đi ra, trên tay cầm một chai rượu.

Và...

Linh đổ hết chai rượu lên người Hàn Phong. Trước cảnh tượng này mọi người chỉ còn tròn mắt nhìn hai kẻ không được bình thường kia.

Phong đứng đó, mặc cho Linh đổ rượu từ trên đầu mình xuống.

“Người anh bắn rồi, mau đi tắm đi.”-Linh nói.

Hàn Phong nhìn Nhã Uyên-“Cho tôi mượn đồ sạch và phòng tắm.

“Ừ! Anh vào phòng tắm ở góc phải đi, tôi tìm đồ sạch cho anh.”-Nhã Uyên nháy mắt với Vũ Thiên. Anh ta hiểu ý liền nhanh chóng chạy đi tìm quần áo sạch.

Đợi Hàn Phong vào phòng tắm rồi, Linh mới lên tiếng-“Nhà chị còn phòng tắm nào nữa không?”

“Còn một cái trên lầu.”

“Cho em mượn luôn.”

Bây giờ thì Tuyết Linh trông hoàn toàn tỉnh táo, cứ như cô chưa hề uống một chút rượu nào.

Sau khi hai kẻ không bình thường tắm xong, cả hai đều ngồi ở sofa chẳng ai nói chuyện với nhau.

Mọi người hiểu ý liền nhường không gian riêng cho hai người họ.

“Cần anh tắm lại lần nữa không?”-Hàn Phong mở lời.

“Không!”-Tuyết Linh quay qua, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Phong-“Em hỏi anh đã làm gì?”

“Là bị gài bẫy, anh không thất hứa.”

Linh đấm một cái vào mặt anh.

“Sao không đánh lại em?”-Cô hét lên.

“Anh không thể!”

Linh nhào vào lòng Phong, òa khóc.

“Là anh không tốt, anh xin lỗi!” - Phong vỗ về Linh.

“Hàn Phong là kẻ ngốc nhất thế giới!”

“Ừ anh là kẻ ngốc!”-Anh chùi nước mắt cho cô.

“Anh là kẻ khó ưa!”

“Em không ưa anh cũng được, chỉ cần em biết anh yêu em.”

“Kẻ kiêu lời như anh cũng biết dỗ ngọt người khác à?”

Anh không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô.

Linh nhướn người lên, hôn vào môi anh...

Trên lầu...

“Chúng ta rình mò như vậy thật không tốt.”-Bảo Ngọc cười cười nói.

“Tốt hay không tốt cũng đã nhìn rồi, thôi thì đã xem phải xem cho hết. Dù gì cũng là phim hàn xẻn miễn phí.”-Nhã Uyên nói.

“Chị là người lớn mà...”

“Hai kẻ già nhất đám còn chăm chú xem, chị ta nói vậy cũng đúng thôi.”-Thiên Ưng thở dài.

“Alice cũng đang nhìn đó thôi, em trách bọn anh sao mà được.”-Mộc Thành cũng tiếp lời.

Bảo Ngọc lắc đầu,Haiz~

Nếu còn yêu chắc chắn sẽ gặp lại...

36. Chương 35: Anh Trai

“Đau không?”-Linh chạm nhẹ vào vết bầm trên mặt Phong.

“Em nghĩ đau không?”

Linh không nói không rằng, cô đột ngột rướn người lên, tay câu cổ anh kéo anh cúi xuống gần mình.

“Đừng phá nữa, không phải em bảo đói sao, phá như vậy làm sao anh nấu cho em ăn?”

“Sao lúc đó không tránh?”

Anh chỉ cười, rồi đẩy cô ra ngoài phòng khách-“Ra đây đợi anh làm xong rồi ăn!”

“Con gái ta làm tốt lắm!”

Nguyệt Mỹ mỉm cười kiêu ngạo-“Phen này xem cô ta có chịu được hay không?”

Vừa lúc đó một tên đàn em vào báo cáo với Nguyệt Hoa.

“Thưa phu nhân, có một tên lạ mặt muốn gặp bà.”

“Hắn có nói hắn tên gì không?”

“Thưa là không!”

“Vậy ta không tiếp!”

Tên đàn em đó nói tiếp-“Nhưng hắn nói hắn biết rõ về cô gái tên Tuyết Linh, hắn muốn hợp tác với bà.”

Nguyệt Hoa ngẫm nghĩ một hồi cuối cùng cũng gật đầu đồng ý tiếp chuyện với kẻ lạ mặt kia.

“Chào Lưu phu nhân!”-Một tên nam nhân bước vào, trông hắn trạc tuổi Nguyệt Mỹ, con gái bà.

“Cậu nói cậu biết rõ về Lâm Tuyết Linh?”

“Phải! Rất rõ.”

“Hừm! Tôi nghĩ phải có lý do gì đó cậu mới hợp tác với tôi chứ nhỉ?”

“Phu nhân quả thật rất tinh ý, dĩ nhiên phải có điều kiện trao đổi chứ.”-Anh ta trả lời.

“Vậy điều kiện của cậu là gì? À mà điều kiện gì cũng được chỉ cần nó vừa sức với tôi, còn không thì sẽ không trao đổi gì hết và cũng không hợp tác.”

Anh ta cười đầy ẩn ý-“Bà yên tâm, điều kiện của tôi cũng rất dễ.”

“Vậy mau nói đi!”

“Nếu hợp tác thành công thì tôi muốn bà giữ lại mạng cho Tuyết Linh, ngoài ra thì tôi muốn con gái bà làm vợ tôi.”

“Giữ mạng cho cổ ta thì được nhưng...” - Nguyệt Hoa im lặng.

“Tôi đồng ý!”-Nguyệt Mỹ lên tiếng trả lời thay mẹ mình.

Nguyệt Hoa có hơi ngạc nhiên-“Con chắc là đồng ý?”

“Con chắc chắn, thưa mẹ!”

“Được nếu vậy thì hợp tác vui vẻ!”-Anh ta chìa tay ra.

Nguyệt Mỹ bắt tay anh ta thay mẹ mình.

Anh ta định về thì Nguyệt Hoa gọi giật lại-“Khoan đã! Cậu tên gì?”

“Lâm Thạch Minh.”

.....

Điện thoại Linh kêu títt títt vài tiếng báo hiệu có tin nhắn đến.

Cô lười nhác cầm điện thoại lên xem...

[Chào em gái!]

Là từ một số điện thoại lạ gửi đến, nội dung tin nhắn tuy chỉ vồn vện có ba chữ nhưng cũng khiến người nhận có linh cảm chẳng lành.

Linh nhấn gọi vào số điện thoại đó nhưng...

“Thuê bao quý khách...” - vừa nghe được vài chữ đầu Linh đã ngắt máy, người bên kia đã nhanh hơn cô một bước, có lẽ hắn đã khóa sim điện thoại lại rồi.

“Làm gì ủ rũ thế?”-Bảo Ngọc đặt đĩa sandwich lên bàn.

“Tớ ước gì tớ chưa từng được sinh ra!”-Linh lẩm nhẩm.

“Sao lại nói vậy?”

“Mọi chuyện như thế này chẳng phải là vì tớ hay sao?”

“Cô bạn ngốc của tôi à! Đâu phải là do cô, cô cũng đâu biết chuyện gì đâu. Chỉ là do mấy vị tiên bói gây loạn rồi chúng ta hưởng hậu quả thôi, nghĩ nhiều làm gì?!”-Vừa nói Bảo Ngọc vừa dí dí ngón tay lên trán Tuyết Linh.

Tuyết Linh thở dài một tiếng-“Có lẽ vậy!”

Vừa đúng lúc Thiên Ứng đến-“Hai nàng này thư thả nhỉ, Uyên Nhi hoá điên ở nhà bà Nhã Uyên kìa!”

“Anh/cậu nói gì?”-Tuyết Linh và Bảo Ngọc đồng thanh.

“Shock tâm lí nặng, bây giờ cô ta hoá điên rồi.”-Thiên Ứng trả lời.

“Sao lại đến nỗi như vậy?”-Bảo Ngọc sững sốt.

“Tớ đi qua chỗ Nhã Uyên.”-Tuyết Linh vội lấy cái áo khoác rồi chạy ào ra cửa.

Bảo Ngọc chạy ra theo nhưng không kịp, Thiên Ứng đành chờ cô chạy theo Tuyết Linh.

.....

“Aaaaahhh...! Mấy người là ai? Buông tôi ra!”-Uyên Nhi vùng vẫy trên giường không cho bác sĩ tiêm thuốc an thần cho cô.

Cô ta quậy tung cái phòng, khiến mọi thứ hỗn loạn.

“Ý! Mặt ông nhìn mắc cười quá! Hahaha!”-cô ta đổ mực và màu nước khắp nơi, xong lại vẩy màu lên người mấy cô y tá và ông bác sĩ. Đạt được mục đích, cô ta ngồi cười “hì hì” một cách ngớ ngẩn.

Nhân cơ hội cô ta ngồi im, một cô y tá bắt được cô ta, mấy người còn lại ào đến đè chặt cô xuống giường để tiêm thuốc an thần cho cô.

Sau một hồi vung vẩy, cô ta bắt đầu mệt, bây giờ ông bác sĩ mới có thể chích thuốc cho cô.

Cuối cùng Uyên Nhi cũng ngủ, mấy người y tá cùng với ông bác sĩ thở phào nhẹ nhõm, họ thu dọn đồ rồi ra ngoài nói chuyện với Nhã Uyên.

Sau cuộc nói chuyện, Nhã Uyên có vẻ trầm tư, bác sĩ cùng y tá thì ra về. Lúc họ về cũng là lúc Tuyết Linh, Bảo Ngọc, Thiên Ứng đến.

“Cô ấy sao rồi?”-Tuyết Linh là người chạy vào nhà đầu tiên.

Nhã Uyên mệt mỏi nói-“Có thể phải đưa con bé vào trại.”

“Không thể nào! Mới mấy hôm trước còn bình thường mà?”

“Con bé bắt đầu có biểu hiện lạ khoảng vài hôm, đến hôm qua thì bắt đầu quậy phá và hôm nay thì...”-nói đến đây Nhã Uyên dừng lại.

“Vậy chị định làm gì?”-Bảo Ngọc hỏi.

“Có lẽ chị phải đưa con bé vào trại.”

Ba người nhìn nhau rồi cùng nhìn Nhã Uyên.

“Chị chắc không?”-Tuyết Linh nhẹ giọng hỏi.

“Chị cũng đâu còn cách nào khác.”

Trong lúc bốn người đang nói chuyện, ở ngoài cổng có một chiếc xe màu đen đỗ lại. Người đàn ông ngồi trong xe nhìn vào nhà Nhã Uyên được một lúc thì chạy xe đi...

Nếu... Một ngày nào đó anh không còn bên cạnh em nữa thì em đừng khóc có được không?

37. Chương 36: Ác Mộng. Rời Xa...

“Phong! Phong!”-Tuyết Linh nằm mơ thấy ác mộng, cô liên tục gọi tên Hàn Phong.

“Linh! Tuyết Linh! Tuyết Linh!”-Hàn Phong vỗ vỗ vào mặt cô vài cái-“Em sao vậy? Linh!”

“Hơ!”-Tuyết Linh choàng tỉnh, người cô nhể nhại đầy mồ hôi.

“Em không sao chứ?”-Hàn Phong lo lắng hỏi.

“Em... Em không sao!”-Tuyết Linh nhào vào người Hàn Phong, anh ôm cô vỗ về.

“Em mơ thấy gì à?”

“Ừ!”-mắt Tuyết Linh ngấn nước, cô ngược lên nhìn Hàn Phong-“Em mơ thấy mình bị người ta chĩa súng vào người, anh đỡ đạn cho em.”

“Không sao đâu, mơ thôi mà!”-Hàn Phong xoa đầu cô.

“Nhưng lờ...”-chưa kịp nói hết câu, làn môi của Phong đã gián xuống môi Linh.

Sau một vài giây ‘ngọt ngào’ Phong buông Linh ra, vỗ cho cô ngủ...

Sáng hôm sau...

“Cậu chủ, cậu có khách!”-Alice vẫn từ tốn như mọi khi.

“Mời khách vào!”

Từ ngoài hành lang, một chàng trai khôi ngô tuấn tú chậm rãi bước vào phòng làm việc của Phong.

“Cho hỏi anh là...?”

“À! tôi là anh trai cùng cha khác mẹ của Tuyết Linh, nghe bảo con bé đến đây nên tôi đến để ‘đưa’ con bé về.”-Lâm Thạch Minh nói.

“Ra là anh của mèo con, sao trước giờ tôi chưa nghe nói đến anh nhỉ?”

“Không phải lúc này thôi...” - Thạch Minh còn chưa nói hết câu, Bảo Ngọc hùng hổ xông vào.

“Anh ta là người xấu, anh còn nói chuyện với anh ta làm gì?”

“Sao cô bé lại nói tôi như vậy?”-Thạch Minh vẫn giữ nguyên sự lãnh đạm.

“Từ lúc Tuyết Linh học cấp hai đến bây giờ, chính anh là người phá hoại cuộc sống của cô ấy. Bây giờ còn có gan đến nhận họ hàng à?”

“Tôi nghĩ có chút hiểu lầm rồi!”-Thạch Minh nói.

“Không có sự hiểu lầm nào đâu, trừ khi anh nói dối.”

“Hai người muốn cãi nhau thì ra ngoài đi, đừng ở đây làm phiền Hàn Phong.”-Tuyết Linh cầm một tập hồ sơ đi vào.

“Chào em gái! Lâu rồi không gặp.”-Thạch Minh nở nụ cười kỳ lạ.

“Anh đến đây làm gì?”-Tuyết Linh lạnh nhạt hỏi.

“Em không định về nhà à?”

“Tôi từ lâu vốn đã là một kẻ lang thang, anh nói ‘nhà’ ở đây là gì?”

“Em không định về với ba à?”

“Không phải đã nói rồi sao, tôi là kẻ lang thang không nhà không người thân. Gia đình hiện tại của tôi chính là những người ở đây. Anh mau về đi!”

Cạch!

Hai cây súng chĩa thẳng vào đầu Thạch Minh.

“Mời anh về cho!”-Bảo Ngọc đuổi thẳng.

“Được thôi!”-Anh ta bỏ về.

.....

Mọi chuyện vốn đang rối nay lại rối thêm. Tuyết Linh trốn trong phòng không nói chuyện với ai kể cả Hàn Phong.

Sự xuất hiện của Lâm Thạch Minh khiến cho mọi người vô cùng bất ngờ. Vốn dĩ trước giờ Tuyết Linh chưa hề thừa nhận rằng mình có anh trai vậy mà bây giờ lại xuất hiện một kẻ tự nhận là anh cô, còn nói muốn đưa cô về với ba trong khi cô và ba mẹ vốn đã lạc nhau năm năm trời.

Tối đến, Tuyết Linh nhẹ nhàng qua phòng Hàn Phong. Anh đã ngủ rồi...

Cô chậm rãi đến bên giường Hàn Phong, cúi xuống hôn anh.

“Sau này đừng nhớ đến em nữa, được không?”

Cô bật dậy định bỏ đi thì bị một bàn tay giữ lại, kéo cô ngã xuống giường.

“Em nói quên dễ lắm nhỉ?”

“Phong! Buông em ra!”

“Không!”

“Phong!”

“Chưa có sự cho phép của anh, em không được đi đâu hết.”

Linh không nói không rằng, đột nhiên hôn Phong. Sau nụ hôn đó, anh ngất đi, cô rời khỏi giường để lại sợi dây chuyền có lồng một chiếc nhẫn.

.....

“Lưu Nguyệt Hoa tới đến rồi!”-Tuyết Linh liên tục đập cửa nhà Họ Lưu.

Cửa mở ra, người chào đón cô không phải hai mẹ con nhà họ Lưu mà là Thạch Minh.

“Là anh!”

“Chào em gái!”-Anh ta cười đều.

“Kẻ khốn nạn như anh không xứng đáng làm con nhà họ Lâm!”

“Em cũng đã đến nơi rồi, còn mắng chửi gì nữa? Mau vào trong đi!”

Tuyết Linh đi theo anh ta...

Cô bị giam trong phòng kín đã hơn một ngày. Tới bữa ăn sẽ có người đem cơm đến cho cô ăn, cô muốn thay đồ thì sẽ có người mang đồ đến để cô thay. Cho đến tối ngày thứ ba cô bị giam lỏng...

Thạch Minh bất ngờ xông vào phòng cô kéo cô đi.

“Chuyện gì vậy?”

“Người yêu của em đến rồi!”

Hàn Phong!

Tuyết Linh vội hất tay Thạch Minh ra.

“Nếu em không đi theo anh hẳn sẽ bị giết!”

“Cùng lắm chúng tôi chết chung!”-Tuyết Linh cứng rắn trả lời.

“Vậy tao giết mày bây giờ luôn!”-Thạch Minh nổi điên lên, hắn rút súng bắn Tuyết Linh.

Pằng!

Phát đầu tiên hắn bắn hụt.

Pằng! Pằng! Pằng!

Hắn bắn liên tiếp vào Linh, dù có linh hoạt cỡ nào cô cũng bị bắn trúng, tuy không phải bộ phận nguy hiểm nhưng trong tình thế như thế này thì khá bất lợi cho cô.

“Xem mày còn chạy đi đâu!”

Pằng!

Phát súng này đã bắn trúng đích nhưng người dính đạn không phải Tuyết Linh mà là Hàn Phong.

“Phong! Phong!”-Tuyết Linh gào khóc lên như một đứa trẻ.

Thạch Minh bỗng nhiên cười lên như kẻ đại.

“Hahaha! Hắn chết rồi! Haha!”

Tuyết Linh cầm lấy cây súng trong tay Hàn Phong nhắm vào tứ chi của Thạch Minh mà bắn.

Hắn ngã vật ra sàn, nằm co giật, thì ra trước đó hắn đã uống thuốc độc.

“Hàn Phong! Hàn Phong! Anh mau tỉnh lại đi!”

.....

“Bác sĩ bảo vết thương chỉ cách tìm khoảng hai xen ti mét, xem nữa là nguy hiểm đến tính mạng!”-Nhã Uyên nói cho mọi người đang chờ ở ngoài biết.

“Con bé Tuyết Linh chạy đi đâu rồi?”-Vũ Thiên ngó nghiêng xung quanh.

“Cô ấy đi rồi!”-Thiên Ứng ẵm Bảo Ngọc đi vào.

“Bảo Ngọc bị gì vậy?”-Bạch Nhi lo lắng hỏi.

“Tuyết Linh đánh ngất cô ấy!”

“Vậy con bé đi đâu rồi?”-Mộc Thành bắt đầu cảm thấy bất an.

“Đi rồi! Cô ấy chỉ để lại cho Hàn Phong cái hộp này!”-Thiên Ứng đưa cho Mộc Thành một cái hộp nhỏ bằng gỗ.

Mọi người bỗng nhiên trầm mặc...

.....

Sau khi Bảo Ngọc tỉnh dậy, cô nàng khóc nức lên cả buổi. Rồi mấy hôm sau Hàn Phong tỉnh dậy sau ca phẫu thuật, Mộc Thành đưa anh cái hộp của Tuyết Linh, anh không xem chỉ để đó.

Vài tháng sau, khi mọi chuyện đã ổn định, Bảo Ngọc trở nên trầm tư hơn. Hàn Phong thì trở lại như trước đây, lạnh lùng, tàn nhẫn và cực kỳ ghét phụ nữ...

Trái đất tròn, chúng ta nếu có duyên thì sẽ có ngày gặp lại...

Tìm hạnh phúc...

38. Chương 37: Kết Thúc

3 năm sau...

“Hàn Phong đâu rồi?”-Nhã Uyên hỏi.

“Cậu ta chưa đến đâu!”-Mộc Thành trả lời.

“Không phải chứ! Em đã nói là lễ đính hôn của em không được thiếu ai mà!” - Bạch Nhi nhăn nhó.

“Anh ấy lúc nào chả bận thôi thì lần này không có anh ấy thì đến lúc làm tiệc cưới chúng ta lại mời anh ấy lần nữa.”-Minh xoa đầu Nhi.

“Thiệt tình! Đành thôi vậy, dù gì cô ấy cũng không có đây, anh ta đến cũng chẳng vui hơn.”-Nhi biểu môi.

3 năm trước sau khi Hàn Phong được đưa vào bệnh viện, Bạch Nhi cùng Bảo Ngọc và Thiên Ứng tóm được hai mẹ con nhà họ Lưu. Hai mẹ con bà ta bắt Tuyết Linh nhằm mục đích để thử nghiệm thuốc trên con người nhưng chưa kịp thử thì Hàn Phong đã tìm đến tận nhà. Còn về con người tự nhận là anh của Tuyết Linh, anh ta vì làm ăn thất bại nên làm liều đi bán ma túy, bị truy đuổi nên tìm đến cô em cùng cha khác mẹ của mình để đổ hết tội lên đầu cô.

Tuyết Linh bỏ đi vì cô sợ rằng nếu cô còn ở đây thì mọi người sẽ gặp rắc rối...

3 năm trôi qua mọi người lòng xục tất cả mọi nơi gần như là tìm gần hết cả Trái Đất nhưng cô vẫn biệt tăm biệt tích.

Hàn Phong từ khi hồi phục thì bắt đầu lao vào làm việc, chẳng chịu để tâm đến mọi thứ xung quanh... Nhưng ai cũng biết rằng anh rất đau, người mình yêu tự nhiên bỏ đi chẳng nói gì chỉ để lại một cái hộp gỗ làm tín vật kỷ niệm, còn gì đau bằng việc này?

Còn một người chúng ta vẫn chưa nói đến, đó là Uyên Nhi.

Từ năm đó cô ta trở nên điên điên khùng khùng, mấy tháng nay bỗng nhiên tỉnh táo trở lại nhưng vì bị shock nặng nên hiện tại vẫn còn bị trầm cảm chưa khỏi, nhưng ít ra cũng không gây phiền toái cho mọi người.

“Chúc hai người hạnh phúc!”-Uyên Nhi tặng cho họ một đóa hoa lớn.

“Cám ơn cô!”-Bạch Nhi nhận lấy đóa hoa.

“Cô cũng mau bình phục để mọi người yên tâm!”-Minh nói thêm.

“Cám ơn cậu! Tôi sẽ cố!”-Uyên Nhi cười.

“Chúng tôi còn tiếp khách, cô qua bàn khách kia ngồi chơi đi!”

“Ừm!”

.....

.....

.....

“Oa... Oa...!”-Một đứa trẻ đang ngồi khóc trong công viên với mẹ nó.

“Được rồi! Đừng khóc nữa, mẹ mua cái bong bóng khác cho con!”

Đứa bé vẫn không chịu, nó khóc to hơn.

Từ xa một cô gái tóc nâu đi lại trên tay cầm một cái bong bóng khác.

“Sao em khóc vậy?”

“Cái bong bóng của nó bay lên trên cây rồi, tôi vỗ mãi nó không nín.”-Bà mẹ thở dài.

“Vậy à! Để chị lấy cho em được không, nhưng trước tiên em phải nín khóc cái đã!”-Cô gái đó nhẹ nhàng nói.

Thằng bé nghe vậy liền nín.

“Em cầm giúp chị nhé!”-Cô gái tóc nâu đưa cái bong bóng cô đang cầm trên tay cho thằng nhóc.

Cô gái trèo lên cây, giúp thằng nhóc lấy cái bong bóng xuống.

“Rồi nhé! Đừng mít ướt với mẹ nữa nhé!”

“Em cảm ơn chị! Em trả chị nè!”-Thằng nhóc hồn nhiên nhận lại bong bóng của mình rồi trả lại cho cô gái cái bong bóng của cô.

“Chị không chơi nữa, cho em đó!”

“Em cảm ơn chị nha!”

Người mẹ cũng rói rít cảm ơn cô gái rồi dẫn con mình đi. Đợi khi hai mẹ con kia đi xa cô mới xòe bàn tay trái của mình ra xem.

“Haiz ~ lại bị thương nữa rồi!”

Cô gái đó thở dài, ngồi xuống băng ghế lấy dụng cụ sơ cứu ra tự băng lại vết thương cho mình.

Hôm nay thay vì đến buổi tiệc đính hôn của Nhi và Minh, Hàn Phong lại đi dạo công viên. Không phải anh cảm thấy khó chịu vì cặp vợ chồng sắp cưới bọn họ mà anh sợ anh sẽ làm mọi người mất vui với cái vẻ mặt cứng nhắc của mình.

Đang dạo trong khu vui chơi trẻ em anh thấy một cô gái đang ngồi tự băng lại tay trái của mình một cách vụng về. Vốn cũng không quan tâm đến nữ giới nhưng cô gái này lại thu hút anh một cách bất thường nên anh lại gần xem thử.

“Này cô!”

Nghe có tiếng gọi, Linh dừng lại việc mình đang làm, cô ngược lên nhìn xung quanh.

Hai ánh mắt xanh chạm nhau... Như một luồng gió thoáng qua, nhịp tim của cả hai lệch đi một nhịp...

Là người đó...

“Linh!”

“Phong!”

Phong vội chạy lại ôm Linh thật chặt như thể sợ Linh sẽ biến mất.

Linh thì ngẩn người ra...

“Ba năm qua em đã đi đâu?”

“Em vẫn ở trong thành phố này!”

“Tại sao lại bỏ đi? Hả?”

“Em không muốn gây thêm phiền phức cho mọi người.”

“Em có bị ngốc không?”

“Anh buông em ra, đau quá!”-Hàn Phong bóp chặt tay Linh khiến cô nhăn nhó mặt mày.

“Tay em bị gì vậy? Sao lại chảy máu?”

“Lúc nãy trèo lên cây lấy đèn đưa bé kia cái bong bóng không cẩn thận nên mới như vậy.”

Phong nhéo mũi cô một cái, giúp cô băng lại vết thương rồi ‘bắt’ cô về.

1 tháng sau đó...

“Hai người phải hạnh phúc đến khi nào già rồi chết đi, qua kiếp khác cũng phải hạnh phúc đó nha!”-Bảo Ngọc tươi cười nói.

“Dĩ nhiên!”-Phong trả lời, kèm theo câu nói là hành động kéo Tuyết Linh đứng sát vào người mình.

“Thôi vào làm lễ đi kìa! Mấy người các người có định cho hai người này cử hành hôn lễ không hay muốn đứng đây nói nhảm?”-Nhã Uyên miệng thì nói vậy, nhưng tay chân thì đẩy hết những người đang bu bám lấy cô dâu chú rể ra.

Lễ cưới diễn ra trong niềm hân hoan cùng những lời chúc phúc của mọi người...

Vậy là mọi khuất mắt cũng như những rắc rối đã qua đi. Mọi người bắt đầu lại một cuộc sống bình thường, giản dị.

Hàn Phong và Tuyết Linh rời thành phố về một vùng ngoại ô sống.

Bảo Ngọc và Thiên Ứng cũng đã có tình cảm với nhau nhưng vẫn chưa muốn tiến tới hôn lễ vì hiện giờ cả hai vẫn còn nhiều việc chưa giải quyết xong.

Vũ Thiên và Nhã Uyên giải tán tổ chức, thành lập ra một tập đoàn thời trang, người thiết kế không ai khác chính là Bạch Nhi và trợ lý của cô là Minh.

Mộc Thành thì trở về với công việc hàng ngày ở phòng mạch riêng của mình.

Uyên Nhi thì du học nước ngoài rồi được tuyển thẳng vào làm cho một công ty chuyên về sản xuất vải lụa.

Vài năm sau...

Cả bọn họp mặt.

Phong và Linh đã có một đứa con trai lớn chừng hai ba tuổi. Thiên Ứng và Bảo Ngọc cũng vừa mới đính hôn. Nhã Uyên và Bạch Nhi thì đang mang thai nên Vũ Thiên và Minh cực kỳ cưng chiều vợ của mình. Còn Mộc Thành ư? Anh ta chẳng có ai quan tâm nên đã quyết định làm người đàn ông độc thân. Uyên Nhi bây giờ trở thành tổng giám đốc của công ty vải lụa, cô cũng có nhiều người đeo đuổi nhưng rất tiếc cô lại không có hứng thú gì về tình cảm nữa.

Vậy đó... Cuộc sống của họ không còn phải đánh nhau hay tranh giành gì nữa, mọi người sống êm đềm và hạnh phúc phúc...

End

Đôi lời tác giả:

Cám ơn các bạn trong thời gian qua đã luôn ủng hộ truyện của mình.

Thật sự thì trong lớp mình viết văn không hay nhưng qua hai bộ truyện mình đã hoàn thành là Ác quỷ cánh trắng và Định mệnh sắp đặt thì mình đã rút ra nhiều kinh nghiệm trong việc viết văn lẫn viết truyện. Ngoài ra mình cũng cám ơn một số bạn đã góp ý và nhắc nhở những sai sót, khuyết điểm của mình trong truyện.

Và nếu có thể thì mình sẽ viết tiếp bộ thứ ba về thể loại siêu nhiên, mong rằng các bạn cũng sẽ ủng hộ.

Ngoài lề xíu nha mình muốn kết bạn với những bạn trong thời gian qua đã đọc truyện của mình. Các bạn lên kết bạn Facebook của mình nha *nếu được*

Facebook: Rin Neko (Anh Thi)

Thanks~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-sap-dat>